

ПТИЦАТА В ТЕБ

ЯСЕН ВЕДРИН

СЪДЪРЖАНИЕ

ПТИЦАТА В ТЕБ	8
НА ВЯРАТА	9
ИЗПОВЕД	10
ДЪРВОТО	11
ДИВОТО ЗОВЕ	12
ДА ОСТАВИШ СЛЕДА (ВЕРУЮ).....	13
КАТО ВЯТЪРА	14
НА ПЪТЕКАТА КЪМ ПРОПАСТТА.....	15
ВИА ДОЛОРОСА	17
НЯКОЙ ТРЯБВА.....	18
БЕЗПОЛЕЗЕН ПРИШЪЛЕЦ	19
ФЕНИКС	20
ПОТЪВАЩ КРЪСТ	21
НЕЗАБРАВА	22
КОГАТО АНГЕЛИТЕ ПЛАЧАТ	23
ПОСЛЕДЕН ПОЛЕТ	24
ЗВЕЗДОПАДИ.....	25
ПЛЕТАЧКА НА СТАРИ ДАНТЕЛИ	26
ПРЕД МИЛЕНИУМА	27
ЗАД ОЧИТЕ НА СЛЕПИЯ	28
СИМОН КИРИНЕЕЦЪТ	29
КРЪВТА В СЪРЦЕТО	31
НЯМА КРАЙ	32
В СЛЕДИТЕ НА ПТИЦА	33
ЛАУРА.....	34
ИЗПОВЕД НА ОГЪНЯ	35
ЛЪЧИ ОТ ГОЛГОТА.....	36
ЗАВЕТ	37
ПОЕЗИЯ И ВЯРА.....	38
КРЪВ И МАСТИЛО	39
ДАР	40
СЪРЦЕ	41
ПОБЕЛЯЛА РЕКА	43
ПОЛЕТИ, МОЯ ПТИЦО!.....	44
КОГАТО БОГ НАПИШЕ СТИХ.....	45
ЗИМНА МЕЧТА	46
ЕЛЕНОВА ПЪТЕКА	48
ОСТАНИ НА СЪРЦЕТО СИ ВЕРЕН.....	49
ДРУГОСЕЛЕЦ	51
СМИСЪЛ.....	52
ПРЕТЪРПИ, СЪРЦЕ!	53
БЯЛ ЕПИЛОГ	54
МОЛИТВА.....	55
ЗЕЛЕНИЯТ ПЪТ (МОЕ ВЕРУЮ).....	56
СКИТНИК ОТ ЕДЕМ.....	57
ПРОПЪТУВАЙ ДО МЕН!	59

ЮДА БЕН ХУР	60
ПЪТЯТ ОТВЪД	61
НАДЕЖДО МОЯ!	62
ПЪТНИК	63
ВЯТЪРЕН, ИЗЦЯЛО	64
ГОЛГОТАТА НА ПОЕТА	65
НЕБЕСНИТЕ ХОРА	67
ВЕТИЛЕ МОЙ!	68
АЛЕЛУЯ!	69
ЖАР-ПТИЦА	70
ХРИСТОС ЩЕ СЕ ЯВИ!	71
ПТИЦИТЕ НА ВЯРАТА	72
ОТНОВО ПРИ ЗАВЕТА	73
МОЯТА ИЗПОВЕД	74
МОЛИТВЕН СТИХ	75
СМИСЪЛЪТ НА ВЯРАТА	77
ДЪРВОТО ПРЕЗ ЗИМАТА	78
ГОРЕСТ	79
ПРОЗОРЕЦ	80
ЗА СМИСЪЛА	81
ОБЪРНАТА КАРТИНА	82
ВУЛКАНИЧНО	84
ВЕРЕН ПОЛЕТ	85
ДЯЛ	86
ЕЗИК СВЕЩЕН!	87
ЖИВОТЕ МОЙ!	88
ПЪТ НЕРАЗГАДАЕМ	89
РАЗГОВОР С АНГЕЛ	90
СЪЛЗИТЕ НА НЕБЕТО	92
СБЪРКАН КОД	93
ЖИВОТЕ!	94
ПРИЯТЕЛ	96
ТОЙ ВЪЗКРЪСНА ЗА ТЕБ!	97
ПЪТ КЪМ ДОМА	98
ВИНАТА НА ТВОРЕЦА	99
МОЕТО ВЕРУЮ	100
РАЗГОВОР С МОЯТА СПЪТНИЦА	102
ГОЛОТАТА КАТО ГОЛГОТА	103
ПРЕДЕЛНО	104
СТИХ ДА ПОЛЕТИТЕ!	105
ГОЛГОТСКИ ПРИЮТ	106
ИЗБОР	107
ПРОШЕПНАТО ОТ ДЯКОН СТЕФАН	108
ПРИЯТЕЛЮ, СЛОЖИ СИ ОЧИЛА!	109
ПРОРОЧЕСКО	111
ЖИВЕЯ С ВЯРА	112
СМИСЪЛЪТ	113
ВЯРАТА НА ЙОВ	114
КЪМ ЖИВОТА!	115
1 КОРИНТЯНИ 9:24	116

АРХАНГЕЛ МИХАИЛ	117
ЗАВЕТНА УТЕХА	118
ВЕЧЕН ИЗБОР	119
КЪМ МОЯТА ПРОШКА!	120
ЙОСИФ	121
КОЛИЗЕУМ	122
СТРЪМЕН СМИСЪЛ	123
ХРИСТОС ИЛИ ХОЛИВУД?	124
ПРИСЪДА	125
ПАЗИ НИ, БОЖЕ!	126
СТИХ НА ВЪЛНОЛОМА	127
ГОСПОДЕН КРЪСТЕ!	128
ВЕРЕН	129
ЗАЛЕЗЪТ В МЕН	130
ИСКРИ ОТ КРЪСТА	131
ДА ТЕ ЖИВЕЯ, ВЯРО!	132
МОЛИТВЕН СТИХ II	133
ОБВЪРЗАН СЪС ЗАВЕТ	134
ЕДЕМ	135
БЛАГОПОЖЕЛАНИЕ	136
КЪМ МОИТЕ ПРИЯТЕЛИ!	137
ВРЕМЕ РАЗДЕЛНО	138
СЪДБОВНА ПОСОКА	140
НА БЕЛИЯ СВЯТ	141
ОГНЕН СТИХ	142
СТИХ ЗА ДУШАТА	143
КАМЪКЪТ НА ЯКОВ	144
ИЗПЯТАТА МИ ПЕСЕН	145
НЕБЕСНАТА МИ ВЯРА	146
ОЩЕ КАПЧИЦА ВЯРА!	147
НЕ ИСКАМ!	148
МОЯ ТИХА НАДЕЖДО!	149
НАДЕЖДАТА В ДУХА	150
НАСЪРЧЕНИЕ ЗА ВЕРНИТЕ	151
В СТЬПКИТЕ НА ЕНОХ	152
В КОВЧЕГА НА НОЙ	153
В БУРЯТА	154
ОГЪН И ВОДА	155
ПОСЛЕДНИЯТ БИЛЕТ	156
ВИК В ТЪМНИЦАТА	158
НОЩНАТА МИ МОЛИТВА	159
НЕБЕСЕН ЗОВ ЗА ЛЕКА НОЩ!	160
РЪКАТА МУ ХВАНИ!	161
ИСААК	162
ЙОНАТАН	164
ТИ ДЪРПАЙ СВОЯ БОГ!	165
ОТГОВОР ЗА СЪРЦЕТО!	166
СКРИЖАЛ ОТ КАНАРАТА	167
1 ЙОАНОВО 5:19	168
ЕДНА ВЪЗДИШКА ВЯРА	169

ВИТЛЕЕЕЕ!	170
РАЗГОВОР С МОЯ ГОСПОД!	171
БЪДИ И ОСТАНИ ХРИСТОВ!	172
ЗАВЕТЕН ПОЛЕТ	174
ПТИЦА	175
СТИХ ЗА УТЕХА!	176
СВЯТА МЕНОРА	177
СЛЕД ЗАТВОРЕНАТА ВРАТА	179
ОБРАТЕН ЗАВОЙ	181
ЗАВЕТ НА МЪЧЕНИК	182
НЕ СЪМ НА СЕБЕ СИ	183
ЖИВЕЯ СИ ТЪГАТА	184
ПОМНИ, ЧЕ КАМЪКЪТ ТЕЖИ!	186
ПРЕВЪРНАЛ КРЪСТА СИ В КРИЛА	188
ЖИВОТ ЖИВЕЯ!	189
ЗВУК ОТ ПОСЛЕДНАТА ТРЪБА	190
БИ ЛИ ИСКАЛ?	192
ДВЕ ХИЛЯДИ НАЗАД ГОДИНИ	193
ГОЛЕМИЯТ СКОК	195
КЪДЕ СИ, ГОСПОДИ?	196
ЖИВОТ ИЗГУБЕН И НАМЕРЕН	198
СЪВЕТ КЪМ ПЪТНИКА	199
НЕВЕРНИЯТ ТОМА	200
СЛОВО КЪМ КОРЕНА!	202
КАНА ГАЛИЛЕЙСКА	203
В ДУХА, ОТ ВЯРАТА СГЪСТЕН!	204
ГЛАСУВАХ!	205
ЗАТОВА Е ДУШАТА СПАСЕНА	206
ЗАВЕТЕН ЗНАК	207
ПЕРОТО С ДИАМАНТЕН ВРЪХ	208
ОСАННА	209
В СЪРЦЕТО ЦАРЯТ Е СЛУГА!	210
ПРИВИКА ЛИ ТЕ БОГ, ДОЙДИ!	212
ПЛОД, РОДЕН ОТ СВЕТЛИНА!	214
КОГАТО ДУХА СИЛЕН ВЯТЪР	215
ЖРЕБЕЦЪТ НА ВЯРАТА	216
БЪДИ ХАЛЕЕВА КОМЕТА!	217
БИТКА НА ПОКЛОНИ	219
ТИШИНАТА Е МОЯТА КНИГА	221
НЕ ВЯРВАЙ НА ЛИСТА!	222
КОРОНАТА НА ДЯКОНА!	223
ПРИЯТЕЛИ! ОБИЧАЙТЕ ИСУС!	224
НЯКОЙ С НЕГОВИТЕ РАНИ	225
ПАЗЕТЕ ВСИЧКИТЕ СИ КОСТИ!	227
КОГАТО ЗАГОРЧИ ПЕЛИНЪТ	229
ВЕРЕН В ПЪТЯ СИ	230
ЧУДОТО НА ЕЛИСЕЯ	231
ХРИСТОВИЯТ СВЕТЛИК	232
ПРЕДСТАРТОВО БРОЕНЕ	233
ЧЕТЕТЕ СЛОВОТО! ЧЕТЕТЕ!	235

КЪМ НЕБЕСНИЯ ПЪТНИК!	236
НЕ СЪМ ОТТУК!.....	237
ПРИШИЙ НА РАМЕНАТА СИ КРИЛА!.....	238
ЕДИНСТВЕНО С ХРИСТОС	239
НАЙ-ТРЕПЕТНИЯТ БЛЯН	240
ПУСНИ МЕЧТАТА ДА ЛЕТИ!	242
В НЕБЕТО БЛАГАТА СЪБИРАЙ!	244
ИЗКАЧВАМЕ ВЪРХА	245
ВЪЗДИГНАТ В БОЖИЯТА СЛАВА	247
СЛОВО ЗА ХОДАТАИ.....	249
ДУМИ ОТ НАСТОЙНИКА	250
ПОИСКАШ ЛИ ДА БЪДЕШ ПТИЦА!.....	252
ЗА ВСЕКИ КАМЪК НА ХРИСТА!.....	254
ЖЕТВАТА НА СЕЯЧА	256
ТРЪНЛИВИЯТ ВЕНЕЦ	258
АМИН!.....	259
ВЕЧНИТЕ КОНТУРИ.....	260
СВЯТАТА ПОБЕДА	261
НЕГОВИЯТ ВЕЧЕН ДАР.....	262
В ЖИВОТА НА БОГА!	263
ТАНЦУВАЙ, С ВЯРА ОКРИЛЕН!.....	265
ТОВА Е ПРАЗНИКЪТ ЧУДЕСЕН!	267
ПЕРИ СИ ДРЕХАТА!.....	268
ЗАРИЧАМ СИ УТЕХА СВЯТА	270
ВЯРА ЗА СЛУГА	272
ЖИВЯХ ГОСПОДНАТА ГОДИНА!	274
С ЕДНАТА РЕВНОСТ НА ИЛИЯ.....	276
СМИСЪЛЪТ ДА ПИША	278
ВЕНЕЦЪТ НА ПРАВДАТА.....	280
ПОРТАТА КЪМ РАЯ	282
НАТАНАИЛ СИ ТИ!.....	284
НЕ ИЗЛИЗАЙ ОТ СВЯТАТА КНИГА!	286
ЕЗИКЪТ НА ХРИСТОС	288
НЕ ИЗСТИВАЙ, СЪРЦЕ!	290
НА ГОСПОД В САМОТНИЯ ПЪТ	291
ПЪТНИК В ГОСПОДНА ГОДИНА	292
КОРОНА НА СВЯТА ГЛАВА.....	293
ЖИВОТ, НА БОГА ПОСВЕТЕН.....	295
ДЪРВО ЗА ГОСПОД БОГ БЪДИ!.....	297
НЕВЯСТАТА НА МЛАДОЖЕНЕЦА.....	299
ТЪРПИ, СЪРЦЕ!.....	301
ХРИСТОС Е СЪВЪРШЕНАТА УТЕХА!	303
ТАЗИ ЧУДНА ИЛИЕВА ВЯРА!.....	305
ЛЮБОВТА НА ДОБРИТЕ ДУШИ.....	306
ЖИВЕЙ СЪС ПРАВЕДНАТА ВЯРА	307
БЛАГА ВЕСТ ОТ МАЛТА	309
ДВА КРЪСТА	310
СВЕЩЕНИЯТ ЗАЛОГ.....	312
НАЙ-ИСТИНСКАТА ПРОЛЕТ	313
СВЯТА СЛЕДА	314

ИСУСЕ! В МЕН СЕ НАРИСУВА!	315
ТЯ, ВЯРАТА... ..	316
ИСУС СЕ РАЖДА ДА ОБИЧА!.....	317
ОСТРА ПОСОКА	319
ТОВАР ОТ СВЯТА ПЛАНИНА	320
КОГАТО С ГОСПОД В МИР ЖИВЕЯ... ..	322
НЕ ИСКАМ КРЪСТНАТА РАЗМЯНА!.....	324
ПОТЕГЛИШ ЛИ С ХРИСТОВА ВЯРА	325
ПЛАМЪКЪТ ХРИСТОС	327
О, ГОСПОДИ! В ДУШАТА ТЕ ЖИВЯХ!.....	328
ДЪЛГЪТ ПРЕД БОГ	329
ГОРИ ОТ ОГЪНЯ, ГОРИ!	330
ЛЮБОВ, ОТ ВЕЧНИЯ РОДЕНА	331
ДОЛОРОСА Е ПЪТЯТ!.....	333
ПОСЛЕДЕН ЗОВ ОТ ЛЮБОВТА	334
В ХРИСТОС КАТО ЗВЕЗДА ИЗГРЕЙ!	336
СТИХ ОСТАВЯМ ВИ КРАТЪК!	337
С ДВА КАМЪКА – УРИМА И ТУМИМА!.....	338
ЗАВЕТЕН УРОК.....	340
ОЖИВЯЛ ЗАВЕТ	341
СМИСЪЛЪТ ПРАВДИВ!	342
ЗАВЕТНА ПРАВДА.....	343
ОРЕЛЪТ В НЕБЕСАТА СИ ЛЕТИ!	344
ДОМЪТ, СТРОЕН НА КАНАРА!	345
ИДВАЙ МИГ, И В ДУШАТА МИ СПРИ!	346
ЕЛМАЗЪТ НА ВЯРАТА.....	347
КРЪСТЪТ, ДАРЪТ И ПЪТЯТ!.....	348
ТОЙ НИ Е ДАРЪТ, ВО ВЕКИ ВЕКОВ!	349
КОГАТО НОЩТА СЕ ПРЕВЪРНЕ НА ДЕН	350
ГЪЛЪБЪТ, КАЦНАЛ НА ТВОЕТО РАМО	351

ПТИЦАТА В ТЕБ

Какъв е смисълът да бъдеш птица
във този свят на пагубна мъгла,
щом всеки път смъртта остава жрица
пред твоите разперени крила?

Щом синьото е някъде далече –
в един необозрим, заключен свод,
а облаците плуват в кръг обречен –
предел са те на полет, и живот...

Какъв е смисълът да бъдеш птица?
Навярно във утехата, че ти
оставяш вяра, колкото искрица
на другият след теб – да полети...

А щом в мъглата се издигне ято –
с дъха си то прегради ще руши,
за да открие в синевата златна
Надеждата за нашите души.

НА ВЯРАТА

Потърсих те в блестящите витрини,
затрупани с купчини суета.
Потърсих те в романи и картини.
Потърсих те навсякъде в света.

Очите ми от виждане сълзяха,
а битието - свило рамена -
не знаеше къде е твойта стряха
и как за тебе плаща се цена.

Разбрах тогава. В този свят те няма
и нейде отдалеч ме гледаш ти,
а между нас прегради от измама
убиват най-прекрасните мечти.

Разбрах, че няма власт да те събори
и огън няма да те изгори,
защото ти си винаги отгоре -
над земните печалби и игри,

над ужасите и над сивотата,
над навиците жалки и смъртта....
Разбрах, че ти си просто над нещата.
Над всичките измислени неща.

Тогавата те потърсих във сърцето,
дълбоко, гдето този свят не е.
Ти беше там, подобна на комета,
пристигнала от синьото небе.

Ти беше там, дори и несъзрима,
с един разпънат върху Кръста Мъж.
Най-сетне те намерих! И те има.
Сега си слънце, светлина и дъжд.

ИЗПОВЕД

Аз не искам във празни приумици
разпилян да прахосам години.
Има власт неоткрита зад думите,
има чудно красиви картини.

Аз не искам да бъда в машината
някой малък и сив механизъм.
Чупя старите оси, проклинам ги
и отново свободен излизам.

Аз не искам да хвърля сам себе си
във леглото на блудница стара.
Има начин житейските ребуси
да реша не със ум, а със вяра.

Знам цената на тази позиция.
С нея просто се става мишена.
Но за полета волен на птицата
е на всичко душата решена.

Аз не искам да бъда от многото.
Боже, дай ми любов изобилна!
За да пламне в сърцето ми огънят,
пред когото смъртта е безсилна.

ДЪРВОТО

Няма топъл сезон за дървото, което
плодовете подобно скъперник брои.
Цветове не разлистя, нито пеят врабчета,
а самотните клони от студ ги боли.

Няма топъл сезон за дървото, което
все намира във почвата бели петна.
Плитък корен се мъчи в пустиня суетна
и умира от жажда, и кълне от злина.

Китна пролет е само в разцъфнали клони,
дали плод, дали обич и сянка добра.
Неподвластни над тях стават злите сезони
и вестители-птици там свиват крила.

ДИВОТО ЗОВЕ

Не е нужно да плаваме чак до Аляска,
до сковани от лед брегове,
за да чуят сърцата ни страшния крясък,
с който дивото вече зове.

То сковало е в лед не пръстта, а душите -
тези алчни и малки души,
за които светът се върти от парите,
а не виждат, че той ги руши.

“Боже, знам че Те има, че гледаш отгоре
всички болки, сълзи, страхове!
И сега Ти се моля - бъди ни опора,
щото дивото вече зове!

Загърни ни с Любов, приеми ни с утеха,
избави ни от дивия свят!
Нека Твоята Истина бъде ни дреха!
И води ни докрай с Благодат!

А тогава и глутници черни да вият,
и светът да е зъл върколак,
няма Твоите мили чеда да открият,
и разкъсат душите им в мрак!”

Тази проста молитва с надежда изричам
и духът ми при Бога снове.
Мили хора! Да знаете как ви обичам!
Бдете! Дивото вече зове!

ДА ОСТАВИШ СЛЕДА (ВЕРУЮ)

Надеждата е Хлябът на душата,
а Вярата в Исуса е Солта.
Разчупвай я на къшейчета, братко,
и дай я на страдалците в калта!

Раздавай щедро, докато те има!
Последната трошица дай дори!
И Огън на Любов непобедима
ще пръска от сърцето ти искри!

Не се плаши, че вече сме малцина
свидетели Христови на света!
Все пак оставихме следи в пъртина -
за Огъня, за Хляба, за Солта!

Те няма да се свършат във сърцата.
Ще бъдем щедри до самата смърт.
Ще храним без да чакаме отплата.
Ще ходим там, където няма път.

А склопим ли очите си накрая -
ще блесне във душите ни звезда.
И светъл глас ще ни шепти от Рая:
"Блажени сте! Оставихте следа!"

КАТО ВЯТЪРА

Все по-често пронизва ме болката вляво
и сърцето напомня за тялото тленно.
Аз живях като вятър. Сега ми остава
да потърся следите на всичко безценно.

Не строиш за чедата си дом с керемиди.
На чешма не написах послания тежки.
Бях невидим, а исках светът да ме види.
Ангел бях, но уви, ме разбраха човешки.

Влюбен в слънцето бяло, раздадо лъчите,
влюбен в облака - дъжд по земята изплакал,
аз поисках да дам светлина на душите,
да изтръгна сърца от коптора на мрака.

Казват, думи съм писал и с думи съм страдал.
Тъй видели са моите жертви небесни.
Дух оставих ви, хора! С Дух преборих се с ада!
С Дух изпълних крилете на моите песни!

Керемиди се чупят, домът ще се срине.
И чешмите пресъхват. Яде ги ръждата.
Но Духът - Той не може в пръстта да загине.
И свободен е вятърът - чист в синевата.

Все по-често пронизва ме болката вляво -
уморено от кръгове старо вретено.
Аз живях като вятър - не за земната слава.
И това се надявам да ми бъде простено!

НА ПЪТЕКАТА КЪМ ПРОПАСТТА

Пътеката, осеяна със рози
се спускаше надолу, в пропастта.
А дяволът приемаше залози
и весело подсвиркваше с уста.

Бе сигурен - човеците ще искат
пари и слава, суета и власт.
В тълпата бясна, гдето се натискат
и хиляди желаят го със страст.

Залозите обаче не вървяха.
Та кой оспорил би съблазънта?
Треперещите бесове мълчаха
и гледаха безумни в пропастта.

Но ето, че бедняк един отказа
за дяволските рози да крещи.
А пратеник от Бога го беяза
в сърцето си Христос да въплъти.

И тръгна той, нагоре, в планината,
с очи възлюбил Светла Канара.
Но в този миг го сплаши Сатаната,
разперил мрачен черните пера.

“Къде си тръгнал? Кой ти позволява
от моята съблазън да страниш?
Нима отказваш мен и мойта слава?
Нима не искаш да ми угодиш?”

Уверено беднякът му отвърна:
“Отрова има в твоите цветя!
Но Бог ми даде инак да ги зърна -
че с тях човек достига в пропастта!

Защо са ми парите ти фалшиви,
с които нямам Вечния Живот?
Не искам дял със твоите нечестиви,
ни почести, ни слава, ни имот!

Махни се, Сатано! Не ме възпирай!
Не ще се върна! Даже да боли!
Наместо твоите рози аз избирам
на Господа венеца от бодли!”

Юмрук невидим дявола събори
и мигом там бедняка освети.
А злият дух, без нищо да оспори,
във пропастта отиде да крещи.

ВИА ДОЛОРОСА

Светът е Виа Долороса.
Един кошмар от повторения.
Исус от римски бич е проснат.
Кърви - за нашите съмнения.

Светът е Виа Долороса.
Голгота е копнеж за клетите.
Езикът хули, омагьосан.
А Юда си брои монетите.

Светът е Виа Долороса.
Грехът - ковачница за гвоздеи.
Увисва на Пилат въпросът.
Венец от тръни. Няма рози...

Светът е Виа Долороса.
Ръце се мият. За приличие.
Парче от Кръста Симон носи
сред крясъци и безразличие.

Светът е Виа Долороса.
Една трапеза от разпятия.
Прободен многократно, Господи -
вземи ме в Своите обятия!

НЯКОЙ ТРЯБВА...

Някой трябва все още да свети,
като малко кандило в нощта.
И безпътният в лъч да усети -
има смисъл все още в света.

Някой трябва все още да пръска
семенца от надежда добра.
Даже вятърът леден да блъска
и сковава ръце и пера.

Някой трябва все още да слиза
долу - в черната грешна земя.
И съблякъл едничката риза -
да загърне гърди, рамена.

Някой трябва все още да дава
на спринцовката кръвни телца.
И в живота - живот да оставя -
глътка обич за болни сърца.

Някой трябва все още на Кръста
да разпъва Духа Си свещен.
Да изпие отровата гъста.
Да плати - и за теб, и за мен.

Някой трябва все тъй да умира
и преглъща горчивия вкус.
Този Някой в сърцето извира -
само трябва да кажеш: Исус!

БЕЗПОЛЕЗЕН ПРИШЪЛЕЦ

В сърцето си останах архаичен.
Скиталец - не от този свят роден.
Най-простичко се учих да обичам -
да дам дори последното от мен.

Последен къшей, риза и завивка -
на онзи, който в нужда се мори.
Утеха в стих, надежда и усмивка.
Дори от джоба дребните пари.

Ръцете не научих, за да взимат,
но да разпалват малката искра.
Така живях. Щастлив. Непроменимо.
Така ще остарея и умра.

С какъв ли квас заквасен съм - не питам.
Не ме вълнува как съм предузнат.
С нозете си по пътищата скитам
да дам любов на всеки непознат.

Следи от огън в мрака да оставя,
за да прогледне не един слепец.
И в сетния си дъх да не забравя,
че бил съм безполезен пришълец...

А с полета небесен на предците
духът ми щом нагоре отлети,
дано, по Милост Божия, светците
да ми отворят райските врати...

ФЕНИКС

Възкръсна ли от тъмни пепелища,
разпери ли крилете птица в мен,
премина ли през тягостното нищо
за нещо, от което съм пленен,

разчупя ли тъмничните окови
от всеки кръг на ада оцелял,
изпия ли реките от отрови
с дъха, останал в устните ми цял,

премина ли през сенки невитални,
през шепнене и крясъци отвъд,
надмогна ли над ужаси реални
с духа, крепящ едничката ми плът,

изригна ли над всички тъмни страсти,
със огън, неподвластен на води,
родят ли се от мене пирокласти
и облаци, летящи към звезди,

тогава ти, Любов, си ме родила,
да бъда твойт феникс в пепелта,
и воден от небесната ти сила,
да кажа, че си жива и в смъртта.

ПОТЪВАЩ КРЪСТ

Сигурно е време да потъна
като кръст, в морето изтърван.
Сън не станах на света безсънен.
Блян не бях на хората без блян.

Угнетен от тъжна безпосочност,
вързала еднаквите души,
станах тяхна плашеща нарочност -
кръстът, който скверното руши.

Плашещата жертва на Голгота,
призовава всички към Исус.
Дарът, нямащ нужда от банкнота.
Смутът и низвергнатият трус.

Дъното зове ме с гласовете
на светци, потънали без страх.
Вече нямат смисъл бреговете,
разменили вечното за прах.

Гнусният със съвести търгува
и купува вяра и талант.
Кръст съм. За света му аз не струвам,
даже да блестя като брилянт.

Сигурно е време да потъна.
Жертвата ми този свят не ще.
Идвай мое благодатно дъно,
чисто като поглед на дете!...

НЕЗАБРАВА

Достигна ли да бъда твърд гранит
над който думи Вечността изсича,
очите си притворил бих честит...
Съдбата в забрава ме обрича.

Достигна ли да бъда водопад
с води, в които слънцето наднича,
дори столетник - ще остана млад.
Съдбата в забрава ме обрича.

Достигна ли да бъда в жарък ден
дърво с листа, щом жегата припича,
дори един да бъде разхладен...
Съдбата в забрава ме обрича.

Достигна ли да бъда като мост,
за пътя на души да коленича,
с молитва към Спасителя Христос...
Съдбата в забрава ме обрича.

Достигна ли да бъда стълп на Храм,
във който Свято слово се изрича,
погледнал бих Създателя без срам,
щом Бог на забрава ме обрича...

КОГАТО АНГЕЛИТЕ ПЛАЧАТ

Когато ангелите плачат
дали ще си готов да спреш -
на падналия клетник в здрача
да бъдеш лумналата свещ...

За този, който в скръб се дави
да бъдеш пояс и мечта.
На бряг добър да го оставиш
с усмивка нежна на уста...

Дали готов си даже в гроба,
във тоя най-ужасен ров,
да бориш черната прокоба
с едничък пламък от любов...

И там, сред спускани въжета,
да си въже от светлина,
с което дух без тленност клета
надвива мъка и злина...

Нагоре, в светлото, издига
душите с литнали крила,
разчупил тъмната верига -
смъртта, която е била...

Какво са думите? Не значат...
Надмогва ги искрящ копнеж.
Когато ангелите плачат -
бъди в сълзите им горещ.

ПОСЛЕДЕН ПОЛЕТ

Оттласната от пристана на грижите
душата търси космос от мечти.
Звезди далечни, никога невиджани,
и бял жребец, способен да лети.

Щастлив от сетивата си наситени
да яхна своя порив увенчан
в едно последно, истинско политане,
до връх и лъч, до изгрев или храм.

Над белите слани на изнемогата
и черните платнища на скръбта...
Високо горе - в Царството на Огъня,
родил непостижимите неща.

Да стъпват по сияния копитата.
Да светят от подковите искри.
И Божията Вечност, неоткритата,
да ми прошепне: "Вече ме откри!"

В сакрален спомен - свято многостишие.
В крила на ангел. В щит на херувим.
В безбрежен мир и мъдрост при затишие.
В изгряващият ден, възпят от химн..."

ЗВЕЗДОПАДИ

Понякога сънувам звездопади.
Безкраен танц от падащи звезди.
И чувства, от косите ми по-млади,
напомнят за живяното преди.

Дали сме там рисувани копнежи,
издирени от мъдър светлопис?
В един живот, от обич безметежен,
на щастиято сетния каприз...

Една съдба, в която всеки плува
сред космоса със своя светлинка.
Не бих желал така да ми се струва,
защото знам, че всичко е така...

Човек блести от казаните думи.
От вярата, родена с искрен дъх.
И не звезда, но пламъче да лумне,
ще му посочи и небе, и връх.

Едничък лъч сред мрачните тиради,
оставил непрочетени следи...
Понякога сънувам звездопади.
Безкраен танц от падащи звезди.

ПЛЕТАЧКА НА СТАРИ ДАНТЕЛИ

Съдбата - плетачка на стари дантели,
пристъпва до мен и ми иска конци.
В косите ми гледа, тук-там побелели
от мъдрия дух на самотни светци.

Не искам за нищо сега да ме пита.
Конците в душата ми - спомени бол.
Да взима каквото ѝ трябва. Да вплита.
Дори да остана разнищен и гол.

Все в някого, някак, следа ще остави
едничката вяра, с която живях.
Удавник потънал ще спре да се дави -
щом в обич простя непростимия грях.

Обесен от грижи ще скъса въжето,
щом мигом прегърна го с връв от мечти.
Изсъхнало цвете ще цъфне в полето,
дори да не вярва, че пак ще цъфти.

По черните жици на грубата памет
ще кацат вестители с бели крила.
Ще бъда светилник и вдигнато знаме.
Съдба ли си? Чакам те! Хайде, ела!

Втъкавай в дантелите моята вяра!
Конците ти давам! Не спирай! Тъчи!
Щом някъде горе, Пресвяти в Олтара,
ме гледат на Господ добрите очи!

ПРЕД МИЛЕНИУМА

Ръце протрива старият злодей,
отдавна скрит в завесите на мрака.
С един девиз "Разделяй и владей!"
превръща той планетата в клоака.

Мирише - тук на газ, а там на нефт.
На дрога и оръжие мирише.
И няма демоничен терапевт
за ужаса рецепта да предпише.

Хвърчат ракети. Вдигат се стени.
И подписи редят се на хартия.
Вони на смърт. Отчайващо вони.
С вонящо-погребална орисия.

Но идва ден, когато в сетен миг
Господен Меч небето ще разпори.
И тайните на гнусния циник
ще лумнат като сламени декори.

Светът, покрит от пепел и от дим,
за светъл дъжд отгоре ще жадува.
И Сам Христос - очакван и любим
ще дойде дълговечен да царува.

ЗАД ОЧИТЕ НА СЛЕПИЯ

Върху грубата длан на живота
некролозно чернеят слова.
Папиларно напомня Голгота
за отдавна презряна мълва.

Удар следва поредния удар.
Жадни гвоздеи стенат за кръв.
В клуп увисва поредният Юда,
разпилял сребролюбната стръв.

Похотливо намига Кайафа
на безгрешния съдник Пилат.
Меч невидим продира чаршафа,
бил завеса за тъмния свят.

Римско тото се вихри пред Кръста.
Страст. Залози. Тура и ези.
В миг прибира ръката чевръста
светла дреха от скръб и сълзи.

И не вижда тълпата, не вижда
как разпъва Любов, Светлина.
В безнадеждния мрак се съзижда
зад безумна и страшна стена.

Там, където в дланта на живота
черен гарван възпира лъчи
и се губи мигът на Голгота
зад гледеца на слепи очи.

СИМОН КИРИНЕЕЦЪТ

Моят Господ залитна и се свлече встрани.
Див насилник Го ритна и Му кресна: "Стани!"
Кръстът глухо простена, сякаш имаше глас.
А с душа непростена, гледам, плачейки аз.

Над ребрата пребити бич отново плющи.
"Ставай, Царю честити!"- чувам някой крещи.
Но телесната сила в гръб разкъсан кърви.
Страда Господ в немилост. Как напред да върви?

Остър поглед ме стърже. "Идвай тук! Приближи!
Вдигай Кръста Му бърже! Той едва се държи!"
Тичам с ужас. Уплашен. Блесват броня и меч.
Поглед зърва ме страшен и приготвен за сеч.

Свивам някак чевръсто плаха гръд до корем,
и очаквам, че Кръстът ще ме смачка съвсем.
Тръгвам там. Без въпроси. В устни млъкнал смутен.
Чудо! Кръстът ме носи, като Дух окрилен!

Всяка болка порезна, всяка мъка и грях
тънат в някаква бездна, и пристъвам без страх.
Ти ли, Господи вечен, мойта грешност отне?
Ти ли, Който посечен, строполи колене?

Как гласът ми да викне към безумния свят,
че Кръвта Ти, щом бликне, ще дари Благодат?
Свършва пътят на хълма. Свалям Кръста от гръб.
Господ гледа ме мълком с поглед верен и скъп.

И отронва, обичаш, своя паметен стон.
"Зная как се наричаш. Ти си Моят Симон!
Кръстът сам те намери сред тълпите встрани!
Бог нарече те Верен и с Любов те плени!"

Моят Господ издъхна. А земята след трус
в тихо ехо заглъхна: Прославете Исус!

КРЪВТА В СЪРЦЕТО

Светът не е пресъхнало мастило.
Зад думите не се оглежда пръв.
Сърцето, всички болки приютило,
се изповядва с капчици от кръв.

Но никой лесно изповед не слуша,
щом всяка рана вее остър смут.
Изплаче ли си мъката до суша,
страдалецът копнее да е чут.

Понякога кръвта сълзи отприщва.
Солта отвътре търси сол отвън.
А всяка дума дълго ни разнищва.
Разкъсва с нож. Убожда като трън.

И търсим пак Великия Лечител,
способен да намери свят мехлем,
високо скрит зад Своята обител
в сияйните пространства на Едем.

Кръвта в сърцето само Кръв жадува.
И раната от Рана се цели...
Дори светът тъй дълго да векува -
нуждаем се от Вечния... Нали?

НЯМА КРАЙ

Няма много олтари в сърцето,
нито вяра от пепел и пръст.
Сътворено високо в небето -
то се ражда за обич и кръст.

Няма болки, докрай непростими,
нито рана, що вечно кърви,
ако своите богатства незрими
всяка прошка докрай улови.

Няма гвоздей и черна верига,
от които духът окован,
да не може в копнеж да въздига
своя светло-спасителен блян.

Няма скръб и решетки железни,
ни килия за зов окрилен.
Даже сграбчен от хиляди бездни,
пак остава свободен от плен.

Няма край за лъчи от безкрая.
Там звезди не блестят под покров.
Само Тебе, Исусе, желая -
моя вечна, безкрайна любов!

В СЛЕДИТЕ НА ПТИЦА

Потърси ме в следите на птица
прелетяла добри небеса,
и подобно на мъдра светица
осветила олтари с роса...

Може би на крилата в размаха
са останали думи-искри.
Топъл глас от изгубена стряха.
Дивна песен в дълбоки гори.

Или в сините нейни зеници
върхове е рисувал Духът -
нежен зов на души-романтици,
без вериги към земния път.

Само с вяра сърцето ще види
на мечтите ветристия блян -
светъл полет над скръб и обиди,
слънчев лъч, в дъждове разпилян.

И потомците в нас, покорени,
ще повдигнат нагоре чела,
като ангели, в Бог опростени,
че политат дори без крила...

ЛАУРА

Не рискувам с красива утопия.
Всяко сбъдване плащам на кръст.
Помъдрях от пробождащи копия
и претърпнах за болка и мъст.

Неизменно блестя гилотината
над извечния мой идеал.
И протегнал ръце към мнозината
пълних шепи с възторг и печал.

За корона ми служеха шипове
и главата ми с тях прокърви.
Не изпросих утеха със хлипане.
Не помръкнах от тежки мълви.

Камък бях. Претъркулен до свършека.
Извор бях - не за всички пенлив.
Пита бях. И ми ядоха къшея,
от сълзите навярно горчив.

Но в предела на всяко умиране,
като зрънце, дълбоко в пръстта,
ще ме спомни мигът за намиране -
златна лаура с вечни листа.

ИЗПОВЕД НА ОГЪНЯ

Светът не ми е сетната присъда,
макар че в него аз съм подсъдим.
Осъжда ме, но знам, че ще пребъда,
тъй както огън шепне в своя дим.

Едно кандило в мрака да запаля,
нарочено за пламъчен оброк,
сърцето ми отгоре ще погали
ръката на невидимия Бог.

Една зеница тихо да разплача
от болката, родена да люти -
ще бъде тя заветното петаче,
отворило ми райските врати.

Дори и леден вятър да се втурне
небесния ми плам да съкруши,
превърнал би ме той в стихия бурна
за не една, но хиляди души.

Не би могъл пожар да се потули.
И не Пилат, и не Синедрион -
но ада, през брожения и хули,
разтърсил би искрящият ми стон.

Светът не ми е сетната присъда,
макар да е последен ешафод.
Родих се да горя. И да пребъда.
Дори до смърт. С цената на живот.

ЛЪЧИ ОТ ГОЛГОТА

Всяка рана кървящо боли
и плачът за утеха го няма.
Радостта - до троха се дели,
но скръбта е подобна на яма.

Неудачата среща стена,
а късметът - на пир се споделя.
За успеха се плаща цена -
тъжен кръст или гнусна постеля.

Всеки пише съдбата си с кръв -
между гвоздей и змийска отрова.
Искушава в короната стръв,
а Христос се докосва с окова.

И човекът - съдбата избрал,
пише своята вечност от вяра.
През отвъдното робът е крал,
а пък кралят е люспа на звяра.

Всяка истина в болка горчи.
И болейки - до ужас разкъсва.
Но напомня Голгота с лъчи,
че единствено в смърт се възкръсва.

ЗАВЕТ

Перото си в измамата не крия.
От искреност - до рани прокървих.
Дори да ми е знак за орисия -
възпял я бих до сетния си стих.

Похулено - лицето става кремък.
Бичуван гръб напомня за скала.
Венеца няма как да ми отнемат
ни долна клюка, нито завист зла.

Не могат вълчи зъби да разкъсат
Завета, сътворен от светъл лъч,
дори тълпите в мрака да насъскат
до гневен ропот и безумна глъч.

Преминах като пролом през душите.
Дарявах се до плам или искра.
Грешите, анонимници! Грешите!
Аз сам дори не мога да се спра...

Творец, избран от пътя си, не спира.
Животът му е мълния и дар.
Живее дълго, след като умира -
в копнеж и зов, в молитва и олтар.

Перото си в измамата не крия.
От ангел го измолих. За Завет.
Дори да ми е знак за орисия -
все пак оставих диря на поет...

ПОЕЗИЯ И ВЯРА

Дори от черна злоба да люти
и хулена - душата да се свива,
дървото ми в зелено ще цъфти.
и изворот ми - бурен ще прелива.

Не търся шум в суетния чакъл
със който адът пътя си павира.
За псета да творя - не бих могъл.
Тъй светла е високата ми лира.

Реши ли някой да я потроши -
на сянката ѝ нека гони края.
Комета съм за светлите души.
А тъмните - не искам и да зная.

Пресичат се в живота рай и ад.
И мракът не понася светлината.
Къртиците си правят маскарад,
но как ли да прикрият слепотата?

И как ли тумор да се изцели,
когато в дух оставя метастази?
А дарът - през венеца от бодли -
дори до гроб искрицата си пази.

И даже след смъртта е още там -
в лъчи, слова и пламък от олтара.
Все още съм достъпен, като храм!
Все още съм поезия и вяра!

КРЪВ И МАСТИЛО

Поетът пише с капчици от кръв,
дори светът да вижда в тях мастило.
В плеяда не желае да е пръв,
ни идол в графоманското гъмжило.

Прилича на дърво. И сам гори
от пламъка на мълния свещена.
Под земните диктовки не твори
пътеките на своята вселена.

Завета си споделя. Не на глас,
но някак си втъкан като реликва.
Подобно светлина в иконостас,
която сам молителят обиква.

Верига да е даже... Не тежи,
когато свети слънцето килийно.
Дори възпрян - напред ще продължи -
куцукайки през славата стихийно.

Дали е песен - в мрамор и гранит,
или куплет, записан на тефтера,
поетът е невидимо честит -
защото гледа утре, но от вчера.

Не би го спряла каменна стена,
ни подлата десница на злодея.
Защото той е лъч от светлина
и трудна за пробождање идея.

Не може да е друг, но е такъв -
фенер в нощта... За слепите - светило.
Поетът пише с капчици от кръв,
дори светът да вижда в тях мастило.

ДАР

Когато се износя като дар,
тъй както девет месеца - родилка,
ще бъда на молитвите - олтар,
за раните - намерената билка,

за болката - утеха от слова,
изстрадани във пещ неугасена,
дори и на пътеките - трева,
от капките на утро оросена.

Дъхът ми нека всякога таи
какво и колко болката си струва.
Търговецът обича да брой,
но вярата с пари не се купува.

Един с омраза ще ме прокълне,
а друг - скръбта ми люто ще одумва,
но някъде - до сетен час поне,
сърцето ми искрите си ще лумва.

И както Бог в ръцете Си - от пръст
направил е Адам да оживее,
така чрез думи, раждани на кръст,
духът се вдъхва, за да не изтлее.

Когато се износя, в теглила,
дано изплаче рожбата ми в бяло.
И серафим с разперени крила,
да я бележи с вечност... За начало...

СЪРЦЕ

“Сърцето ти голямо ли е, братко?”
“Голямо ли? Не! Колкото юмрук!
Тупти, тупти, за времето ми кратко.
Дори ще го усетиш, вътре, тук...”

Как исках да е малко по-различно -
поне като разтворена ръка...
През него с тиха нежност да протича
една любов в невидима река.

Кога ли то, сърцето, се е свило?
Дали с юмрука грозен на Каин?
Или когато грях не е простило -
макар неволен, и дори един?

Ръка, събрала пръстите юмручно,
не може да погали, да прости...
Уста задържат прошката беззвучно
и пламъкът в очите не пламти.

На колене бих паднал пред Твореца.
“Ах, Господи, сега ме претвори!
Вземи Си нож, иглата и конеца!
Юмрукът зад ребрата разтвори!

Не искам да живея още свито
и да задържам Твоето у мен.
Сърце без дар отдавна е убито -
живее, но предадено на тлен.

Едва когато мога да усещам
живота си, подобен на ръка,
ще мога Твойта пламенност гореща
в поезия-любов да изрека...”

“Сърцето ти голямо ли е, братко?”

“Не е голямо! Лодка като длан!

Но стига ми, за да живея сладко,
щом Бог е сбъднал чистия ми блян!”

ПОБЕЛЯЛА РЕКА

Побелявам, подобен на Свята постеля.
И душата ми тиха заприличва на кът.
Ако някой водите си дълго споделя -
ще белее в надежда, утеха и път.

Не ведро, а река моят порив източа.
Беше силна, стремителна. С извор дълбок.
Без да мога духа си един да надскоча -
пак успях да докосна словата на Бог.

Моисеево кротък. И с кожух на Илиа
търсих хълма си Нево, и намерих Ветил.
И при все, че ми спретнаха тясна килия,
пак на слепи и глухи всяко зло съм простил.

За амвон не милея, и престол не жадувам.
Водопад не задържа своя прилив в дворец.
Няма ум да узнае колко дарът ми струва,
както кръст не прилича на нетленен венец.

Побелявам... Но стига ми тази награда.
По главата - власинки от небесно перо.
А реката ми - още могъща и млада -
мие жилки от злато и извечно сребро.

ПОЛЕТИ, МОЯ ПТИЦО!

(призив от Вярата Господна)

Покори висотата ми, колкото зов те копнее,
и не вярвай лъжите, че нямаш за полет криле.
Всеки ражда се птица. Но рядко си спомня къде е,
вкоренен в страховете на някое кално поле.

Да пълзи и да рови - това е съдбата на роба.
И пръстта си загребал - да търси за смисъла път.
От невръстната люлка - до тъмния ужас на гроба.
От плача първороден - до края на болната плът.

Не задържай в кафез тази птица, към мен нелетяла.
Намери ме, надмогнала болки, съмнения, страх.
Щом въздъхнеш в сърцето си моята облачност бяла,
полети... Аз съм близо! На двадесет века размах!

Покори висотата ми! Слънчева - мене обичай,
като стълба на Яков и хвърлен над бездната мост.
Полети, моя птицо! В зова си на ангел приличай,
че небе се кръстосва, защото напомня Христос...

КОГАТО БОГ НАПИШЕ СТИХ

Ако огънят пише на камък
и от свише роди се скрижал...
Ако тиха клисура е замък,
а пък вятърът - воин с кинжал...

Ако в слънцето свети корона,
а в звездите - среднощни блюда...
Ако облак напомня за трона,
и росата - за жива вода...

Ако мъх от глухарче разпръсва
бели ангели с нежни крила...
Ако дребна шишарка възкръсва
през снега до красива ела...

Ако птицата в нас се обади,
като зов, който тегли отвъд...
Ако пътят ни няма прегради
и дори не прилича на път...

Ако кръстът е порив за двама
и завесата - вечна врата...
Ако вдишваме думи от пламък
през огнищния дъх на жарта...

Този зов ни е трепет и смисъл.
Несънувана вечност дори.
Бог в душите ни стих е написал
и с небесен възторг ни твори.

ЗИМНА МЕЧТА

В парцаливи мъгли омърлушена
ме намира безсънен нощта.
Сякаш вече е време за слушане -
да си спомним познати неща.

Да сближим премълчани приличия -
не едно или две, но безброй.
Как съдбата е тягостно ничия,
като път със обратен завой.

Как през мрака клатушкат се слепите,
без да срещнат утеха и лъч
или свиват се мръзнещи шепите
в остудяла от щастие глъч.

Нощ! Бъди ми сега изповедница!
Да разсея мъглите ти в плач.
Може би тиха мъдрост, неведома,
в миг ще стресне самотния здрач.

И искри от светулково реене
ще ме спомнят, че още съм жив.
Че дъхът ми достига за греене,
ако обич ме прави щастлив...

Не възпирай с виелица думите.
Още малко край мене бъди.
Ето! Ангел прелита по друмите
с покривало от светли звезди.

Разтопява се пътят ми, ледният
от лъчите в небесния плащ.
И напълня ръката си бедният,
а пък слепият вече е зрящ...

В миг въздъхва душата ми сгушена.
Пак родила е зимна мечта.
В парцаливи мъгли омърлушена
"Да ти бъде!" ми шепне нощта.

ЕЛЕНОВА ПЪТЕКА

Не път широк духът ми сътвори.
По-скоро - лъкатушеща пътека.
Творецът иска връх да покори,
когато търси в себе си човека.

Извечното - през трепкащи лъчи
до изгрев или залез ще избяга.
Но как да го догоня със очи,
в които лепне съхнещата влага?

Ще бъда ли мечтател бързоног -
следовник на еленови копита?
За образ и подобие на Бог -
животът не напомня ли възхита?

За шепа дъжд и късче от скала
дали мечтата всякога си струва?
Тя даже век да чака би могла,
но кой ли там, по стръмното, векува?

Не става ли съдбата пътепис,
довършен от потомците на вяра?
Достигнах вече синята си вис...
Докоснах до сърцето си олтара.

Не път широк духът ми сътвори.
Върхът, по право, винаги е тесен.
Еленът, щом нозете умори,
превръща се на птица. И е песен.

ОСТАНИ НА СЪРЦЕТО СИ ВЕРЕН

Остани на сърцето си верен.
Обещай му се в огнен обет.
Даже в студ да вървиш ненамерен,
необичан или неприет.

Тази вяра докрай ще те пази.
Ще ти бъде тояжка, навес.
Лъч утеха в среднощни омрази
и в глада ти паничка овес.

Да открива - съдба е за всеки.
Рано. Късно. Въпрос на лета.
Извървяните вече пътеки
стигат все до едничка врата.

Там пари и богатства не струват.
Откуп няма човек да плати.
Паметта ден по ден се тълкува
да издири живяното "ти".

А обетът, подобен на птица,
те издига с искрящи крила,
като смисъл за верния прицел,
заплатен от безброй теглила.

Няма никой от смърт да избяга -
да ти каже какво е отвъд.
Всеки пътник намира си прага,
прекосил пожелания път.

А размяната идва след края.
Вечността ще поиска обет.
Може би си посочен за Рая,
сиромасо, от истина клет...

През една чудодейна пролука
като тънко ухо на игла
в тиха вяръност звезда ще мъждука -
сетен пристан за вечни крила.

И Духът - като зов изнамерен,
ще допише последния ред:
“Остани на сърцето си верен!
Обещай му се в Моя Завет!”

ДРУГОСЕЛЕЦ

Не рискувах живот със съмнения
и в безпътица дни не живях.
В оня смисъл, небесно-родения,
търсих щастие, радост и смях.

А при все, че не беше идилия,
нито приказка с кош чудеса -
той остана ми всякога милият
в посребрялата моя коса.

Другоселец, обречен в пътуване,
още крача, не стигнал дома.
И въздишки изплакани струва ми
всеки изгрев, и всяка тъма.

Самотата напомня завръщане.
Единакът е пътник отвъд.
Той прелита високо над къщите
като ангел над чезнеща плът.

Вдъхновен от свещени поверия
и разпален от древен скрижал -
още търся онези преддверия,
за които духът ми е бял.

Помъдрял от безброй повторения
като линия в кръг от любов,
да притихна в небесни селения -
с късче вечност под светъл покров.

СМИСЪЛ

Не оставай в душата самичък
ако тъмен светът те гнети.
Даже в нищото - пак си обичан
и искрица през мрака блести.

Има порта, която е скрита
зад предела от слух или взор,
а след нея сърцето полита
по следите на лъч-метеор.

Кой и как би те лъгал до време -
все едно е за вечния път.
Там крадецът не ще ти отнеме
на копнежите звездния кът.

Ничий крясък не ще те намери
и обида не ще ти люти.
Ако вярва крилата разпери
вижда смисъл, когато лети.

Тя намира, докосва, открива
чудесата в небесната вис.
А светът като точка се свива
с недовършен до гроб летопис.

Не оставай в душата самичък.
Всички птици намират ята.
Полетели за смисъл едничък,
че животът е зов след смъртта.

ПРЕТЪРПИ, СЪРЦЕ!

Мое тъжно сърце! Претърпи
този тъмен тайфун над земята!
Даже светлият гняв да кипи
и да иска най-честна разплата.

Не проливай сълзи, че смъртта
като руска рулетка отсява.
Хищни птици на черни ята
прокълваха народ и държава.

Днес вилнее един психопат.
Утре друг своя бяс ще избива.
Ако има в отвъдното ад -
той отдавна отсам се прелива.

И светът е стократно жесток,
като сто, но навързано с нули.
Ще намерят ли Святия Бог
катедрали и тухлени кули?

Ще се скрие ли грях под плътта,
щом е Зло зад листо от смокиня,
или той ще погълне света,
както камък потъва през тиня?

Още малко, сърце, претърпи!
Още ден до предела от вяра!
Затвори си очите, заспи!
Не допускай печал и поквара!

Може би този свят е ковчег,
като притча в надеждите късни.
И оттатък се ражда Човек,
щом духът му невинен възкръсне!

БЯЛ ЕПИЛОГ

Ще се спомня... Духът ми не в пръстта е роден,
нито в земната твърд ще изтлее.
Все едно е дали съм живял утолен,
щом животът веднъж се живее.

Нямат смисъл нещата, сътворени от кал.
Те в калта се завръщат без време.
По следите на светла и свята печал
ще се търся - лъчисто-неземен.

Не прибира ли взорът цветове и лъчи,
щом притворят се морни клепачи?
Ще въздигна нагоре тези мои очи
над провали и зли неудачи.

Като птица, която над въздишки лети
да докосне покроя далечен.
И отваря небето прошептяни врати,
а духът се прибира извечен.

Още месец, година... Още десет лета.
Провидяното - дъх ще огрее.
Ще си взема последното сбогом с пръстта,
без от нея дори да повече...

Да се спомня, в завръщане... В бял епилог.
Като свитък от зов и забрава.
Свил съдба и вселена до надежда и Бог
сред искри от небесна жарава.

МОЛИТВА

Едно момиче плахо се помоли
за сбъждане на своите мечти.
И литнаха надеждите му голи
през свода към небесните врати.

Не знаеше дали ще ги получи
сънуваните свои чудеса.
И нямаше светец - да го научи
на верните небесни словеса.

Но някак си успя да изговори
молитвата със скръстени ръце.
А Бог видя през Храма Си отгоре
от вярата - синапено зрънце.

И вятърът Му - Дух от небесата -
погали натъжените очи.
“Със Мен си най-щастлива и богата!
Усмихвай се и вече не плачи!

Ще сбъдна Аз мечтите ти лъчисти,
ще бъда твой приятел на света!
И винаги над мислите ти чисти
ще бдят за тебе ангели в ята!”

Едно момиче нежно се усмихна.
Изтри с юмруче скулите от плач.
А свята над очите му притихна
нощта със благодатния си здрач.

ЗЕЛЕНИЯТ ПЪТ (МОЕ ВЕРУЮ)

(В памет на Майкъл Кларк Дънкан,
изиграл ролята на Джон Кофи
във филма "Зеленият път")

Все някога затворът ще приключи
и ще потегли моят дух отвъд.
Но нека неизбежното се случи,
когато бдя в зеления си път.

Надмогнал мрак, решетка и верига -
да бъда там, където мор руши,
и Божията обич не достига,
и с Милост няма кой да утеши.

Умира ли светкавица, която
прорязва небосвода от лъчи?
Не е ли за измръзналия лято
и прошка за студените очи?

Щом ангелите още валс танцуват,
и тръпне в красотата им мигът -
не си ли струва, Джон, не си ли струва,
да ходя по зеления си път?

И всичко да раздам - до дъх и песен.
Без нищо да остана. Бос и гол.
Дори обезсмъртен и безтелесен
в мига на електрическия стол.

Все някога затворът си отива
и литва към извечното духът.
А долу - в чудесата си прелива
животът от зеления ми път...

СКИТНИК ОТ ЕДЕМ

Светът отдавна вече ми е друг
и в него аз съм пътник архаичен -
един, заровен в миналото плуг,
готов дори и в гроба да е ничий.

А тази пропаст шеметно расте
и думите се губят в некролози.
Мечтите - покер. Чувствата - тесте.
Душите - като сбъркани залози.

Да беше сън? Ще свърши, но не би...
Кошмарът е прелюдия към края.
Приплаква голотата ми, скърби,
облечена след портите на Рая.

Защото днес измама я влече
и празното със кухо се събира.
Светът поиска да ме съблече
и голата ми същност да презира.

Въздиша в мен библейският Адам
и търси непокварената Ева.
Идеите си няма да продам
за десет, сто или хиляда лева.

И в този вавилонски бит-пазар,
свърталище за мерзост и поквара,
пред хвърления от лукавство зар,
ще бъда пещ със въглени от вяра...

Не ще успее той да изврати
ни музата ми, нито дара свише -
че всичките му гнусни суети
отказва в мен перото да опише.

Старинен съм. И антика съвсем.
По моему - ковчег и огледало.
Един последен скитник от Едем,
за който няма край или начало.

ПРОПЪТУВАЙ ДО МЕН!

Пропътувай в мечтите до мен,
даже аз да съм много далечен -
като залез, в очи уловен,
или изгрев, от дъх неизречен.

Ако погледът ражда мечти
и сънят като зов ги рисува -
да потеглиш готова си ти,
все едно колко път ще ти струва.

Всеки връх е жадуван възторг.
Всеки край - вдъхновен от начало.
А за вечност - дори до оброк
би сърцето ти с трепет туптяло.

Аз съм смисълът в дух осветен,
че и теб ненапразно те има -
като нощ, претворена на ден,
или лято, родено от зима.

Пропътувай до мен, и бъди!
Мойто име е Кръст! И светлея!
Сбъдвам вяра и раждам звезди,
там, в копнежа отвъд Галилея...

ЮДА БЕН ХУР

(стих за филма, който
промени живота ми)

Препускат още белите коне
пред тъмната каляска на Месала.
О, Господи! За кратък миг поне
бъди ми лъч в душата посивяла...

Бъди ми глътка в жаждата от зной,
когато още пари ми верига...
Да знам, Христе, че толкова Си мой,
щом вярата до устните не стига...

Бъди ми зов, отплиснат от скръбта,
сред тежката ми орис на галера.
Наместо мъст - любов да приютя,
простил на враговете си от вчера...

Бъди ми кръв от Кръста! И следа
по прашните пътеки на Юдея...
Да помня Витлеемската звезда,
избавила духа ми от злодея.

Препускат още белите коне
пред тъмната каляска на Месала.
И свети в мен отворено небе
с една ръка - прободена и бяла.

ПЪТЯТ ОТВЪД

Светът като мъгла ще избледнее.
Внезапно. В миг на склопени очи.
И пътникът не питал би къде е -
след залеза, с последните лъчи.

Защото следва пътят след предела,
наричан кратко приживе - Отвъд.
Не е белязан в знак или табела.
Не го познават жаждата, гладът...

За него всички някак си са чули.
Оттук, оттам... Прошепнат като слух.
Но винаги оставал е забулен
в копнежите на търсещия дух.

Какво ли този пътник ще споходи
оттатък, при нетления му ход?
Дали ще са познатите несгоди
на вече отлетелия живот?

Или ще е предвидена рокада
с възмездие - възторг или печал?
Една докрай заслужена награда
на всеки, който вече е живял...

Дали е страх? Или копнеж? Какво е?
Дали е Рай? Или обречен ад?
Пресича ли се ужасът с покоя,
тъй както кръг напомня кръговрат?

Светът като мъгла ще избледнее,
а пътят би могъл да бъде Мост -
щом приживе попиташ сам къде е
единствено Спасителя Христос.

НАДЕЖДО МОЯ!

Надеждо моя! Сляпо ли момиче
в живота ми тъй дълго си била?
Как исках по небето да надничаш,
въздигната от ангелски крила...

Един венец лика ти да обвие
над твоите изстрадали коси -
че ти ми беше тъжна орисия
и вихър не един те покоси.

Сега до тебе тихо ще приседна
и всичката си вяра ще ти дам.
“Надеждата умираше последна...”
така ми шепне искреният плам.

И аз, без теб, не искам да си тръгна
от този свят, стократно ослепял.
През мъките сърцето ми обръгна,
но с тебе, сляпа, пак съм оцелял.

Вдигни очи. Лъчи от зов светлеят,
нощта ти да обърнат в светлина.
Далечен спомен вече е злодеят,
разкъсал твойта нежна пелена.

Преди да вляза в бъдното наяве -
ти влез, надеждо, зряща преди мен,
че Бог от висините те възправя,
със капка кръв от Трона Си свещен.

ПЪТНИК

Аз своя път далечен ще премина.
По други нито час не бих вървял.
Дори да е стеснен като пъртина
или разбит от дъждове и кал.

Съдбата свои пътници избира
не в някакъв случаен каталог,
но винаги от избора прозира
протегнатата Десницата на Бог.

И все едно дали ще срещна бури
или пък слънце в лъч ще ме теши.
Духът ми като плам ще прекатури
преградите пред светлите души.

Че стъпките превръщат се в начало,
което стига търсения край.
И кредото - възвишено и бяло
поне един следовник ще узнай.

Вървах и ще вървя! Това ми стига!
Дори да ме погълне самота.
Животът без решетка и верига
най-вярна е посока на света.

А щом нозете спрат се изтощени
и Вечното духа ми измори,
Ти, Боже, влей в изстиналите вени,
Животът, който в Теб ме покори.

ВЯТЪРЕН, ИЗЦЯЛО

"Загубил всичко,
не загубвай себе си..."
Дамян Дамянов

Дори през непрогледните мъгли
ще продължи духът ми да се взира.
И вятърът - за мен, като че ли,
ще свири с помъдрялата си лира.

Защото аз стихийно го живях
и с него следвах върхове и клади.
Следите ми се сблъскваха със страх.
Сълзите - с вой от крепостни тиради.

Изгубен се намирах. Като блян,
пробил тъма в затвор от безнадеждност.
И неведнъж, от слънцето огрян,
дарявах битието си метежно.

Изгонен се завръщах. Като гост,
дошъл да иска прошка, че е вечен,
и да разчупи тягостната ос,
чертаеща кръга в живот обречен.

Останаха на пътя ми мъгли -
въздишки на душа, родена в бяло.
И без от самотата да боли -
отново тръгвам... Вятърен, изцяло...

ГОЛГОТАТА НА ПОЕТА

Не съм желал да бъда силует
и знам, че няма как да ми се случи.
Съдбата ме дамгоса за поет,
но без да има кой да ме научи.

Едно сърце, тефтерче и молив
света реших, че могат да преборят.
Та някак си, напук, да бъда жив,
когато с мене мъртвите заспорят.

Но не задгробно да ми шепнат. Не!
Защото има приживе умрели...
С морал и чест, подвили колене,
в душите им, безверно оскотели.

Превити роби в крепостния мрак
с ръце, които драпат за просия.
В поклон пред височайшия простак,
затрил съдбите в тъжна орисия.

Но как тогава ражда се следа,
която свода мрачен да прониже?
Не иска ли поетът свобода,
а не на шут подметките да ближе?

Не търси ли страданието кръст
и огънят - заветното кандило?
И кой насилник би размахал пръст
на вече разгоряното светило?

Светът от силуети се смрачи.
И здрач погълна бялото в гледеца.
Къде са просветените очи
от вярата небесна на светеца?

Къде са вдъхновените пера,
които меч не може да посича?
О, Господи! Дано да разбере
кога поетът истински обича!

Че мълнията бляска и трещи,
а мракът само в дупките трепери.
Дано у мен да се припомниш Ти,
когато в Теб Голгота ме намери!...

НЕБЕСНИТЕ ХОРА

Ако утро изгрее в лазурни лъчи,
озарили красиво простора -
пак ще мие надеждата тъжни очи,
като зов от небесните хора...

Те се срещат тъй рядко. За миг в чудеса.
Глътка нежност след тежка умора.
И се скриват, подобни на капки роса,
най-добрите, небесните хора...

Кой и как би ги търсил в безброй светове
с някой чуден космически кораб -
ще ги срещне, щом в мъката Бог призове
тях самите, небесните хора...

Нямат памет и знаци. Нито свой летопис,
но в преломния миг са опора.
Те са светлото чудо от небесната вис,
тъй желани - небесните хора...

И не питай дали са привидение, сън.
Нямат смисъл въпросите в спора.
Може би с шепа обич, подарена навън,
в нас се раждат небесните хора.

ВЕТИЛЕ МОЙ!

Ветиле! Твойте стълби извървах!
Ти неведнъж докосна ме небесен.
Не лепнеше по дланите ми прах
и в земна суета не бях отнесен.

С една най-свята думичка “Завет”
в съдбата твойт смисъл ме намери.
А Ясен стана Яков. И поет,
отворил най-жадуваните двери.

Вестители ме срещаха. С крила.
И птица в мен безкрая си зарече.
“Ела при Мен!” - дочувах аз - “Ела!
Най-близък съм, когато съм далече!”

Лъчите Му все още не открил,
не Го разбирах в думите съдбовни.
Но имах тебе! Вечният Ветил!
И вярата. И мислите виновни.

Ти вля в духа ми зов от Вечността
над камъка, от който те сънувам!
Ветиле мой! Единствен на света!
Дори и напоен - ще те жадувам!

АЛЕЛУЯ!

Когато от душата ти сълзи
и болката приижда като струя -
едничката си вяра запази
със оня светъл възглас: Алелуя!

Утеха само Той ще ти даде.
Не мога аз сърцето ти да чуя.
Вдигни очи към светлото Небе
и искрено извикай: Алелуя!

Скръбта задържа пориви, мечти
със възела на яката си сбруя.
Не падай духом! Свята ще трепти
душата от гласа ти... Алелуя!

Аз друго нямам. Давам ти крила!
И нека със стиха си в теб нахлуя -
че птицата със вяра би могла
до Бог да се въздигне...
Алелуя!

ЖАР-ПТИЦА

От старата година ще си взема
единствено дъха на Любовта.
А след това - спокоен ще поема
в преследване на новите лета.

И все едно какво ще се стовари
върз моите сребреещи коси.
Дори чрезмерна скръб да ме удари -
Тя мен ще утешава и спаси.

В сърцето не задържам миг от слава.
Съдбата не прилича на медал.
Посях си семената от жарава
с надеждата, че в Бога съм посял.

И някъде - през бъдните години
от пламъчета жетва ще кипи,
а той, духът ми, няма да изстине,
и смисъла си - жив ще укрепи.

Не си замесих баница с късмети.
Не бих налучкал здраве и пари.
Но стига ми, че в бъдните куплети
от лирата ми огън ще гори.

Един със нова сила ще обича,
а друг - от стара болка - ще прости.
Любов, о, Боже, свято си заричам
и моля Те да ми я пазиш Ти!

Че някога, когато ден помръкне,
а нов не дойде да го замени -
жар-птица от сърцето ми ще хвъркне.
към вечните небесни висини.

ХРИСТОС ЩЕ СЕ ЯВИ!

**“Съразпнах се с Христа,
и сега вече, не аз живея,
но Христос живее в мене...”
(Галатяни 2:20)**

Когато някой в скръб си носи кръста
и страда за мнозина. И кърви.
В най-страшната тъма, от злото гъста,
в живота му Христос ще се яви.

И клетникът, дори да няма сила,
по пътя до Голгота да върви -
от капка кръв, душата оросила,
в живота му Христос ще се яви.

Догде Го търси с вярната молитва,
която плач от устните мълви -
дори от пълна немощ да залитва
в живота му Христос ще се яви.

Той може да е мразен и отричан.
И остър гнет готов да го взриви.
Но даже под плющенето на бича
в живота му Христос ще се яви.

Не Го търсете в блясък от измама.
От мрака светлина не се лови.
Сърцето във Разпятие е Храмът,
където Сам Христос ще се яви.

ПТИЦИТЕ НА ВЯРАТА

Останаха ми птиците от вяра -
признания, летящи през мъгли,
към тиха вечност, от света по-стара,
готова моя дух да изцели.

Родиха се в сърцето ми. Желани.
В докосване от ангелски пера.
Молитви бяха, трепетно шептяни,
в дълбокото на сини езера.

Със тях видях небесните простори.
От севера до юга прелетях.
И сипеше в крилата им отгоре
незрима обич звездния си прах.

А вятърът с летежа им просвири
най-светлите си химни в синева.
И бяха те прасбъднати псалтири.
На Святия - извечните слова.

Останаха ми птиците от вяра.
И с тях душата нека полети.
За оня миг - когато от Олтара
Спасителят отвори ми врати...

ОТНОВО ПРИ ЗАВЕТА

За Чудото на Хляба трябва пещ.
Една ръка, разтворена да дава.
Пет пръста да докосват със копнеж,
разпален от Небесната жарава.

Пет пръста като слънчеви следи
Кръвта на Бог в сърцата да излеят.
И Хлябът своя дъх ще услади,
та бедните от Обич да се сгреят.

За Чудото на Рибите - с море
Спасението смисъла бележи.
Рибар от Галилея ще простре
на Вечен Дух изплетените мрежи.

Две Риби да даде на този свят.
Едната - Вяра, другата - Надежда.
И Бог ще ги напълни с Благодат,
в която Светлината се оглежда.

За тези вековечни Чудеса -
на Блага Вест божественото семе,
не стигат всички мъдри словеса,
и стихове, и песни, и поеми...

Но цял народ щом тъжно се гнети,
измъчен от безпътицата клета -
с две Риби и пет Хляба можеш ти
отново да го върнеш при Завета...

МОЯТА ИЗПОВЕД

Аз мога като лъч да си замина,
преди да падне гибелният мрак,
но сам ще изповядам пред мнозина:
Човек не може да ми бъде враг!

Врагът по право винаги се крие
и дебне от засада като лъв.
Едничката му цел е да убие
и да пролее чисти капки кръв.

Едно и също зло от памтивека.
Едни и същи нокти в тъмен бяс.
Наречен бе “убиец на човека”
и винаги убиваше сред нас.

Започна той от праведния Авел,
убит коварно с ножа на Каин.
И нищо зло до днес не е забравил
жестокият и мрачен властелин.

Надъхва ли - завинаги разделя.
В омразата царува и владей.
За спящия - змия е във постеля.
За будния - безсъвестен злодей.

Не ще го видят хорицата слепи.
Не ще го чуят глухите в нощта.
Но той държи в зловещите си шепи
на всичките безумия мощта.

Аз мога като лъч да си замина,
но още жив за живите блестя.
Христос ми е едничката причина
дори да ме убиват - да простя!

МОЛИТВЕН СТИХ

Преди светът да се превърне в плява,
която лют пожар ще подлуди,
Ти, Господи, с Духа Си напоявай
изпръхналото в моите гърди.

Зрънцата Ти от Истината нека
не би изронил тъмният ми враг.
По Своя Образ сътворил човека,
Ти, Боже мой, пресътвори ме пак!

Не са ми нужни хиляди години
обречени съдби да бих видял.
Раненият, без лекар, ще загине,
кръвта си безвъзвратно пропилял.

Слепецът - в тъмна яма ще привърши,
без Твоята ръка да го държи.
Най-силната надежда ще се скърши,
щом връзват я въжета от лъжи.

Защо са ми възторзи и похвали
сред всичката човешка суета?
Избавят ли награди и медали
от властната прегръдка на смъртта?

Къде да бих потърсил чест и слава
сред този свят, от тление червив?
Не стига ли великият до плява,
дори да би решил, че е щастлив?

И в своята душа опустошена
не казва ли в предсмъртния си час:
“Защо живях съдбата си сгрешена,
когато гол пред Него ще съм аз?”

С какъв парцал греха си да покрия
и червеите в жалкия си дух?
Не бях ли пленник в бляскава килия,
за думите на Правдата Му глух?”

Не искам закъснелите въпроси
във някой сетен миг да изрека.
О, Боже мой, душата ми Те проси!
Бъди ми днес Ти живата Река!

Преди светът да се превърне в плява,
която лют пожар ще подлуди,
Ти, Господи, с Духа Си напоявай
изпръхналото в моите гърди.

СМИСЪЛЪТ НА ВЯРАТА

Когато глупостта е коронясана
и разумът захвърлен е в калта,
властта се киска - горда и разпасана,
а робите се връзват с печалта.

В един кошмар, нарочен да е истина,
човекът среща страшния си ад.
И страда от присъдата неистово -
да бъде никой в нечий сбъркан свят.

Едното болтче някъде в машината.
Невидимо зъбчато колело.
И орис, като вълча паст раззината,
живота му да дъвче - в зло след зло.

Но мъдрият - да би видял трагедия,
по-скоро ще е трижди ослепял,
че черното е взор за черногледия,
лишен от вяра в светъл идеал.

Властта от памтивека е в къртицата.
Набъбва всеки червей от пръстта.
И не това на разума е прицелът
сред всичките мишени на света.

Но да остане - светъл след покварата.
Небесно неподкупен - като фар.
Ще го намери Смисълът на Вярата,
че робът вчера - утре ще е цар!

ДЪРВОТО ПРЕЗ ЗИМАТА

Дори през мъглите на дългата зима,
измръзнал от острия вятърен студ,
дъхът ми посоката своя си има
и някъде пак ще намери приют.

Все още лъчист и от зло непреборен
пребъдвам от вяра за крехки листа,
че топъл е скритият в словото корен
и него не би вледенила смъртта.

Тъй лесно омразата клоните кърши
и свива мечтите си всяко сърце.
А мракът свисти, че животът ще свърши,
дори след протегнати с обич ръце.

Каквото успее да вземе - го взима...
Но не и от мен! Не и в моя живот!
Дори през невяра, напомняща зима,
духът ми е вяра, а думите - плод.

Че иде от бъдното пролет красива
и лято горещо след нея искри...
Дърво ли съм? Нека зовът ми прелива
и в други дървета копнеж да твори.

ГОРЕСТ

Вървял ли си с притворени очи,
когато този свят, до гнет бездушен,
опитва всичко в теб да помрачи,
и в лютия си дим да го опуши?

Подобно призрак, сам, неприпознат,
усещал ли си как кънти стената,
когато не допускаш нечий хлад
с най-острите бодежи на злината?

И кой да би до тебе повървял,
освен едната сянка - спътник верен,
която ще те следва в гъста кал,
дори до връх, самотно покатерен?

Оставил по пътеката следа
и няколко трошици - за врабеца,
ще търсиш ли заветна свобода,
разкъсван между злия и светеца?

Събудиш ли се - кръста понеси,
дори и от съня да е измолен.
Голгота твоя дух ще ороси,
за вярата, и смисъла ти волен.

И даже самотата да крещи
в пелина на изпитата ти орис,
бъди уверен в смисленото ти,
че горното заплаща се със горест.

ПРОЗОРЕЦ

Напомня ми прозорецът за кръст.
През него ме докосва светлината.
Небесните лъчи се борят с пръст
и вдигат до Разпятие цената.

Не зная как ще мога да платя
съдбата си - да бъда зрящ край слепи.
И сто живота мълком да пестя -
оставам просяк с празните си шепи.

Ти, Боже, от Небето ги дари,
с Любов, която пукнат грош не струва.
Сърцето ми не страда за пари,
и земен рай духът ми не сънува.

От пясъци дворци не си строя.
Ще рухнат те под воя на вълните.
Защо тогава още да броя
надежди в календарите на дните?

Един прозорец стига за Завет.
Да бъда зрящ до сетната минута.
И все едно дали оставам клет -
неведом скитник с болка недочута.

В душата ми оглежда се небе
и ангели рисуват стъклописи.
А Вярата - от взирание ми бе
във Оня, Който шепне ми: Върни се!

ЗА СМИСЪЛА

Аз ще изпия светлата си скръб,
тъй както дъжд поглъща го пустиня.
И глътките на всеки мой ущърб
да бъдат нека жажда за мнозина.

Гранит не се разбива със глава,
но носи на лицето хематоми.
Воювах не с куршуми, а слова.
С реални врагове, а не фантоми.

Всевластните, замръзнали от лед,
едничката си гордост не стопиха,
но гледаха на бедния поет,
подобно гладиатор на тепиха.

Един Спартак - без копие и шлем.
Един творец, намерил милост свише.
Безславен. Съкрушен. Но не съвсем,
щом даже с кръв духът му още пише.

Щом той не стори жалкия поклон
да осребри перото си от ада -
пропуска си стените Вавилон
и в пясъка на тленното пропада.

Но робът, вкусил капки свобода,
да би извикал: Вярвам и живея!
Оставил е животът ми следа
за смисъла, по-нужен и от нея.

ОБЪРНАТА КАРТИНА

Животът е обърната картина.
С разместени представи в сетива.
Уж всеки ден съглеждат я мнозина,
но няма много смисъл от това.

Нагоре, ако тръгнеш, е надолу...
Издигаш се, но падаш в тъмнина.
Облечен си, а всъщност ти е голо.
Богат... но на мизерната цена.

А горното е силно, за да мами.
Привлича то с копнеж неудържим.
Трагедия са всичките му драми
и огънят му винаги е дим.

Въздигнатият винаги ще свърши
пред адската отворена врата.
А там да плаче, и ръце да кърши,
е все едно, щом вика го смъртта.

Надолу, ако тръгнеш, е нагоре...
Сред хиляди житейски теглила.
Тежи в сърцето истинският порив,
но в теб Небето ражда си крила.

Върхът, по право, винаги е тесен,
тъй както в утеснения вървиш.
Душите да прегърнеш - безтелесен.
Сърцата - с шепи обич да дариш.

Да би умирал, в злобата бичуван.
Да би кървял от гвоздеи, стрели.
Надолу твоят път е пропътуван
и светъл връх скръбта ще изцели.

Животът е обърната картина.
Възход или падение? Реши!
За Рая тръгват пътници малцина,
а в ада няма кой да утеши...

ВУЛКАНИЧНО

Лумнал огън не мога да крия.
Той в перото ми свято кипи.
И превръщам се в бурна стихия.
Стих и пламък за тъжни тълпи.

Гилотина отдавна не плаши
непокорната моя глава.
Не смъртта за духа ми е страшна,
а животът, лишен от слова.

Кой ли пътник ще тръгне през мрака,
без светило в ръка да държи?
Няма смисъл от пътя без факел,
нито стъпки в следи от лъжи.

Този свят, от измама себичен,
предизвиква в сърцето отпор.
Аз отказвам да бъда безличен,
сива мишка, прислуга на пор,

дребна гъба, родила отрова,
ниска драка без чест и мечти...
Чупя всяка решетка, окова,
а стихът ми на лава дъхти.

Лумнал огън не мога да крия.
Етна никой не ще потуши,
щом сълзите реших да изпия
на кървящите в мрака души...

ВЕРЕН ПОЛЕТ

Не ще оставя злоба да гнети
душата ми в това измамно време.
Лети, си казвам, птицо в мен! Лети!
Небето няма кой да ти отнеме!

Лъжа изпълва земните борби.
От трън на глог! - така живее скотът.
Да би летял високо, но не би...
За ниските най-блазнец е хомотът.

Ламтят, събират, трупат! До несвяст!
С натрупаното - трупове се мамят!
И щом приключи гибелната страст
стопява гроб суетната им памет.

Че все така пропадат в ориста
безбожните след блясъка си кратък.
За земна власт отворили уста -
до тлението стигат по-нататък...

Най-тлъстият - за червеи е тлъст.
За тях е угоен - да се разлага.
И не пребъдва в гниещата пръст
ни капчица от вяра или влага.

А птицата не търси земен дял,
щом полетът в крилата ѝ е верен.
Останах лек. Живота си раздал.
Изгубен... Но от Бога изнамерен!

ДЯЛ

Аз ще изплача светлите надежди
във този свят на мерзост и диктат,
където злият сбърчва тъмни вежди,
готов да ме задраска и в цитат.

Без уплах пред гръбнака му наведен
от сто поклона в демоничен пир,
честито ще ликувам, че съм беден
и празен съм си тръгнал най-подир.

Оттатък никой славата не носи.
Не се погребват титли и пари.
Там злото се разплита от въпроси
и нишката му огнена гори.

Смехът на арогантния замръзва.
Лъжата не намира адвокат.
Невръзваният - здраво се завързва
за ужаса на вечния си ад.

Но днес ако поиска да ме върже
безчестният, от факела смутен,
извикал бих: Живей, човече, бърже!
И радвай се на всеки следващ ден!

Един със ужас в погледа умира,
а друг - с усмивка, че е следвал път.
Човекът дял от Бога си избира...
Или е тук! Или е там, отвъд!

ЕЗИК СВЕЩЕН!

Език свещен на моите деди!
Бъди ни ти от въглена мастило!
Докосне ли хартия - да роди
най-пламъчното българско светило!

И клетвата, която всеки глас,
изрича, за да бъде пълен с вяра,
Сам Господ да дари с неземна власт -
Духа Си Свят за огъня в олтара.

Език свещен! Прелей като поток
с най-бистрото в забравените думи!
Завет и Правда! Истина и Бог
във Вярност, изтъкана помежду ни!

Че смисълът все още ни зове,
подобен на Кръстител и Предтеча.
Щом в бъдното ни свети: А, Б, В -
с велика мощ излъскали сме Меча.

Език свещен на моите деди!
От свише дар! И в Святото принесен!
Бъди довека! Бликай и бъди!
И ние ще те помним!
Като песен...

ЖИВОТЕ МОЙ!

Животе мой! Заричам те! Бъди!
Дори и да изглеждаш бита карта.
Не Ксеркс оставя паметни следи,
а пиката на Леонид от Спарта.

И триста да повярват в моя плам -
за тях съдбата всякак ще си струва.
Най-ценното от мене ще им дам -
това, с което вярата векува.

За битка стигат копие и щит.
Фалангата – от братство се изгражда.
В слова и дух дарявал бих честит
най-нужното за всеки глад и жажда.

Не искам много! Триста, Боже мой!
Отново Гедеон да Те прослави!
Победите свещени в Твоя бой
едва ли летописец ще забрави.

Дарил Си ме с най-острото перо,
щом даже меч пред него се прекършва.
Изсипвай от душата ми добро
и нека благостта Ти да не свършва.

Животе мой! Заричам те! Бъди!
Написаното – вечност да покрие!
И някога – сред ярките звезди -
сълзите ми вестител да изтрие.

ПЪТ НЕРАЗГАДАЕМ

В този свят, от крайности обзет,
времето обгръща ме дуално.
И редя куплет подир куплет
в сблъсък на реално с нереално.

Ангелите пращат ми зора.
Мъката е с подпис от злодея.
Червеите искат да умра.
Птиците се молят да живея.

Сладкото от похоти горчи.
Болката – отива си с хинина.
Слепият проглежда без очи
скритото в небесната картина.

Вън царува нагъл психопат.
Вътре ми е тихо, животворно.
Раят на проклетите е ад.
Долното си вярва, че е горно.

Как се сменят светлина и мрак,
а сърцето търси и избира...
Богаташът тръгва си голтак.
Сиромасът – най-богат умира.

Ден и нощ земята се върти,
а животът – сякаш е назаем,
щом Творецът с дух ме въплъти
да Го следвам в път неразгадаем...

РАЗГОВОР С АНГЕЛ

- Гледам... Май не си тукашен, брат!

Откъде си? Кажи ми да зная!

- Идвам тук, но от другия свят.

Аз съм ангел. Вестител от Рая!

- И защо в този мрак се сниши?

Сред коптори, от мъка прелели...

- Страдам аз за добрите души.

Ще им дам от перата си бели.

- А ще стигне ли всяко перо,

та човека към Бог да обърне?

- Трябва само да струва добро

и надежда духа му ще върне...

- Може би като теб ще лети...

Като птица в простора небесен.

- Нека злото докрай да прости

и напусне кафеза си тесен.

- Дай ми, ангеле, тих благослов,

и пера – твоя зов да разкрия!

- Слез, човеко, в най-долния ров,

там, където сълзи немотия!

- Аз перата ти там ще раздам,

но дали нови в теб ще поникнат?

- Всеки ангел намира си храм,

щом в човека Христос е обикнат...

- Горе, долу... Все вечност, нали?

Бог дори и в сърце се събира!

- Тръгвай, пътничко! Той окрили

със перата ми твоята лира!

- Ти нали ще се върнеш? Кажи!
Искам пак да те видя с крилата!
- Тръгвай! Пътя си ти продължи,
а пък аз ще се скрия в делата...

- Тръгвам... Кален е стръмният път,
но пък вярвам, че Господ те прати...
- Ще се видим отново, отвъд -
два вестителя... Светли, крилати!

СЪЛЗИТЕ НА НЕБЕТО

Сълзите ли Небето Си проля
от болката, събирана с години?
Народецът стихийно оголя,
но кой извика: “Господи, прости ни!

От идоли затънахме в калта
и мятахме си кал като вражалци.
Похулихме ти, Боже, Святостта...
И виното с безквасните Ти залци.

Че както бе по времето на Ной,
така и днес разжегва се тълпата.
Ти рониш Си сълзите на порой,
но кой дочува зов от Светлината?

Очи ли са - привлича ги пръстта...
Ръце ли са - сърби ги за грабежи.
С псувни и хули пълнят се уста.
Плача Ти няма кой да забележи.

Сред мълниците спретват си кючек
и вместо “Милост” викат “Хаирлия”.
Че стига му на грешният човек
да си припява как градил Илия...”

Небето от скръбта се пресуши.
Една сълза сърцето ми покая.
Спасявай, Боже, скръбните души!
И с Милост опрощавай ги до края!

СБЪРКАН КОД

Не се чудете! Сбъркан ми е кодът!
Ни в клин се вписвам, ни в ръкав вирея!
Раздадох се. Но някак си народът
не вдяна хич, че искам да го сгрея...

Не бих се борил страстно за витрина
или сергия в земни панаири.
С една утеха нека не изстина,
че жадният дъжда ми ще издири.

Че гладният жарта ми ще вечеря
от огъня, разпален със словата.
Къде сте, хора? Как да ви намеря?
Дали в пръстта или пък в синевата?

Един Завет свещено ме зарича
да не продам дори и запетайка.
Обича го душата ми, обича,
че той ми е съдба, баща и майка.

И даже на лавица да ме нямат
(какъв кошмар за клети графомани)
в искрите на извечния ми пламък
написаното дар ще си остане.

Било да бъда стъпкан и клеймосан
или проклинан гневно от мнозина -
аз болката от кръста си ще нося,
творил докрай поезия в пустиня.

Дори да ми приготвят ешафода -
така живях, така и ще живея!
Не се чудете! Сбъркан ми е кодът!
Ни в клин се вписвам! Ни в ръкав вирея!

ЖИВОТЕ!

Ще те имам ли още, Живот?
Колко бързо прибра си летата...
А пък аз, коленичил на под,
търся милост и зов за душата.

Още вяра. И още следи.
Още няколко светли причини.
Да ти кажа, Животе - бъди,
даже тленното в мен да погине!

Преболях те отдавна, до смърт!
Ти ми беше до болка челичен.
Но откривах по дългия път,
че от верни сърца съм обичан.

Те си струват, Животе, скръбта,
и среднощната тежка тревога.
В неживяните още лета
нека с моята лира те мога.

Жив да бъда! Не толкоз за мен!
Аз отдавна сковах си ковчега.
Ако крайт е в залез червен -
значи Алфата стига Омега...

И не слава, и не бъднини -
не възторзи, венци и похвали...
Ти във мене, Живот, остани
за човеци, Христос не познали,

за онези, които в калта,
не намират ни вечност, ни смисъл,
и ги смазва до гроб печалта,
сякаш черен въртоп ги орисва...

Тях ми дай! Като рана и вик!
Като огъня страшен на Хуса!
Да остана докрай мъченик,
по пътеката следвал Исуса!

ПРИЯТЕЛ

Да дочувам гласа ти, когато
шумно целият свят ми мълчи...
Да си моето сбъднато лято
с най-красивите светли очи...

Да усещам в гърба ти опора
и от дланите - пламък, искра...
Да си Личност сред многото хора,
във която Христос да съзра...

Да си Верен - дори в изнемога.
Да си Истинен - лъч през нощта.
Да си отговор в смут и тревога.
Да си мъдрият глас на баща...

Всичко друго да нямам, препатил,
пак към Бога си вик ще въздам:
Ти ми даде в живота приятел,
както Себе Си взря в Авраам!

ТОЙ ВЪЗКРЪСНА ЗА ТЕБ!

Той възкръсна за теб! Той възкръсна!
Греховете ти в миг опрости.
А Вестта Му - от Дух зема тръсна
като слънце при изгрев блести.

Да докосваш лъчите червени
на Любов, неродена в света,
за да бликне и в твоите вени
драгоценната Кръв на Христа...

Кой и как в тъмнината лъстива
е задържал съдбата ти в плен -
щом душата ти в Бога е жива -
тръгвай с вяра, отгоре роден.

Че намерил си смисъл в Живота
по-велик от суетния век -
да погледнеш Исус на Голгота,
Който, Разпнат, роди те Човек.

ПЪТ КЪМ ДОМА

Този свят като старо море
ще напомня с шума от прибоя,
че летящото време ще спре
чак когато, пленен от покоя,

призова оня лъч светлина,
който дълго съм дирил сред мрака.
А душата ми - вечна вълна,
как се плисва, щом Някой я чака...

Бели думи и нощни мечти -
може би са докрай изброени,
и лети моят порив, лети
по кръвта на тревожните вени.

През дъха, като бърза стрела,
само с капчици зов напоена,
да извикам към Него: "Ела!
Аз вълна съм, от Тебе родена!"

Този свят като старо море
ще се дръпне, дори вълноломен,
а сърцето ми в миг ще съзре
как се ражда най-светлият спомен...

Как във тихата нощна тъма,
след молитва, на буря присъща,
съм открил оня път към Дома,
в който духом човек се завръща.

ВИНАТА НА ТВОРЕЦА

Изгорих си фалшивите мостове.
Няма смисъл в посоки без вяра.
Че боли от провалите. Доста са!
И напомнят за битка с поквара.

Ренесанса смених с инквизиция
и пристъпих към пламнала клада.
Не очаквам любов от патриция
и от краля не искам пощада.

Тъй суетна е земната хроника,
щом епохата мрази героя.
За възторга заплащам с агония.
В самотата привиждам покоя.

Галилео напомня ми сблъсъка.
Простотата при Хус е свещена.
Но остава тревожно навъсена
мойта тъжна, подсъдна вселена.

В нея някой Пилат от амвона си
ме обрича на участ Христова,
и блестят фарисейските доноси
като капки от змийска отрова.

Е, какво пък? Отивай си, тление!
Твоят трон е обречен и кратък.
А творецът зове опрощение
за вината си нейде оттатък...

МОЕТО ВЕРУЮ

Каквото губих - нека да остане
завинаги изгубено за мен.
Сърцето си не врекох на имане,
но в Свят Завет, небесно вдъхновен.

И леко бе ми някак на крилата.
За миг да ги разперя и... летях.
Не ме плени решетка със позлата,
но синьото на вечния размах.

Каквото нямах - нека да го няма.
И в малкото съм трепетно честит.
Една завивка топли и за двама,
а къшей хляб ми стига да съм сит.

Един живот духът у мен да дал би
за оня, който мрази пръст и кърт -
надминал бих и слава, и печалби
в утробата, нарочена за смърт.

Че живото не може да възкръсне -
е правда, надживяла този свят.
За друг копнеж отдавна ми е късно,
щом беден се усетих най-богат.

Щом немаше синджири суетата
в килия като роб да ме държи,
но птицата ми волна от душата
научи се в Небето да кръжи...

Ограбвах ме - за да не спечеля,
но аз до сетен грош съм им простил.
Доволно ми е твърдата постеля
със Камъка на Яков във Ветил.

Каквото губих - трябваше да губя.
Каквото нямах - Бог ме пощади!
Едно сърце ми стига да се влюбя
в един Христос у моите гърди!

РАЗГОВОР С МОЯТА СПЪТНИЦА

Защо, не питай, в бъдното летя
и в нощите сърцето ми будува.
Съдба ми е навярно - да блестя
за оня, който пътя си пътува.

С една мечта и вяра за компас
би стигнал всеки много надалече.
И срещнем ли се някак - ти и аз,
приключило е сбъдването вече.

Вдигни ръка към мръкналия свод.
Светец си наречи. И ще ме има.
А в Чудото, наречено Живот,
с Невидимия вече ще сме трима.

И смисълът все още ще трепти
до слънчевия шепот на зората.
Лети след мене, спътнице! Лети!
Тъй както в пламък стрелва се искрата...

Духът е птица с огнени крила.
Небето - зов, космическа омая...
Една Любов навярно би могла
в звезди да ни превърне най-накрая.

Защо, не питай, в бъдното летя!
Роден отгоре - горен ще пребъда!
Съдба ми е навярно - да блестя,
дори в лъчите да горчи присъда...

ГОЛОТАТА КАТО ГОЛГОТА

Голотата е просто Голгота,
съкратена със буква една.
Да отхвърлиш бълвоча на скота
пригответи се за скъпа цена.

Някой с копие - в гръб те пробива.
Друг ти сплита венец от бодли.
“Не дразни Сатаната! Не бива!” -
мазно шепнат езиците зли.

Тъжен жребий. Блестиш неудобен,
като трън в беззаконна пета.
И подхваща те вихърът злобен -
хули сто - от уста на уста.

Остър нокът честта ти раздира
на Кайафа с безумния вой.
С бели храчки светът ти умира,
без у тебе да вижда герой.

Бесен кикот. Тълпите дюдюкат.
Стене стадното чувство от мъст.
За палача приготвен е чукът.
За душата ти - сетният Кръст.

Миг, преди да угаснеш в Живота,
лъч блести над висока стена -
Голотата е просто Голгота,
съкратена със буква една...

ПРЕДЕЛНО

Върхове не останаха в бялото.
Няма титли, букети, амвони...
Но усилва се болката, вялата,
от забити в духа ми пирони.

Кой и как ме нарочи за хулене
аз отдавна не искам да зная.
Моят път най-високо потулен е,
та напусто очаквам си края.

Долу вряскат тълпи в Колизеума.
От Нерон си очакват сеира.
Римска пошлост напират от земното.
Хляб и зрелища! Скара и бира!

Пръст в пръстта... Битието в агония
от отровния зъб на змията.
Със бодли ме измъчва короната,
и трънлива въздиша земята.

В този сблъсък на крайните полюси
много дълго живях ми се струва.
И за свършек душата ми моли се,
че в света само злият царува.

Както дим избледнява след огъня
и небето предела му скрива,
да се върна прободен при Бога ми
за утеха - докрай жалостива.

СТИХ ДА ПОЛЕТИТЕ!

Не съм по род аристократ.
До днес не съм живял богато.
Но имам си в сърцето град
със улици от чисто злато.

Не плащам наем нито лев
щастлив в дома си да живея.
През бели порти от седеф
пристъпам себе си да сгрея.

Тук няма западни коли
и мутри с лъскави синджири.
Река пречудна ромоли,
а в синьото ехтят псалтири.

Човек - немил или недраг -
не ще се в този град намери,
но всеки е добър и благ
с любов ръцете да разпери.

Не съм със всичкия си?! Да!
Отдавна заживях оттатък,
където Утринна Звезда
ме тегли с властен отпечатък.

Че ценното - до гроб дори -
невидимо е за очите...
Дано Христос се възцари
в стиха ми... За да полетите!

ГОЛГОТСКИ ПРИЮТ

Една Голгота ще ме приюти.
Разпятие едно ще ми се случи.
В смъртта пресъхват земните мечти,
но горе на Небето блика ручей.

Светът зачерква истина от смут.
Лъжата е чудовище на воля.
Не искам да съм някой евтин шут
пред нея за огризки да се моля.

И по-добре - до кръст осиротял -
да се въздъхна, в долното отписан.
Отхвърлям състрадание и жал
за жребия, със който съм орисан.

Изплюх се във легена на Пилат.
Бях с Иродова жлъч анатемосан.
Отказах всеки жалък адвокат,
понеже знам на този свят защо съм.

Тълпата за възмездие крещи.
В безсилие на побесняло куче.
Една Голгота ще ме приюти.
Разпятие едно ще ми се случи...

ИЗБОР

Не питам вече Господ докога
зъл дявол ще вършее по земята.
Пребъдва в мен Христовата тъга
еднакво състрадателна и свята.

У нея скривам светлите мечти
за бъдеще, лишено от тревога.
И само чрез повелята “Прости”
осъмвам жив пред Словото на Бога.

Че този свят е сито, съм разбрал,
където всяка мисъл се пресява.
И по-добре - в блага осиротял -
отколкото богат... но в сноп от плява.

Не свършва със присъдите Пилат.
И Юда в страст мнозина ще поквари.
А лутането между рай и ад
е избор пред различни господари.

Най-подло е да бих обърнал гръб
на пътя, в който честният умира -
зложих на привременната скръб,
тъй както дух Завета си избира.

И без да питам Господ докога
зъл дявол ще вършее по земята,
въздигам се до чистата дъга
с един Христос в сърцето ми възпята.

ПРОШЕПНАТО ОТ ДЯКОН СТЕФАН

Не падай в малодушие! Не бива!
Светлей в скръбта, където и да си.
Смъртта не може мъртви да убива,
когато Бог по дух ги възкреси.

За Кръст не ще намериш мераклии.
На тях им дай пиячка до зори.
Но никой няма твоя зов да пие.
И в твоя огън няма да гори.

Жали ги... Че са пътници в окови.
Въздишай ги за страшния им плен.
Че всеки като кърт земята рови
от земната си страст неутолен.

Петелът трети път изкукурига.
И злите - поругаха в теб Христос.
Не кукли на конци... а на верига,
окаяни в безмерната си злост.

Но ти не гледай яростта им дива.
Не трепвай даже мигли на око.
Не падай в малодушие! Не бива!
Че техен дял е долното горко.

Дори прекършен - полетът е вечен.
И вътре в теб - вестител ще лети.
А поривът ти, свято неизречен,
сам дякон Стефан ще ти прошепти.

ПРИЯТЕЛЮ, СЛОЖИ СИ ОЧИЛА!

Приятелю! Сложи си очила!
Не пускай през очите мрак и злоба!
Че мъчи се душата с теглила,
нарочени от люлката до гроба.

В ефира днес вилнеят бесове.
Не ще ги надкрещи човешки ропот.
Невидим чук от бездните кове
и тъмни сенки по вратите хлопат.

От ангели не стига блага вест
до черните коптори на позора.
Излез от там, приятелю! Излез!
Без стойност е понятието "хора".

Нима са хора шумните тълпи,
от похот и от страст задоволени?
Кипи гневът ти... Зная, че кипи
и тръпнат уморените ти вени.

Приятелю! Сложи си очила,
обърнати към портите на Рая...
Заспи на най-високата скала,
или будувай в нощната омая...

Че този свят, безверно късоглед,
не ще открие смисъл и посока...
Но ти, дори от битието клет,
не хвърляй взор към ямата безока.

Щом днес слепецът трижди е щастлив
да ходи с Вяра, някъде далече...
И с Истина, от живите по-жив,
на Бог да каже: Ето, виждам вече!

А тази Вярa всякак би могла
дори в Небето път да си проправи...
Приятелю! Сложи си очила!
Останалото... Господ ще прибави!

ПРОРОЧЕСКО

Ще рухнат всички тъмни вери
със божествата им закуп,
а тлеещите им химери
ще вдъхнат тление на труп.

Месии, гурута, шамани
ще чезнат в мрак неумолим
и хилядите им фермани
от пепел ще преминат в дим.

С прашеца ситен по везните
пред Бога дяволът е лъх.
Напусто гледал е звездите,
жадувайки за трон и връх.

Прашинка в космоса безкраен
е била подлата му власт.
Но ето, че лъжецът таен
е видим. В профил и анфас.

Змия - сред всичките гадини.
И змей - сред всички зверове.
А в люспите му - сто богини
и с тях - стотина богове.

Каква нелепа пошла драма!
Заложници - души безброй!
Творци оттатък много - няма!
Създателят... Един е Той!

И днес, преди да дойде краят,
кънти в Духа един въпрос:
Какъв ще се окаже Раят
за непозналите Христос?...

ЖИВЕЯ С ВЯРА

Не искам като нерез да живея
във кочина от мрамор и кристал.
Родих се със съдбата си. И в нея
бих всеки ден повторно изживял.

Със всичките си скърби и провали.
С неволите и грижите накуп.
Дори да имам избор друг... едва ли
ще стане той за шията ми клуп.

Светът не е Олимп за дух и вяра.
И аз не съм божествен Херкулес.
Витаят в него подлост и поквара.
Царуват само смъртните без чест.

Езикът на змията е отровен.
Ковчежникът й - грешният магнит.
И нека в този свят съм по-виновен,
отколкото почитан и честит.

Един тефтер с едно перо си кътам.
Живея с вяра - някъде отвъд.
И стига ми, ако намеря пътьом,
следовници за скръбния си път.

СМИСЪЛЪТ

Няма куп светила от Небето
в моя тих и молитвен покой.
Но в духа ми е чудно и светло,
щом Звездата е винаги Той.

С Него вярата смисъл намира,
а надеждата вдига платна,
към Спасителя поглед да вира,
озарена от лъч Светлина.

Всеки кораб избира посока,
за да стигне Заветния бряг.
Аз си имам Зорница висока.
Светъл пример и бляскав маяк.

И ми стига, преборил морета,
да доплувам до пристана бял,
а в душата, от бурите клета,
Господ Бог да трепти просиял.

ВЯРАТА НА ЙОВ

Годините ми неосъществени
вещая си с последен благослов –
в реките на кръвта – горещи вени,
да тръпне нека вярата на Йов.

Да грее тази сила несломима
в туптежа на сърцето – нощ и ден.
И страдайки, все още да ме има –
обветрен, но в духа неповален.

Перото да потърси полет древен.
Тефтерът с бели листи – дървеса.
През лирата – от ангелски напеви –
да лазят мравки в моята коса.

И още стих! И още два-три реда...
В мастилото дъхът ми да бразди.
Все още ясен... И все още ведър
вестител на далечните звезди.

А щом светът низвергне в мен поета,
и пътят ми привърши в нощен зов –
подобно скитник, случил на несрета,
да бих си тръгнал с вярата на Йов.

КЪМ ЖИВОТА!

Не, не питай дали те живях,
че не ми е лъжата присъща.
Утешен съм, че истинен бях,
като бяла отворена къща.

Който искаше - влезе у мен
и след прага ми с вяра пристъпи.
С мои стихове бе напоен -
извисени, но никога скъпи.

Със тиражи не случих... Уви!
И хартията в скръб ме подмина.
Но така е до днес... C'est la vie!
Не видях своя лъч на витрина.

Не, не питай дали ми тежи.
Ти си кръст, който духом се носи.
Моят дух всичко Богу дължи,
и от Него съдбата си проси.

Затова ще си зов, разпилян
до последния стих във тефтера.
Без да бъда от слава огрян,
без дори пантеон да намеря.

Всеки някак живее, нали?
А роденият - вече те има.
От несбъднатост страшно боли
и да давам, без никой да взима...

Може би си спасителен сал,
щом светът като взор се изключи,
и приземния плен надживял,
в нов Живот моят стих да се случи.

1 КОРИНТЯНИ 9:24

Игрище е светът. И спор да няма –
на него всеки смъртен е бегач.
И тича за наградата голяма –
от ранното си утро чак до здрач.

Едни се взират в евтини медали
и блазни ги успеха величав.
Дори сърцата биха си продали
на дявола за личен автограф.

От жестовете щедри на Мамона
и блясъка на земния елит,
не виждат съблазнените наклона,
ни как достигат ада си прикрит.

И само двама-трима в стръмнината,
нагоре кретат с дух, едвам-едвам.
Тъй скъпа и висока е цената
пред тленните потомци на Адам.

А изпитът – свещен и неизменен –
от времето на Павел в зов гласи:
Света протичай за венец нетленен
и Господ Бог духа ти ще спаси!

Игрище е светът. И спор да няма –
бегачите намират своя край.
Дали ще е Небе или пък яма –
оттатък всеки смъртен ще узнай!

АРХАНГЕЛ МИХАИЛ

Светът под черен мрак се е покрил
в последната си бесовска арена.
Да идва с Меч Архангел Михаил
за битка най-велика и свещена.

В крилата му да вее ураган
и с него Господ Злото да прекърши,
а дяволът да вие поруган
сред ужаса на всичките си мърши.

Да рухнат всички кули в дим и прах –
свърталища на бухали и врани.
И Името на Бог да всее страх
в сърцата на безбожните тирани.

Гневът на Бога Свято да кипи
над люспите проклети на змията.
И възмездена – кротко да заспи
спасително пречистена земята.

Светът, какъвто някога е бил,
да бъде като Рая за мнозина.
И там сред тях – Архангел Михаил –
да свети с наметало от коприна.

ЗАВЕТНА УТЕХА

Къде скръбта си днес да утеша?
Светът се гърчи в мрачна анатема.
Не го приема моята душа
и как да би могла да го приема?

С любов се ражда всичкият живот,
а после се преследва от омраза.
Доброто среща своя антипод
и борят се във битката за аз-а.

От истина блести небесна твърд,
а долу от лъжи тъмнее векът.
Над земните съдби царува кърт
и в суха пръст превръща се човекът.

Духът е непрежалено горчив.
Сълзата от окото – дъх насища.
А правдата напомня огнен взрив,
след който тлее дим от пепелища.

Във вretiще ще скрия моя плач.
Не искам изповедник на сергия.
Светът напомня самота и здрач
през тленните решетки на килия.

Но даже там, от звездните лъчи,
с един ще спя в утехата заветна:
Пръстта ми, Боже, с милост премълчи!
И виж духа ми, в който Ти просветна!

ВЕЧЕН ИЗБОР

Измамливи са клетвите човешки
и преходни са думите от кал.
Не искам да повтарям стари грешки,
а после да въздишам от печал.

На никой властолюбец нямам вяра.
Не ме затрогва снимка от плакат.
По-скоро бих погалил помияра,
очи изцъклил от първичен глад.

Най-тъжно се вгорчава битието
от ловкия мошеник в скъп костюм.
Похлопаш ли, ще случиш на заето,
със не едно и две, но три наум.

Напусто е възторгът от обета,
щом сцената лукавият държи.
Властта му дава хиляди небета,
но всичките са тъмни от лъжи.

На вечен избор случих. И не жаля!
Почука в мен прободена ръка.
Помогна ми огнище да запаля
и с вяра светъл зов да изрека.

На вечен избор случих! И до века
не ще го разменя за земна лъст.
Че в Истина превръща се човекът,
когато прокърви в Завет до Кръст.

КЪМ МОЯТА ПРОШКА!

Моя прошко, от болки родена,
прокървила всред тъжния мрак.
Със захапка на дива хиена,
остри спомени ръфат те пак.

Две горчиви сълзи не дочака,
нито думи с призната вина.
С теб душата скръбта си изплака
и плати невъзможна цена.

Колко ножове, гърбом забити,
моя прошко до днес претърпя?
И повдигнала взор към звездите –
колко нощи тревожна не спа?

Знам какво си – отлитаща птица
над света, който тленно пълзи.
Щом те зърне – Небесна зеница
ще пролее за мене сълзи.

И прободена длан ще затвори
всяка рана, що в мене кърви.
Моя прошко, отлитай нагоре!
Грях и зло против мен забрави!

Както буря стъклата измива
а след нея светлеят лъчи,
тъй бъди ми всевластна и жива,
и, простила докрай, премълчи...

ЙОСИФ

Не питай Господ Бог защо си
от черна завист поруган.
Спомни си праведния Йосиф
и братята му – злобна сган.

Захвърлен в тягостната яма,
смирено той скръбта си пи,
и сам в човешката си драма
с едно Небе се укрепи.

Не пускай зло да те пребори,
дори в сърцето да боли.
Звездата винаги е горе,
а долу лаят псета зли.

Ще лаят... докато отминат,
а Йосиф ще царува. Бял.
Не става диамантът глина
дори под тонове от кал.

КОЛИЗЕУМ

Не съм поклонник на Веспасиан.
За зрелища и хляб не вадя Меча.
Обърнат палец, под творба заврян,
превърща гладиатора в Предтеча.

И Римската арена – взрив от страст,
без “Аве, Цезар” смятам да подмина.
Под слънцето смирен Еклисиаст
докоснал би душите на малцина.

Не значат нищо минус или плюс.
Не искам от тълпите вой и врява.
Защо ми е суетният им трус,
когато вехне лавровата слава?

Двубоят на поета е един –
със себе си, до гвоздея на Кръста.
А щом до Авел приближи Каин –
отгоре Господ ще им мери ръста.

И този Колизеум, вътре в мен,
е изпитът на светлата ми лира –
когато съм с омраза омерзен,
духът ми да откаже да презира...

СТРЪМЕН СМИСЪЛ

Не искам в търсене суетно
дъхът ми да напомня тлен.
Аз следвам поприще Заветно,
от стръмен Смисъл напоен.

Светът - от страсти ми додея.
Пръстта - на вярата тежи.
Дори сънувам, че се рея
в небе без мрак, и без лъжи.

Кога щастлив ще се събудя
във свят без болка, в ден без скръб -
поне веднъж да видя чудо,
понесъл Кръст на своя гръб?

Защо светецът в зов безплътен
напомня замък в руини
и дълго чака порив смътен
зад онемелите стени?

Лъчите Святост изнамира
високо, в клетвен небосвод,
а долу клетникът умира
без чест, без име, без имот.

Преборил битието вяло
от чист Завет гори духът,
че в края ражда се начало,
а Смисълът е чак отвъд.

ХРИСТОС ИЛИ ХОЛИВУД?

Не вярвам на измислени герои
и комикси суетни не чета.
Потоп набира сила от порои.
Измамата - от змийските уста.

Не ми е нужен супермен в ракета.
Христос ми стига - в Прицел и Завет.
Светът се възхищава от ментета,
а аз съм влюбен в моя Господ Свет.

И няма с Холивуд да Го разлюбя,
и идол в мен не ще Го принизи.
Живота си - за Него ще изгубя,
прегълтнал скръб, горчилка и сълзи.

Грехът не би сменил си режисьора,
но иска го - нечист, лукав, рогат.
Харесват го измамените хора
с героите - в плакат подир плакат.

Спасители - по-евтини от плява.
Дори от долнопробен наркотик.
Пред свършека светът се забавлява
в поклони пред върховния циник.

Но тръгне ли към Вечния сърцето -
не ще намери много богове,
и дъх не ще усети под небцето,
та Бога Милостив да призове.

Молитва... Екшън... Час и половина!
С Христос или със Холивуд? Реши!
На Хълма Елеонски бдят малцина,
а в ада няма кой да утеши.

ПРИСЪДА

Заричам си една присъда,
докато имам дъх и път -
на гузна съвест трън да бъда
или във колелото прът.

И все едно дали от хула
или позор ще ме боли.
Въздига злият черна кула,
но Господ ще я строполи.

Да бъда камъче в обувка
или пък неудобен враг.
Едната Юдова целувка
да бих смутил. И пак, и пак...

Не би ме сплашила верига,
ни всяка долна клевета.
Това за цял живот ми стига.
Дори за Вечност със Христа...

ПАЗИ НИ, БОЖЕ!

Пази ни, Боже! С Милост ни пази
в едната ни човешка изнемога.
Нечестието - гръм ще го срази
и сухите треви ще пламнат в огън.

Но ние да сме в Твоята ръка -
загърнати, без страх от бурен тътен,
не ще ни плаши придошла река,
ни тъмен смут от този свят безпътен.

Пази ни, Боже! Вярно ни пази!
Зеница да Ти бъдем на окото!
За Теб проляхме бисерни сълзи
и Ти ще ни избавиш от горкото.

Понесохме Завета Ти на гръб.
От Злото не потърсихме пощада.
Че по-добре - с привременната скръб,
отколкото с веселие до ада.

Пази ни Боже! Вечно ни пази,
защото Си ни Щит и Вяра Свята.
Под Теб змията смазана пълзи
и в дупките се крие на земята.

А ние в Теб сме явни всеки ден.
Един Христос духа ни осветява.
Пази ни Боже, Преблагословен!
За Почит, Преклонение и Слава!

СТИХ НА ВЪЛНОЛОМА

Обичам вълните.
Напомнят ми дните,
когато сърцето е твърда скала.
Удържа стихия,
туптейки за тия,
които пред мрака не скланят чела.

Светът се вълнува.
Борбата си струва.
Въздига се бялото в сблъсък пенлив.
И в спомен след спомен
трептя вълноломен -
заливан, отмиван, но остър и жив.

Това е цената -
преборил вълната,
да бъдеш сам себе си в жребий суров.
И в изгрева - буден
да срещаш учуден,
лъчите на Свята Небесна Любов!

ГОСПОДЕН КРЪСТЕ!

Господен Кръсте! Чист ме приюти!
Обичай ме, тъй както аз те любя!
Светът отдавна скръбно ме гнети
и искам като сън да го изгубя.

И в утрото на ден от зов и плам,
в реалност нова с вяра да пристъпя.
На Господ Бог сърцето си да дам,
и в извор от любов да се окъпя.

Не искам друго, Кръсте! В мен бъди!
Заветно ме изпитай! В Дух, до йота!
Че само в теб са Святите следи
до бисерните порти на Живота.

Душата ми не иска мрак и пръст,
но теб да носи в дните си. До века!
Че ти си Кръстът! Истинският Кръст,
чрез който Бог се свърза със човека...

ВЕРЕН

Бъди на Бога в мъничкото верен.
Две шепи напълни със доброта.
Върхът не е веднага покатерен,
но се изкачва в зими и лета.

Обричането не е ден до пладне.
Завет е то - до сетния ти час.
Не давай на сърцето да отпадне,
в жестока суша или леден мраз.

Помни, че с малки стъпки се постига
най-дългия, вървян в живота път.
И следвайки - човекът се въздига
високо над себичната си плът.

А щом в Дома Небесен се намери
това, което с вяра си събрал,
крила от тебе ангел ще разпери,
нагоре, към извечния си дял.

И в Святото, щом бъдеш изнамерен,
към теб Отецът думи ще възлей:
Ти в малкото Ми беше твърде верен!
От днес нататък - многото владей!

ЗАЛЕЗЪТ В МЕН

Светът е в залез. Огнен като жар.
И хоризонтът - кървав като рана.
Преди да си отида - нека дар
да бъда... И такъв да си остана!

С последните си топлещи лъчи
поетът в мене пак ще ви погали.
А моята душа ще премълчи
несбъднатото... За да го прежали!

Раздадох се до сетния си грош -
в печалбата, за други немислима.
След залеза ще дойде дълга нощ,
когато мене няма да ме има.

Но днес все още грея. И гори
в ръцете ми дареното до века.
Едно сърце поне да покори
или роди една усмивка мека.

Това ми стига. Котва към Едем
на кораб, който в залеза отплава.
Изгубва ме светът. Но не съвсем,
щом топлих го в лъчи от забрава.

Живея в залез. Огнен благослов.
Кръвта кипи в последната ми песен.
А в изгрева оттатък ще съм зов,
с един живот, до сетен дъх принесен.

ИСКРИ ОТ КРЪСТА

От зло пострадад, кръстно се смири!
Без бунт и гняв! Каквото и да става...
Едно дърво най-пламенно гори,
докосвайки огнищната жарава...

Димът не гали гневните очи,
но дразни в себеправедност лютива.
Разпънат ли те - просто премълчи,
че злото от мълчащите погива.

Тъй Верен е Христос! Голгота виж!
Любов, която в гвоздеите бликва.
Когато непростимото простиш,
тогава Бог в сърцето ти обиква.

ДА ТЕ ЖИВЕЯ, ВЯРО!

Да те изпея, Вяро, имам сила,
дори да би заглъхнал моят глас.
Ти други преди мене си спасила,
и била си им песен в скръбен час.

Да те опиша, Вяро, имам слово,
дори да би се скършило перо.
Че с думите - отново и отново
делата раждат своето добро.

Да те износя, Вяро, имам скърби,
дори до тръни в моята глава.
И даже тежестта да ме прегърби,
за друго Бог не ще да призова!

Да те живея, Вяро - смърт ми стига!
Смених пръстта за капка Свята Кръв!
И в ремъка на Божието иго,
оставам роб... И нека съм такъв!

МОЛИТВЕН СТИХ II

След всички вършени кланета
в триумф за черната злина,
живее ми се на планета,
но без злодея Сатана.

Където Господ Бог царува
във всяко тупкащо сърце,
и светла радостта ликува
в протегнати с копнеж ръце.

О, идвай, Боже Всемогъщи,
със Меч правдив на Съдия!
Ликът Ти нека се намръщи
против проклетата змия!

Когато Твоят Дух Го няма,
в сърцата Святост да твори,
светът потъва в тъмна яма
и зло човеците гори.

Ела, Любов от висината!
Възлей се, слънчев водопад!
И нека свети Светлината,
сразила огнения ад.

А в Тебе, с Милост опростени,
душите да творят Добро,
не в грешния Адам родени,
но от Христовото ребро...

ОБВЪРЗАН СЪС ЗАВЕТ

Едно въже за цял живот ми стига.
Дори за Вечност, някъде отвъд.
Не ща съдба, подобна на верига,
която е обречена за съд.

Едно въже, изплетено от нишки,
които Любовта с лъчи тъче.
Заветът от молитви и въздишки
на вече побелялото момче.

Край мен светът от тъмен бяс се дави.
Потъва и не ще да се спаси.
Най-кривите - за себе си са прави
и дух лукав душите им мърси.

Каква ли болка още ще износя
не знам, не питам... Нека да боли!
С въже ме тегли Виа Долороса,
и врича ме на смърт, като че ли...

И без да съжалявам, че е клета
съдбата ми от заник до зори,
с най-светлото от всичките въжета,
дано се в мене Господ възцари...

ЕДЕМ

Не те открих на този свят, Едем!
Далечен си. Мечта, от поглед скрита.
А би могъл да бъдеш звезден крем,
да ти се радвам дълго, до насита.

Не си медал във земните борби
или тръстика в блатото на скота.
Въздиша те душата, щом скърби,
а няма миг утеха за живота.

Да бих те в стих рисувал - без слова
перото би притихнало над листа.
А няма сътворени сетива
за Вечността ти Свята и пречиста.

Оставам сляп и ням. Но не съвсем...
До дъх и вяра зная, че те има.
Не те открих на този свят, Едем!
Но пак от тебе ме откриха Трима!

БЛАГОПОЖЕЛАНИЕ

Не връзвай дните в брънки от верига!
Недей извърща поглед в минал ден!
Каквото имаш - нека ти достига,
дори да се усетиш оцетен.

Живей с Христос! И мислите ти нека
трептят далече, в бъдещите дни!
Дали за полет или за пътека -
на Него остави да прецени.

Отсечката в живота се скъсява
и нямат смисъл скръбните следи.
Събирай във простителна забрава,
каквото преживял си отпреди.

Веригата - с усилие се влачи.
Товарът - до залитане тежи.
Обидата се пръква - да разплаче,
а злобата - във мрак да задържи.

Един Завет с едно сърце се тачи.
И нека ти е светло. Като в храм.
Посрещай с Господ всички неудачи
и Той дори в студа ще ти е Плам.

Че бъдното е прицел с лъч от вяра -
там Алфата в Омегата блести!
А миналото, скрито в календара,
с Небесна Милост Бог ще ти прости.

КЪМ МОИТЕ ПРИЯТЕЛИ!

Какво ли още мога да ви дам
приятели по път, копнеж и вяра?
Не сте чеда на първия Адам
и няма власт над гените ви звяра.

По-скъпи от богатствата навред,
по-истински от времето лъжливо,
стопявах с вас надвисналия лед
и стигате ми още за гориво.

В изменчивия като сцена свят
не бяхте вие с маска или роля.
Направихте ме с добрини богат,
преди дори за вас да се помоля.

Заветни. Като дар неизразим.
Останахте ми вярност и утеха.
Неверните изчезват яко дим,
но никога от мен не ви отнеха.

Приятелството клетвено тежи.
Не го поклащат тътен и стихия.
А моят дух тъй много ви дължи,
че своя дълг едва ли ще покрия.

За други таен, но за вас открит,
тая в сърцето порив дълговечен -
да следвам този смисъл, най-честит,
родя ли плод...
На вас да е обречен!

ВРЕМЕ РАЗДЕЛНО

Сега е време за раздяла...
И аз не страдам от това.
Душата - в болки оцеляла -
избра си път към синева.

С прегради, спънки и окови
не ща светът да ме държи.
С Любов над всичките любви
животът ми ще продължи.

В илюзиите твърде много
отдадох плам, прахосах блян.
Но идва час да кажа “сбогом”
на ада, приживе живян.

Не ща корона, чест и слава.
Духът ми нека да е здрав.
Че злият дявол заслужава
в лицето си юмрук корав.

Гърбът ми той не ще прегърби.
Светилникът ми ще гори.
Отхвърлям с вяра всички скърби
за власт, имоти и пари.

С тотеми, идоли, заблуди
не ще ме съкруши злодей!
Събирай всичките си луди
лукавецо! И полудей!

Не искам в битие безцелно
излъган да кълва на стръв.
Сега е времето разделно,
когато меч бode до кръв.

И по-добре да съм посечен
с едно око, ръка и крак,
отколкото в дома ми вечен
стените да изпълва мрак.

Сега е време за раздяла.
Дори да стана сам самин.
Душата ми, от Кръста бяла,
в Христос обрича се...
Амин!

СЪДБОВНА ПОСОКА

В съдбата няма евтини посоки
и скъпо плаща пътникът за тях.
Едните са презоблачно високи,
а другите - опасни, като грях.

На плещите понесъл битието
избира всеки своя собствен път.
И някак от вървежа неусетно
стопява се в годините дългът.

Но идва миг, когато Кръст възпира
дори и най-усърдния бегач.
И вижда той, че Някой там умира -
да го спаси от гибелния здрач.

Цената скача. Като клетва Свята.
Залогът - като Вярност към Завет.
А съскането злобно на змията
вещае на човека скръб и гнет.

И той едва тогава проумява,
че дълг един не може да плати.
Агнецът на Голгота - Кръв му дава,
та всичкия му път да опрости.

Посоки няма евтини в съдбата.
Най-скъпата - платена е от Бог.
И миг, преди да стигне в необята,
тя прави тесен този свят широк.

НА БЕЛИЯ СВЯТ

Уж на белия свят е човекът роден,
но в живота му вмъква се мракът...
А душицата крехка - бял, невинен сатен -
куп премеждия страшни я чакат.

И в съдбата, тъй както въздига се ръст,
а годините трупат умора,
осъзнава човекът... Роден е за кръст
на невидим Създател под зора.

В скръб въздиша сърцето. И го пали искра,
за да хвърка в надежда висока,
та след нощ непрогледна да сияе зора,
и в Зорницата - вярна посока.

Че светът не е бял - няма никакъв спор.
Само детските мисли са бели.
А животът е избор между тъмен затвор
и небесните чисти предели.

И добре е в душата, върху белия лист,
Господ пръв да проскърца с молива.
Да останеш по детски най-възвишен и чист,
даже мракът от зло да прелива.

Че в съдбовното сито - до последния ден,
оцелял да си кажеш накрая:
Аз на Господ във белия свят съм роден,
а за мрака не ща и да зная...

ОГНЕН СТИХ

Топлината е толкова близка,
че не може студът да мори.
Само трябва човек да поиска
да разпали в сърцето искри.

И тогава с гласа си ще сгрява,
а с дъха ще напомня за пещ...
Като въглен от древна жарава
ще топи ледовете горещ.

Светлината... И тя не помръква,
но от огъня ражда се пак.
Ако някой огнището стъква -
ще светлее в среднощния мрак.

И ще бъде с гласа си свещица,
а с дъха ще напомня за фар,
та душите от скръбна тъмница
да дари с най-лъчистия дар.

Надживял всеки страх и тревога
любовта си докрай разгори,
и в копнежа на нейния огън
своя дух на Христос покори!

СТИХ ЗА ДУШАТА

Преди душата да приключи
със пътя си на този свят,
дано намери бистър ручей
от най-лъчиста Благодат.

И в него тя да излекува
болежки, рани, гнет и скръб.
А миг, преди да отпътува -
на Злото да обърне гръб.

Злини човешки да не помни,
но всяка хула да прости.
И с тези пориви преломни
пред Господ Бог да заблести.

Да каже: “Ето ме, Всевишни!
Пред Теб подвивам колена,
че Ти единствен - Благ крепиш ме
във Святата Си Светлина.

Със Извор Вечен ме окъпа -
роса да бъда сред роси,
а аз не знам защо съм скъпа,
та Твоят Син да ме спаси...”

Преди душата да приключи
и в чуден свят да полети,
добре е някак да научи
защо Христос я приюти.

А Той с ръка да я погали
и в шепот да ѝ сподели:
“Дъхът ми в теб Любов разпали,
а тя издири те, нали?”

КАМЪКЪТ НА ЯКОВ

Когато търсиш Камъка на Яков,
от камъни на злобата боли
и в жребият горчив на древен дякон
претръпва твой дъх, като че ли...

С едната вяра, скръбно прокървила,
ще видиш през смълчан и мрачен свод,
как Господ ти придава Дух и Сила,
за да родиш последния Му Плод.

С ръка посочил своите палачи,
да искаш Той греха им да прости.
Дори от страшен гнет да ти се плаче,
а болката в душата да люти.

Че всеки стон, в незлобие изплакан,
съшива към венеца ти листа,
а Бог те запечатва като дякон
в молитвата на твоите уста.

ИЗПЯТАТА МИ ПЕСЕН

Песента ми е вече изпята.
Много дълги години я пях.
Но с гласа си, подобен на вятър,
да докосна света не успях.

Нямах славния път на Лучано,
та с възторг да ме викат на бис.
Бе Небето ми скръбно смълчано
и безмълвна високата вис.

Не достигнах слепеца Бочели -
ангел дивен, целунат от Бог.
Песента ми венци не спечели
в своя най-съдбоносен оброк.

И тогава си казах: “Горко ти,
о, певецо сред шумната гмеж!
Капки Кръв ще са твоите ноти
и Голгота - Заветен копнеж.

Пей на Господ с Давидова вяра
под заплаха от стръвен Саул...
Може би, съкрушен пред Олтара,
грешник твоята песен е чул...

И дори да е вече изпята -
нека само това те теши,
че намира Христос по земята
просълзени от нея души...”

НЕБЕСНАТА МИ ВЯРА

Небесна вярo! Още си ми птица,
която бори зимни ветрове!
Под теб една безумна върволица
пирони във Спасителя кове...

А ти усещаш всеки стон от Кръста.
И всеки дъх невинен от Христа.
Годините, в които бе невръстна,
отдавна отлетяха в младостта.

Крилата свий над две дървета груби,
кръстосани да бъдат скръб и гнет...
В едно Небе отдавна ти се влюби
и то ти стана Вечният Завет.

Бъди за Господ всякак поругана
и всички кръстни рани понеси!
Виж! Колко див вилнее ураганът,
че теб не може той да покоси...

В една последна зима - с обич Свята,
дари на Бог прободени крила!
И зов ще се въздигне от земята,
че всякога Христова си била!

ОЩЕ КАПЧИЦА ВЯРА!

Още капчица вяра ми дай,
Боже Свят от високите сфери!
Всеки път е с начало и край,
а пък моят - от немощ трепери.

Още ден в Твоя Дух да съм жив,
даже мъка в потоп да ме дави.
Нека нося венеца трънлив,
като крив между многото прави.

Всяка жертва е в прицел на съд.
Любовта - на омрази мишена.
Само Ти й остана отвъд,
но с утеха - отсам - е лишена.

Още капчица вяра ми дай,
та горкото докрай да изпия -
тъжен ангел всред земния рай,
но с Небесния зов от Месия.

НЕ ИСКАМ!

Не искам за ръката пръстен,
та власт в света да ми дари.
В един Небесен Цар съм кръстен
и Той духа ми покори!

Не искам лъскава корона.
Суетна слава пръска тя.
По-скоро - четири пирона
и тръни, като куп цветя.

Не искам златна огърлица
душата ми да удуши,
а само с Божия искрица
Завет Свещен да ме теши.

Не искам за очите лупа,
измислена от дух лукав,
че слепият сред яма трупа
оловото на вечен гняв.

Не искам вино в златна чаша,
та зов лъстив да ме гнети.
Не ще ме блудница уплаши,
дори проклета да крещи.

Не искам рог да ме пробие,
когато в бяла пелена
у мене Младенецът пие
лъчи от нежна Светлина.

Не искам зарът на змията!
Избрах си Камък от Сион!
И нека Вечността Му Свята
в сърцето ми намери Трон!

МОЯ ТИХА НАДЕЖДО!

Само тебе си имам, светиньо -
моя тиха надеждо в Христа.
С теб небето е винаги синьо,
а земята ухае с цветя.

Ти си нишка, която преплита
скръб и болка с лъчи светлина,
но страдалецът в мен не попита
как за тебе се плаща цена.

Като жертва над Свята жарава,
или кръст, който нося едвам -
ти си смисъл, по-нужен от слава,
даже сетния дъх да ти дам...

Само тебе си имам, довека,
и те кътам дълбоко в гърди.
През съдбата ми - стръмна пътека -
Свято бреме до смърт ми бъди!

НАДЕЖДАТА В ДУХА

Възрадвай се, когато друг
в живота си с успех ликува.
Не пускай завистта. Напук...
Дори сред злите да върлува.

Небето виж - огромен кръг,
от който Господ те съглежда.
Не ще ли Той превърне в стрък
дори и семенце надежда?

С усмивка само го полей -
в сърцето зов да си прокара...
И нека тъмният злодей
се пръсне като делва стара.

Ти имаш Бог и светъл бряг
в Завет със огнени корици...
Във долното беснее мрак,
а в горното белеят птици.

В една от тях се припознай
и твоят стрък ще литне славен.
Бедняк ако си бил докрай -
богат си тръгваш. Незабравен!

Дори и да си още тук -
надеждата в Духа векува,
когато радваш се, че друг
в живота си с успех ликува.

НАСЪРЧЕНИЕ ЗА ВЕРНИТЕ

Велика Истина, прастара,
с лъчисти думи ме теши:
На Господ праведната Вяра
от зло не ще се съкруши!

Тиран жесток и мракобесен
сърца пронизва с тъмен меч,
но срещне ли отпор Небесен
от страх препуска надалеч...

В СТЬПКИТЕ НА ЕНОХ

Когато откажеш да бъдеш голям -
Небето Заветно дарява те с Плам,
и Бог те подпира с Десница и Дъх
да стигнеш със вяра Сионския връх!

Когато не взимаш, но даваш навред,
и с прошка преборваш човешкия гнет -
дърво си, родено от живи води,
и в Бащина Памет оставяш следи.

Когато, напук на омраза и злост,
издишаш утеха и вдишваш Христос -
от теб към звездите, подобно стрела,
въздига се птица със Святи крила.

Когато с Духа си чрезмерно богат,
далече по-горен от долния свят -
в Енохови стъпки отправяш се там,
където си стълп от Господния Храм!

В КОВЧЕГА НА НОЙ

Недей унива, душо моя,
че дъжд пороен вълн вали.
Дошло е времето на Ноя
и болката до смърт боли.

Онази болка - там, отляво,
с която скръб вещае гнет,
когато кривото е право,
а бисер счита се за смет.

Потоп ще сполети земята.
Горкото страшно ще кипи.
Но ти това недей пресмята,
а само злото претърпи.

Че Съдникът отваря списък.
Със гняв присъдите чете.
И злите ще се давят с писък,
и най-злостни ще са те.

А ти - в ковчега скрит на Ноя -
с един Завет се утеши,
че няма да смути пороят
на Господ верните души...

В БУРЯТА

Дори Небето страшно да бучи
и силен вятър да вещае драма -
ти бурята смирено премълчи
и нека ропот в устните ти няма.

Един ще види Божиата скръб,
а друг - природа, яростно-гневлива.
Но ти на Бог недей обръща гръб,
когато Той сълзите Си пролива.

Пред Него застани на колене -
подобно Йов, изпитан до покруса.
А после, за минута-две поне,
повярвай, че си разпнат до Исуса.

От кръстни мъки щом те заболи -
Небето виж как бурно с тебе страда.
И Господ от Сърцето Си вали
за злите гняв, за Своите - пощада...

ОГЪН И ВОДА

С две стихии - огън и вода -
тръгва Гняв Небесен за разплата.
И дано сме Божии чеда -
Мир да ни спаси на Канарата.

Огънят от светли висини -
огън земен няма да пребори.
Щом за зло не връщаме злини -
друго злият може ли да стори?

Живата Вода да осени
всичко в нас, и Свята да ни мие -
дяволът с високите вълни
няма как духа ни да убие.

С две стихии - огън и вода -
този свят безбожен ще се срине.
И дано сме Божии чеда,
та в Христос един да не погине.

ПОСЛЕДНИЯТ БИЛЕТ

Дали животът шанс ще ти предложи
или до края ще останеш клет?
Когато тази мисъл те тревожи,
спомни си за последния билет.

Един билет за влака до Небето.
За Свята Вечност, някъде отвъд.
Че дните се изнизват неусетно
и винаги след тях пристига Съд.

Билетът! Кой и как да го намери?
Не гледай към гишето. Не е там.
Заклучени са Божиите двери
за тленните потомци на Адам.

Но вътре, във сърцето, зов тиктака...
Спасител хлопа... В миг Му отвори!
Малцина чакат да пристигне влакът.
И ти сред тях жадувай и гори!

Пълни ръка бедняшка с милостини
и клетника спохождай с щедър дух.
Дори светът до ледник да изстине -
за скръбен вопъл не оставай глух.

Тъй праведникът плаща си цената
Небесна Благост да го окръжи.
Билетът е печат от Светлината
и в шепата Си Господ го държи.

Полагай в тази шепа неуморен
делата на духа си ден и нощ.
Че влакът идва. За едни затворен,
за други - като щедър звезден кош.

Дали животът шанс ще ти предложи
или до края ще останеш клет?
Когато тази мисъл те тревожи,
спомни си за последния билет...

ВИК В ТЪМНИЦАТА

От двата свята - Дух и пръст -
един човекът си избира.
И давайки му - къс по къс -
за него страда и умира.

А няма кой да пресече
посоки противоположни.
Небето верните влече,
земята - тварите безбожни.

Въпрос на избор и съдба.
Залог на преходно и тленно.
Не се държи в една торба
до евтиното - скъпоценно.

Не се събират в съвестта
до чиста вяра - лъст от мрака.
Една отворена врата
намира онзи, който чака...

Но с вик в тъмницата: Прости!
човекът Вечността открива.
Роден отгоре - да блести
със вяра истинска и жива.

НОЩНАТА МИ МОЛИТВА

Дано във Святия Ти Ден
пребъдвам с Теб, неповреден!
Да нямам бръчка и петно...
Дано! О, Господи! Дано!

И в мисли, думи и дела
след всичките ми теглила,
да ме намериш оправдан
от Гълъба в река Йордан!

НЕБЕСЕН ЗОВ ЗА ЛЕКА НОЩ!

Поискаш ли нетленният венец
главата ти със Вечност да обгръща
ела с Любов при Святия Отец
и Му дари сърцето си за къща.

А щом Исус похлопа - отвори!
Предай Му се, сълзите щом запарят.
И нека Той у теб се възцари,
и в твоя дух да бъде Господарят!

Настъпи ли мигът - да полети
към Царството Си, горе в небесата,
в прегръдката Му ще летиш и ти,
за да царуваш с Него в радост Свята!

РЪКАТА МУ ХВАНИ!

Ръката Му прободена хвани,
тъй както цвете слънчев лъч привлича!
И Той ще бъде с теб през всички дни -
да те подкрепя, и да те обича!

Ръката Му прободена хвани,
като въже сред буря в океана!
И Той ще спре най-страшните вълни,
душата ти изкупил оправдана.

Ръката Му прободена хвани,
тъй както птица с плясък на крилата
намира най-лъчисти висини,
въздигната високо над земята!

Ръката Му прободена хвани,
и нека да те води Той довека,
платил Цена над всичките цени
и в тебе Свята сътворил пътека...

Ръката Му прободена хвани!
От нея Кръв очиства и спасява!
И без присъди, болки и вини,
докосвай се до Неговата Слава!

ИСААК

Изкачвам връх. А още съм момчето,
което следва своя стар баща.
И гледам със надежда към Небето
за Словото, което му веща...

Потомство звездно и неизброимо.
Велик и Свят от Бога благослов.
И колко ли на старецът тежи му
Заветът на Небесната Любов?

Дървата той приготвил е за клада.
А аз съм му невръстният овен.
Дали Отецът би му дал пощада?
Дали ще има Милост Той към мен?

Прехапвам устни. И страхът тресе ме.
Нима ще си отида толкоз млад?
Баща ми ме изстрада дълго време...
Сега светец е вече белобрад!

Проблясва ножът с блясък от Небето.
И в миг по-кратък даже и от дъх,
“Недей да вдигаш ножа над момчето!” -
дочува той от паметния връх.

“Сега разбрах! Приятел си заветен
на Моята Душа и Моя зов!
Овенът виж - как в тръните е вплетен
и сам за жертвен принос е готов!”

Отдъхвам си. Лицето белобрадо
на моя старец в щастие блести!
Той можеше дори да ми е дядо,
но мой баща е, Бог да го свети!

Прибираме се. Хълмът е далечен,
но бръчка вряза в бащиния лик...
Един Отец - Пресвят и вековечен
в Завет превърна Хълма Си велик.

ЙОНАТАН

Когато с вихър черен животът стане ад -
един приятел верен е повече от брат.
В душата да те тачи, с ръце да те крепи.
И с тебе в неудачи да страда и търпи.

Той може да е малък и дребничък на вид,
но в него Дух разпаля Завета на Давид.
Приятел да ти стане. До Кръст да прокърви...
Яви се, Йонатане! От Бог ми се яви!

ТИ ДЪРПАЙ СВОЯ БОГ!

В какво човеците са дръзки?
Дали за Святост или грях?
В съдбата има вечни връзки
и всички връзват се от тях.

И аз за своята копнея.
Ръце протягам - нощ и ден.
Като рибар от Галилея -
от Господ да съм уловен.

Последвал светлите Му стъпки,
привързан с огнено въже,
да бъда сред онези скъпи
и силни Божии мъже.

Ловец да бъда сред мнозина
на всички праведни души -
и пътя светъл да премина,
без Злото да ме съкруши.

Но нека - на копнежа верен
да вдъхна смисъл неоткрит.
Въжето щом те изнамери -
бъди от връзката честит.

Тогава Истина прастара
ще чуеш в Святия покой:
Ти дърпай своя Бог със вяра,
а не да те придърпва Той!

ОТГОВОР ЗА СЪРЦЕТО!

Сърцето отговор намира си
във този свят на тъмнина -
от всички смъртоносни вируси
най-страшният е Сатана.

Но слабост има у престъпника,
дори да е рикаещ лъв -
за миг го поразява скъпата,
от Господ Бог пролята Кръв.

И даже вирусът до свършека
света съвсем да съкруши -
Христос ни пази непрекършени...
Изкупени с Любов души!

СКРИЖАЛ ОТ КАНАРАТА

Сърцето ми отдавна не дължи на
неверници и капчица от вяра.
Аз нямам за опора паяжина,
а Канара, от този свят по-стара.

Тя своите до края ще опази,
дори от ров дълбок ще ги изкупи.
И все едно е кой защо ги мрази
или пък се опитва да ги счупи.

Отдавна на високо пуснах корен
и смисъла открих на битието -
от Злото да остана непреборен
в двубой с едно нищожество проклето.

То може да беснее и да мами,
дори тълпи лукаво да поглъща.
Но щом е в Канарата вярността ми -
Любов от небесата ме обгръща.

И даже всяка плът да ме остави -
надеждите ми в Бога ще ликуват.
Защото трима, в Твърдостта Му здрави,
от милиарди повече си струват!

1 ЙОАНОВО 5:19

**"Знаем, че ние сме от Бога;
и целият свят лежи в лукавия..."**

Светът пред Бог не ще да коленичи.
Сълза пред Кръста той не би пролял.
В зениците му дяволът наднича -
циник, лъжец, убиец подивял.

Готов от смърт нечестно да печели
и всяка Правда с ярост да клейми,
крепи светът палачи нискочели
със копия и кървави ками.

Най-гнусните управници въздига.
Раздава на безчестни пост след пост.
Ръцете оковава във верига,
с които би докоснал го Христос.

С тълпите на Нерон и Калигула,
със стражите на Ирод и Пилат,
въздига към Небето бунт и хула,
разпалени от огнения ад.

Светът пред Бог не ще да коленичи,
безумно горд в последния си ров.
А нас Заветът кръстно ни зарича
дори до смърт - да бъдем Род Христов!

ЕДНА ВЪЗДИШКА ВЯРА

Все някога - когато в пропаст черна
се срути този свят на Сатана -
ще дойде край на мъката безмерна
и болката, наричана злина.

Едва тогава - омиротворена
земята за Живот ще процъфти.
От Господ Бог - на люде подарена,
в които Той пребъдва и блести.

И свят, неизживян и несънуван,
от светла радост ще се сътвори,
защото в него Правда ще царува
и Огън Любовта ще разгори.

До тази Вечност мъничко остава.
Една въздишка Вярa в труден път.
И Смисълът, че Бог ни освещава,
когато чужди вижда ни светът...

ВИТЛЕЕМЕ!

В останалото ми от Бога време
една мечта сърцето ми шепти:
Дълбоко в мен пребъдвай, Витлееме,
че град на Свято Чудо си ми ти!

Дори звездите облак да захлупи,
Звездата ти ще грее в благослов,
че Господ се яви да ме изкупи
с най-чистата и пламенна Любов!

РАЗГОВОР С МОЯ ГОСПОД!

- О, Господи на всяка Небесна Благодат!
Придай ми Дух и Сила във този тъмен свят!
Че Кесарят ме плаши с трагични новини
и иска със измама духа ми да плени...

- Към Мене гледай, сине! Недей се тревожи!
Светът ще си замине всред подлост и лъжи!
Ще гинат грешни твари и всичко, що пълзи,
щом нямат за Небето изкупващи сълзи!

- О, Господи! Със Вяра сърцето ми крепи,
че злият дух на звяра най-мъчно се търпи!
Кръвта Ти днес презира безбожният елит,
лукав като ехидна и с образ дяволит...

- Не се прегъвай, сине! Завета Ми помни
и ангел ще те пази от всичките злини!
Дори да те накажат със пламък най-горещ,
до тебе Аз ще бъда във огнената пещ!

- О, Господи! Пред Тебе притихвам аз смирен!
Когато падне мракът - в Духа Ти Свят е Ден!
Дойди! Пристигай бърже с двуострия Си Меч,
та Злото да понижеш със Святата Си сеч!

- Аз идвам скоро, сине! В миг кратък за око!
За Моите съм Правда! За скверните - горко!
Дочакай ме във Юга на своя порив тих,
понеже те изкупих и с Вечност те покрих!

БЪДИ И ОСТАНИ ХРИСТОВ!

Не питай Любовта къде е
във този твърде болен свят.
Разделя злият. И владее
сърцата, гледащи назад.

Заплашват светските тирани.
За смърт говорят. Сеят смут.
Агнецът с кръстните Си рани
остава тих и недочут.

Към залез Правдата захожда,
а робът го обсебва мрак.
С игла готов да се убожда
и в мъдрия да вижда враг.

Вина на здрави да вменява.
В страха си люто да кълне.
Но никога да не застава
пред Господа на колене.

В едната грохнала Наука
да вярва, като в евтин бог,
а сам Христос, ако почука,
да Го отпъди слепоок.

Не питай Любовта къде е
във свят на твари, грях и лъст.
Духът не в пръстното живее
и в него не пребъдва пръст.

Гневът пред Милост коленичи.
Сълзата огъня гаси.
Обичай, братко мой! Обичай!
Без страх! Където и да си!

Дори и да не се покаят
злотворци, станали царе,
на този свят дошъл е краят
и всичко грешно ще умре.

Слепец ако слепците лута -
ще падне с тях в най-тъмен ров.
А ти - до сетната минута -
бъди и остани Христов!

ЗАВЕТЕН ПОЛЕТ

Отлитат вече птиците на Юг,
в крилата задържали Дух и Вярa.
Че там ги чака Вечният Съпруг
за Святата Вечеря пред Олтара!

Отлитат... И светът не им тежи.
Не носят горе тонове от злато.
Животът им щастлив ще продължи
в едно небесно и прекрасно лято.

В най-чистата и нежна синева,
в най-топлата и трепетна омая,
да изрекат Заветните слова:
Обичаме Те, Боже! До безкрая!

ПТИЦА

Възторг. И птицата полита
към своя светъл небосвод.
Гребе с крилата до насита
въздушни късчета живот.

А иска ми се като нея
над този свят да полетя,
и в миг душата си да сгрея
със синьо-слънчеви цветя...

Дали мечтата ми искрица
би лумнала до пламък бял?
Човекът се превръща в птица,
щом с вяра дълго е летял...

СТИХ ЗА УТЕХА!

Когато ангел с праведна тояга
въздава на света, потънал в мрак,
не казвай на сърцето си да бяга,
и не мисли, че Господ ти е враг.

За всеки, който себе си смирява,
Той има Милост в Своята ръка.
Със Прощката Си - в Мир те покорява
и пълни те с Любов като река.

Че днес, като във времето на Ноя,
разпалва буреносен Гняв светът,
и идва като мълния в пороя
една присъда за последен път.

Но миг, преди Гневът Му да изригне
и Гръм рода на Злото да срази,
в Духа Си Господ Верен ще въздигне
сърцата със изплакани сълзи.

Душите кротки, свили в Добротата,
крила от вяра, смисъл и Завет -
ще полетят към Него в небесата
да бъдат Свети, както Той е Свет...

Не давай страх сърцето ти да стяга,
щом в бурята Исус ти е маяк,
когато ангел с праведна тояга
въздава на света, потънал в мрак...

СВЯТА МЕНОРА

Всред тази непосилна жега -
типична вавилонска пещ,
на Господ Алфа и Омега
възлагай порив и копнеж.

И нека с Неговото благо
в духа си да останеш млад.
Седрах, Мисах и Авденаго
да бъдат Примера ти Свят.

Усетил огнен Дух и Сила
на Злото да дадеш отпор,
че днес змията се е скрила
в един Навуходоносор.

А иска той поклони тежки
пред идола си - смрад и гнус,
и всичките съдби човешки
да би отвърнал от Исус.

Извикай: “Не на мене тия,
проклет и беззаконен цар!
Душата ми не е хартия
да пламне в твоя зъл пожар!

Сърцето ми изгаря в Огън
от твоя много по-горещ,
и лъх пред вратата ми в Бога
си ти с омразната си пещ...”

Горят Небето и земята.
И всеки някъде гори.
Едни се кланят на змията
за власт, имоти и пари.

А други - с Господ в небесата
горят от седем светила
и своята Менора Свята
въздигат с огнени крила.

СЛЕД ЗАТВОРЕНАТА ВРАТА

Вратата в кратък миг ще се затвори,
а страницата Дух ще прочете.
И светлите души ще литнат горе,
където най-блажени ще са те.

А в грешната земя, опустошена,
потопът всяка чест ще съкруши.
И древната змия, от Бог смутена,
света от Светлината ще лиши.

Облъхнати от мерзост и поквара
влечугите в пръстта ще търсят храм.
И влезли под венчилото на звяра,
ще кажат "да" на тъмния Адам.

Звездите ще помръкнат. Като в яма.
Луната ще потули лепкав мрак.
И Кръстният Спасител ще Го няма,
застанал пред спасителния праг.

А някъде, от светъл свой прозорец,
един пророк щастлив ще промълви:
"Смирените въздигна, Боже, горе,
а гордите в капан ги улови!

Света наказва с праведна тояга.
С презрение царете унижи.
А Верните дари с усмивка блага
и с Вечност Твоят Род ще продължи.

Повярваха словата Ти малцина.
Но аз за тях на Теб благодаря.
Защото от година на година
слугата Ти чрез тях се разгоря.

И ето ги - в прегръдката Ти Свята -
принесли с вяра своите души,
че в кратък миг затвори се Вратата,
а долу няма кой да утеши..."

ОБРАТЕН ЗАВОЙ

Ако денем те плаши демоничния вой -
направи, мили братко, обратен завой.
И ще видиш зад тебе две Небесни ръце
на чудесния Господ със любящо Сърце.

Ако страх те измъчва или нямаш покой,
направи, мили братко, обратен завой.
И мирът ти ще бъде в радостта от лъчи,
а светът няма никак твоя дух да вгорчи.

Ако грях те залива като страшен порой,
направи, мили братко, обратен завой.
И ще видиш пред Кръста как от прошка една
мигом горе политаш, озарен в Светлина.

Даже с мръсният дявол да застанеш в двубой,
направи, мили братко, обратен завой.
И ще видиш как Господ с двуострия Меч,
прави Злото да бяга и препуска далеч.

Тази мъдрост от свише в своя ум положи.
С нея Бог ти помага! С нея Той те държи!
С чиста вяра в гърдите този зов проумей!
Към Христос обърни се! И обърнат - живеи!

ЗАВЕТ НА МЪЧЕНИК

Духа си натоварих с бремене тежко.
Чувал, претъпкан с невъзможна скръб.
Човек да съм във време нечовешко,
светът когато ми обръща гръб.

Не ще го моля още сто години
да би се със Твореца примирил.
Че пътят към катарзиса един е:
Да стане крем отровният бодил!

Уви, земята с тръни се задръсти
за тленните потомци на Адам.
А кремове се броят на пръсти
и светят под Небето - тук и там.

Венец да ти сплета от тях, о Боже!
Не искам друго! Само тях ми дай!
И бремето с чувала невъзможен
ще удържа до сетния си край...

Да вдишвам братска обич. До насита!
И жертвен огън в дар да ме гори!
Духът ми няма в немощ да залита,
но още от Небето ще твори.

И бремето, което уж е леко,
ще смърдя със Завет на мъченик:
Един живот живееш тук, човеко!
Раздай го до последния си миг!

НЕ СЪМ НА СЕБЕ СИ...

Не съм на себе си. Отдавна.
На Него съм. До смърт почти.
Съдбата ми - отсам безславна -
оттатък ще се завърти.

Подминах лекото с насмешка,
плътта дошло да изкуши.
Избрах скръбта ми да е тежка
и лесно да не се теши.

Нарочих си безброй прегради
и крепости пред моя дух.
Горчах сред хорските наслади,
за ропота останал глух.

Низвергнат, хулен и виновен -
такъв живота си живях.
Сърцето, стегнато в окови,
да бих развързал, не успях.

И без излишни монолози
дали да бъда или не -
с венец от тръни, вместо рози,
стоя пред Бог на колене.

Че само Той единствен знае
доколко вярата тежи.
А щом духът ми не роптае -
по Пътя нека продължи...

ЖИВЕЯ СИ ТЪГАТА

Тъгата си до днес живея
и свикнах с нея - нощ и ден,
че тя ми става одисея
във свят, от бесове студен.

И уж сърцето ми се взира
в тълпи да види моя кръст,
но винаги сред тях намира
високи планини от пръст.

Не бих могъл с ръце да ровя,
та бисер да открия Свят.
Ума си мигом ще отровя
от всичката световна смрад.

От страсти, крепости и ями...
От правди с тъмна сетнина...
Поклон на рицари и дами
пред злия трон на сатана.

Тъгата - болка нетърпима -
ще нося. Нека ме гори!
Един живот човекът има -
на Господ да го подари...

Било разтеглен или кратък -
за клетника е верен път.
Ще дойде радостта - оттатък...
Ще има щастие отвъд!

Дали възкръснал сред мъртвило
или сред живите умрял -
аз търся светлото си било
и страдам вечния си дял...

До днес живея си тъгата
и с моя кръст се примирих,
че там, отгоре, над дъгата,
е Смисълът, че се родих...

ПОМНИ, ЧЕ КАМЪКЪТ ТЕЖИ!

"Пък и Аз ти казвам, че ти си Петър,
и на тая канара ще съградя Моята църква;
и портите на ада няма да й надделеят..."
(Матей 16:18)

Недей се радва, щом е лесно!
Не хващай вяра на лъжи!
Последвал битие небесно -
помни, че камъкът тежи.

Не го събарят урагани.
По стръмното не хваща прах.
Дори когато поруган е -
не трепва в ужас или страх.

Над него Мечът с плам изсича
свещени думи, Свят Завет -
до смърт Небето да обича,
било във радост или гнет.

Да следва вярността. Че с нея,
надмогнал всяка земна лъст,
един рибар от Галилея
бе Петър - призован на Кръст.

А Храмът Свят над синевата,
Христос от камъни гради.
И щом четеш на Бог словата -
Небесен камък Му бъди.

Че пръст в пръстта ще се зарови
докрай да се опропасти,
но няма в бъднините нови
пред Господ в Слава да блести.

Недей се радва, щом е леко,
но верен - с вяра продължи!
До сетния си дъх, човеко,
помни, че камъкът тежи!

ПРЕВЪРНАЛ КРЪСТА СИ В КРИЛА

Не искай някой друг да носи
скръбта на личния ти кръст,
дори с крака да стъпваш боси
по грубата студена пръст.

Дори от клевети и хули
духа си да усещаш клет,
а вятърът по твоите скули
сълзите да обръща в лед.

Да срещаш малодушни Юди,
и съдници като Пилат.
А всеки цар да те прокуди
в бунището на този свят.

Усетил тръните и бича,
с Мира Христов да устоиш.
А Бог чрез тебе да обича,
и ти чрез Него да гориш.

Такъв е изпитът на вяра,
с една присъда зареден.
Понесъл на Христос товара,
да бъдеш Негов всеки ден.

И чак оттатък, след Голгота,
да чуеш: "Свърши се! Ела!
И влез завинаги в Живота,
превърнал кръста си в крила!"

ЖИВОТ ЖИВЕЯ!

Живот живея. Безвъзвратен.
С венец от тръни на глава.
За мене няма път обратен
и слава Богу за това.

И даже някак си отново
да бих съдбата преживял,
от всички бъдещи любви,
аз Божията бих избрал.

Христос у мен да повелява
каквото иска занапред,
но не за бъдещата слава
с трапези от масло и мед...

Да пия чашата горчива
и Кръста Му да нося Свят -
с душа, от живите по-жива,
наситил бих се с Благодат.

Със тази мисъл най-прекрасна,
че Камъкът Му в мен тежи,
и няма как да ме оттласнат
от Пътя примки и лъжи.

Живот живея. Избор личен.
На вярата свещен залог.
До скръб Голгота да обичам,
че там, в скръбта, ме чака Бог.

И в някой сетен ден, когато
Заветът Му ме възвиши -
на чудна улица от злато
духът ми ще се утеши...

ЗВУК ОТ ПОСЛЕДНАТА ТРЪБА

Светът до ада ще се срути,
когато Бог му въздаде
и всички властници разплути
Господен Меч ще пояде.

Че днес лукавият си спретва
един безумен карнавал -
да жъне с тъмната си жетва
души, в които е вилнял.

С магнит жесток да ги привлича,
направен със пари и власт,
и него злите да обичат,
жигосани от мръсен бяс.

Каква упадъчност нелепа
и мерзост с блясък най-фалшив!
Презира Божията шепа
елит проклет и нечестив.

А утре Божиите пръсти,
когато свият се в юмрук,
светът напразно ще се кръсти
и ще си вярва, че е друг...

Ще иска с Дух да е облечен,
но пак пред Бога ще е гол,
защото зъл и безсърдечен
Спасителя си е пробол...

И днес, тръбата най-последна,
дано малцина да смути.
Не страдай, душо, че си бедна,
щом с вяра си богата ти.

Бъди с Исус несъкрушима
всред този бесовски погром.
Че оня, който Господ има,
печели Вечния си дом.

БИ ЛИ ИСКАЛ?

Би ли искал докрай да се влюбиш
на Спасителя в стръмния път,
и живота си тук да изгубиш
за прекрасната вечност отвъд?

Би ли искал в житейски несрети,
с осветени нозе и ръце,
като малко кандило да светиш
за изгубено в мрака сърце?

Би ли искал сред вихри и бури
да си Свята и твърда скала,
даже Господ да би й притурил
тежестта от безброй теглила?

Би ли искал? Виж как от Небето
блясва отговор с верни слова:
Само с Божият Син във сърцето
имаш Дух да поискаш това!

ДВЕ ХИЛЯДИ НАЗАД ГОДИНИ

Преди животът да изстине
и стане всичко в руини,
две хиляди назад години
с надежда, братко, се върни.

При езерото в Галилея
ти ладия с рибари виж.
Спасителят е влязъл в нея
и чака да се приближиш.

Със Него мигом да отплуваш
към Гадаринската страна.
Гласът Му в грохота да чуваш -
най-светъл лъч от висина.

И там, на койката, в умора,
щом Господ легне да заспи,
недей мълча със всички хора,
но с длан дланта Му долепи.

Кажи Му: "Само с Тебе, Боже,
готов съм буря да търпя!
Не може Ти да спиш! Не може,
щом аз не мога да заспя!

Смъмри божествен ветровете!
Ръка Небесна протегни!
И нека, от Гласа Ти клети,
притихнат страшните вълни!"

Със тази всемогъща Вяра,
върни се в бъдното, до днес.
И виж вълните зли на звяра
как правят този свят злочест.

Смъмри ги! С Дъх Христов в сърцето!
И с Меч двуостър ги срази!
А после - в мрежите на Петър
събирай радостни сълзи...

ГОЛЕМИЯТ СКОК

Само някакъв сън мимолетен
от големия скок ни дели.
Ще изчезнат за миг неусетно
телефони, компютри, коли.

Безполезна и жалка хартия
ще са всичките властни пари.
Не банкер, а премъдър Светия
съдбините в света ще твори.

Ще издъхнат лисици, хиени.
Няма вълци да вият от бяс.
Всички горди ще бъдат смирени,
щом смути ги гръмливият Глас.

Племена и бунтовни народи
ще ридаят за Божия Дар.
И ще искат Свят Дух да ги води,
а Христос да им бъде овчар.

Ще приключат войните, терора...
Всяко зло ще побегне далеч.
И ще дойдат Небесните хора
да царуват със Правда и Меч.

Ще владее навред Светлината
с Бог, греха на света опростил,
щом във облака скочи Сърната
от високия връх на Кармил.

Този Смисъл, видян и прочетен,
ще се сбъдне... Не питай дали...
Само някакъв сън мимолетен
от големия скок ни дели...

КЪДЕ СИ, ГОСПОДИ?

Къде Си, Господи? Къде Си?
Къде е светлият Ти Път?
Под тъмни бесовски завеси
отдавна крие Те светът.

И уж Те има, но Те няма
в постройка с лъскаво кубе.
Търговците печелят в храма
без вяра, правда и небе.

Къде Си, Господи? Къде Си?
Души затъват в гъста кал.
Не иска Юда да се беси,
щом тайничко Те е продал.

Със нов костюм и вратовръзка
стои на земния амвон
и евтина харизма пръска
от своя скъп одеколон.

Къде Си, Господи! Къде Си?
Нима Си кръст на бит-пазар?
Кой истина с лъжа замеси
и в стока преобърна Дар?

Не искам във света покварен
да търся Образа Ти Свят
или в суетни календари
да бих намерил Благодат.

Къде Си, Господи? Къде Си?
Не Си ли скрит дълбоко в мен?
Не ме ли гали лъч небесен,
когато шепна Ти смирен?

Опазих Те с такава вяра
и друга в себе си не ща -
една Зорница за олтара,
когато спусне се нощта...

ЖИВОТ ИЗГУБЕН И НАМЕРЕН

В години, вече отлетяли,
едно за себе си разбрах -
сърце, когато се прежали,
от загубата няма страх.

Тъй както свещ задържа огън
и в светлината се топи,
така съдбата си от Бога
човекът нека претърпи.

Изгаряйки, поне да свети
и стопля с пример и слова,
дори презрян от враговете
или похулен от мълва.

До сетната си капка восък
свещта за всички ще гори.
И кръста тежък ще износи,
и името си ще смири.

Че само загуба открива
Вратата бляскава отвъд,
а там духът си отпочива
след дългия и стръмен път.

А Бог пред Святите Си двери
с най-чудни думи го теши:
"Живот изгуби и намери!
Пожертва се! И не сгреши!"

СЪВЕТ КЪМ ПЪТНИКА

Преди до стълбата висока
да би пристъпил на Ветил,
във пещерата на Пророка
попитай Бог дали си бил.

Илия в нея се засели.
Дочу отгоре тих гласец.
И във небесните предели
въздигнат беше от Отец.

Поискаш ли с душа лъчиста
да стигнеш до Заветен праг -
със порива на алпиниста
копней за мир на пещерняк.

Че Мъдрост лесно се не дава.
Дълбока ли е - ще спаси.
И пътник, който се смирява,
Духът могъщ ще възвиси.

НЕВЕРНИЯТ ТОМА

"Рим разпъна Исуса! Падна тежка тъма!"
 Натъжен от покрусата се замисли Тома.
 "Смърт Го грабна без време и от нас Го отне,
 но в живота ни земен лъч ни беше поне.

Обеща да възкръсне, да надвие смъртта.
 Но за чудо е късно с тази Свята мечта.
 Всеки, пратен от Бога в тази пустош умря.
 Вместо радост - тревога аз успях да съзря.

Че без Него сме клети и сиротни в скръбта.
 Кой сега ще ни свети като слънце в света?"
 Кратка мълния. Блясък. Господ в миг се яви.
 И небесно-прекрасен самотата взриви.

А Тома Го съзира как блести от лъчи,
 но да търка не спира своите скръбни очи.
 И успява да каже две три думи едвам,
 пламнал някак си даже от невяра и срам.

"Нека явно да стане, че си жив между нас,
 и във Твоите рани сложа пръста си аз..."
 Господ благ го поглежда и пристъпва напред.
 И невяра изцежда от неверника клет.

"Ето, слагай си пръста в Мойте рани сега!
 Бях разпънат на Кръста със печал и тъга!
 Но смъртта над Живота няма никаква власт.
 И след Хълма Голгота пак се върнах при вас!"

Съкрушен в тишината, пръст протяга Тома,
 няма вече в душата нито миг от тъма.
 "Вярвам Господи, Боже! Моят срам опрости!
 Никой смъртен не може като Теб да блести!"

В Твойте рани изтича на Отец Благостта.
В Теб духът ми се врича! Теб зоват Те уста!
Дай на Стадото верно онзи трепет блажен,
да Те вярва безмерно, и по-силно от мен!"

СЛОВО КЪМ КОРЕНА!

Не считай себе си за горен,
че има в горното беди.
До Корена Давидов - корен
и ти с душата си бъди!

Делата си извършвай скрито
и за хвалбите оглушей,
че всичко гордо е пробито
от меча на проклет злодей.

Недей помисля за корона,
когато духат ветрове.
Дървото си прекършва клона,
без Бог за мир да призове.

Помни, че вечната награда
не идва в преходния свят,
а в него за Исус се страда
и носи кръста с Благодат.

До сетния си дъх, човеко,
на Господ корен ти бъди.
И в тебе ще трепти довека
Духът на живите води.

КАНА ГАЛИЛЕЙСКА

(или как да заживееш
в Галатяни 2:20)

Когато в рокля, Свято изтъкана,
Невестата пристъпи към Христос,
спомни си, братко, сватбата във Кана
и най-благословения й Гост.

Във вино се превърна там водата,
та всеки от гостуващите пи.
А Господ, като Бог на чудесата,
сватбарите със чудо подкрепи.

Ще можеш ли и ти, с бокал в ръцете,
да кажеш на Небесния Жених:
"О, Господи! Кървя от враговете,
и болката Ти сам стократно пих!

Да нося с вяра кръстните Ти рани,
и да оставя Твоята следа,
не ще ли чудо Свято да остане
във Виното, родено от Вода?

Пред Кръста Ти смирен благоговей!
Кръвта Ти нека бъде моят плен!
С една съдбовна Кана в Галилея
животът ми на Теб е посветен.

Видял у мене всяка Своя рана,
слугата от Завета Си спомни,
когато в рокля, Свято изтъкана,
Невестата пред Теб се поклони!"

В ДУХА, ОТ ВЯРАТА СГЪСТЕН!

Не хлопам по врати наслука.
В илюзии не търся брод.
Събирам в стъпките поука,
тъй нужна за един живот.

Сред пясъка не свети злато.
В чакъла не блести рубин.
Но имам вярата, която
зачита верният с Амин.

А времето само пресява
през цедка всяка суета
и пред сърцето ми явява
Небето с чудните неща.

Там злато самородно свети.
Рубинът алено блести.
Дъга с лъчите седмоцвети
въздига радост и мечти.

Ливанът трепетно ликува
а в касия любов гори,
и бяла ладията плува
на Бога в Святите искри.

Разлива смирната омая.
Ухае всеки полски крем.
И с Мир изпълва се безкраят
на вековечния Едем.

Не хлопам по врати наслука,
но Господ хлопа вместо мен.
Пуснете Го! Елате тука!
В Духа, от вярата сгъстен!

ГЛАСУВАХ!...

Гласувах за Исус. Отдавна.
Живея в Неговата Власт.
И друга Личност, богоравна,
на този свят не виждам аз.

Той никога не ме измами.
Не ме предаде. Не сгреши.
От Него идва радостта ми,
която в мъка ме теши.

Царе с изменчива природа
не бих с доверие дарил,
че те направиха народа
недраг да бъде, и немил.

Не искам вълк във овча вълна
на съвестта ми да тежи,
дори сега да е погълнал
овце със своите лъжи.

Че някой ден пред Съдията
за моя глас ще дам отчет,
и лъх не искам от змията
да има във духа ми клет.

Гласувах за Исус. Довека.
С Амин подписах своя вот.
Печатът от Кръвта Му нека
ми бъде Смисъл и Живот!

ЗАТОВА Е ДУШАТА СПАСЕНА

Както конят във мрамора спи
и очаква да бъде изваян,
нека Мечът човек претърпи,
и търпейки - остане покаян.

Че излишното скрива това,
за което със Кръв се заплаща,
а от Свята над нас синева
Бог Духа Си за скулптор изпраща.

Неизбежна - смъртта ще боли,
щом Заветът във Образ ни вае.
Но Христос, ако в нас се всели -
най-прекрасна победа това е.

И когато отрони се къс,
а след него и втори, и трети -
всеки вдига си личния кръст
да върви към Сион, и да свети.

Чудотворецът няма да спре.
Чудесата Му Мечът ги ражда.
Нека старото в нас да умре
и за новото имаме жажда.

Че зове ни от бъдното Храм
с бели стълпове в Свята Вселена.
И да бъде въздигната там -
затова е душата спасена.

ЗАВЕТЕН ЗНАК

Преди да дойде бялата прелюдия
към Свята Вечност, някъде отвъд,
аз нека бъда странният и лудият,
когото не понесъл би светът.

Главата ми да влезе в сблъсък с камъни -
на древен дякон жребият горчив,
и фарисеи, в люта злоба пламнали,
да страдат, че оставам още жив.

Търговец да ме хули от сергията,
че спирам келепира му проклет,
а Ирод да ми спретне сам килията,
от тъмните си демони обзет.

Пилат да ме посочи за бичуване
и Фест да ми изкряска, че съм луд...
Да! Струва си едно такова струване
с гонение, преследване и смут.

Че болката със тръните и раните
е слава, скрита в бъдни времена.
Не би се съкрушила от забраните
и никоя извършена злина.

Във времето зловещо на заблудите
остава ми един Заветен знак,
че делото на странните и лудите
спасява днес от гибелния мрак.

ПЕРОТО С ДИАМАНТЕН ВРЪХ

Небесното перо дълбае
със остър диамантен връх.
И нека верният мечтае,
за него до последен дъх.

В сърцето Име да напише
най-свято в Новия Завет.
Че то за вярата финиш е.
Венец за всеки пътник клет.

Вратите горе в небесата
жадуват Го с пречист копнеж.
Исус - да прочете Зората.
Исус - на Бога да дадеш.

Исус - от всичката ти вяра.
Исус - сред твоите дела.
Исус - във Огъня, в Олтара.
Исус - възнесен на крила.

Исус - от чудеса пречуден,
копнеещ в теб да се роди,
та някой ден, със дух събуден,
звезда да бъдеш сред звезди.

Защото смисълът това е,
дори до сетния ти дъх,
перото в тебе да дълбае
със остър диамантен връх.

ОСАННА

Когато с радост непрестанна
и клонки с палмови листа
народът викаше "Осанна"
и величаеше Христа,

тогава се сниши Небето
сърцата в Мир да освети,
а Господ, кротък със ослето,
премина градските врати.

И днес, с любов благоуханна,
и порив чист, небесносин,
отново викаме "Осанна"
на Святия Давидов Син.

На този свят да дойде скоро -
Възвишен, Верен и Любим,
и с Мир да възвести отгоре
Небесният Ерусалим.

В СЪРЦЕТО ЦАРЯТ Е СЛУГА!

Една божествена причина
крепи духа ми досега -
готов да служи на мнозина
в сърцето Царят е слуга.

И нека никой не обръща
на Бога правилния ред,
че Любовта - една и съща -
е Смисъл, Пример и Завет.

Щом Господ като Слънце свети
от всички Святи редове -
измил на Своите нозете,
и теб така ще призове.

Душата ти да не отпада,
когато види фараон,
презрял Небесната Награда,
да хвали земния си трон.

Над всички роби да царува
и иска лъскав келепир.
Такъв към пъкъла пътува
и ще го стигне най-подир...

Но ти, от Прицела Небесен,
не сваляй своите очи,
дори да става Пътят тесен
и злото много да горчи.

Защото Бог ще ти отвори
блестяща порта от седеф,
а няма да отидат горе
потомците на Диотреф.

Помни най-святата причина,
дори с привременна тъга -
готов да служи на мнозина,
в сърцето Царят е слуга.

ПРИВИКА ЛИ ТЕ БОГ, ДОЙДИ!

Привика ли те Бог, дойди!
Недей Му призова отлага!
Че днес човешките гърди
опасен дух с вериги стяга.

В тъмница гинат куп души.
а всяка от плътта се мами,
и няма как да разреши
в съдбата тъжните си драми.

Животът шеметно лети.
Пред Вечното - безумно кратък.
Къде ще се намериш ти,
когато стигнеш там, оттатък?...

Че времето, уви, тече
в една единствена посока,
а бесният порой влече
сърцата в сетнина жестока.

Така човекът ще проспи
напусто дадени години,
когато с грях се прилепи
в пръстта с пълзящите гадина.

И сам, в килия окован,
реши, че просто смисъл няма,
освен да слуша изтерзан
емисии от тъмна яма.

Два кредита ти дава Бог -
безценна Кръв и срок от време.
Не давай на врага жесток
от твоя дух да ги отнеме.

Свободен с Истина бъди,
че дяволът от нея бяга...
Дойди при Господа! Дойди!
Недей Му призива отлага!

ПЛОД, РОДЕН ОТ СВЕТЛИНА!

Помни на Господ отговора скъп
за всичката си болка и тревога!
Жена, когато ражда, е във скръб,
защото ще дари човек на Бога.

Така и ти сърцето си смири,
отгоре сътворено за утроба,
в която Благодат ще възцари
Небесния Живот, оттатък гроба.

Не ще си спомниш никаква тъга
и радост от духа ти ще извира,
когато в седмоцветната дъга,
износен Младенецът се намира.

И сам Отец бележи Го с печат,
че вярата ти Него е родила.
Велико чудо на Духа Му Свят
и верен знак за Божията Сила.

Възвишен Плод от Мир и Светлина,
с каквито този свят не те дарява,
но ражда Го непразната жена
щом своята любов на Бог отдава.

КОГАТО ДУХА СИЛЕН ВЯТЪР

По пътя труден в стръмнината
едно за себе си разбрах –
когато духа силен вятър,
в сърцето не остава прах.

И всяка бурна съпротива
премахва грешното край мен –
от връзка земна и фалшива
до страсти в гниещата тлен.

Пътувам, без да съм забравил,
на древните слуги скръбта.
Един Димас остави Павел,
понеже любеше света.

Гиезий, плувнал от съблазън
прие пръстта на Нееман,
и блед със своята проказа,
погина в плътския капан.

Че стръмното не е за всеки,
доказва бесният отпор.
И на Господните пътеки
остават хора с вечен взор.

Високи в прицела, в следите,
предадени от Пример Свят,
с една посока към звездите
пред всяко зло да устоят.

При своя Бог в Заветен шатър
да влязат с чистота. Без грях.
Че духал ги е силен вятър,
от който не остава прах.

ЖРЕБЕЦЪТ НА ВЯРАТА

Мой жребецо, от скръб остарял.
Уморени са твоите копита.
Колко дълго със тях си вървял
няма никой сега да те пита.

Тръгна в пътя си ти, бързоног,
и препускаше с вятърна грива.
А светът бе безкрайно широк
и животът – готов да прелива.

В светли изгреви търсеше блян.
В топли залези – лъч от зорница.
И към бъдното – винаги взрян
се стремеше със порив на птица.

Аз дори и до днес не разбрах,
че докоснах със тебе звездите...
На седлото ти колко тежах?
Или как ти опъвах юздите?

Беше силен. И мен приюти
във очите си – толкова верни.
Двама с теб – да постигнем мечти
и живеем с надежди безмерни.

Почини си, жребецо! Легни,
изпръхтял със изтрита подкови.
Нека в теб се снишат висини
и покажат ти пътища нови.

За духа, който има крила,
и след тропота – горе полита...
Виж как Някой зове те: “Ела!
Вечността Ми пред теб е открита!”

БЪДИ ХАЛЕЕВА КОМЕТА!

“Тогава праведните ще блеснат като
слънцето в царството на Отца си...”
(Матей 13:43)

За грешник, който в мъка крета,
пленен с окови от лъжи,
бъди Халеева комета
и Слънцето му покажи.

Че в себе си човекът има
от детска люлка чак до гроб,
потребност чиста и незрима
с един сърдечен телескоп.

През него някак си поглежда
и търси в тъмнината знак –
да би намерил лъч надежда,
навън от гибелния мрак.

Че вече станаха мнозина
фалшивите звезди навред.
И адът челюсти раззина
да гълта – злобен и проклет.

Една комета... Пример Вечен
с неземаен блясък от Едем!
И няма Бог да е далечен,
но близък Той ще е съвсем.

Ще бъде в телескопа – ясен.
Безкрайно светъл. Като Ден.
Във Образ – верен и прекрасен,
от Истинска Любов роден.

Че само Вярата съглежда
невидимия небосвод,
и Онзи, Който я отвежда
в Духа на Вечния Живот.

БИТКА НА ПОКЛОНИ

Светът е битка на поклони
и всеки носи свой престиж.
Но кой въпроса ще отрони:
Къде и пред кого блестиш?

До днес пустинния си пясък
събират светските звезди,
защото те си имат блясък,
а той усърдно се следи.

Души съглеждат отвисоко
пред някой фотоапарат.
И техните лъчи са стока
с цена, реклама и плакат.

Едвам удържат на тълпата,
жадуваща за автограф,
и с частен „Боинг“ в небесата
лика си правят величав.

Такъв навярно е престижът
на вече звездния елит.
И всички медии се грижат
животът им да е честит.

Но нека в правотата ясен
опиша други светила.
Поклонът им, така опасен,
да зърне плът не би могла.

Отритнати или презрени,
но верни в Правдата поне,
пред своя Бог стоят смирени
и винаги на колене.

Да бъдат гонени им стига,
щом носят Образа Му Свят,
и Той в Духа Си ги въздига
да светят с блясък непознат.

Не може мракът да ги схване
или светът да ги прозре,
и някой, ако с тях остане,
за всичко пръстно ще умре.

Светът е битка на поклони.
Животът – избор на звезди.
Едните следват милиони,
с вериги в празните гърди,

а другите – едва малцина
удържат в своите лъчи,
понеже в свят като пустиня,
мнозината са без очи.

И нека верният не страда,
че скръб Небесните мори,
но гледащ бъдната награда –
на Господ да благодари.

Защото в адовите бездни
със гъстия и лепкав мрак,
ще паднат всички люде звездни
с поклон пред злия Божий враг.

А горе – с празнична позлата,
успяла в миг да полети,
на Господ Бог сред светилата,
една Невяста ще блести.

ТИШИНАТА Е МОЯТА КНИГА

Не търсете при мен микрофони.
Аз не викам, а тихо шептя.
Бурен вятър не гали, а рони
красотата на крехки цветя.

В силен крясък мощта е фалшива.
Само слабият думи крещи.
И напусто крила си съшива
във лъжовно небе да лети.

По вратите ни Господ не блъска
да изкърти и съвест, и блян.
Не е лидер с костюм, с вратовръзка,
от хвалбите човешки пиян.

Като удара тих на сърцето –
тъй Спасителят хлопа смирен.
“Влизай, Господи!” – чува... И ето –
нов човек е отгоре роден.

Безполезни са шумните зали.
Децибелът не жъне сърца.
И на славата в бурните хали
класовете изронват зрънца.

Не търсете при мен микрофони.
Аз пребъдвам сред тихи води.
Забраниха ми всички амвони,
но духът ми в незлобие бди.

Тишината е моята книга.
В нея Свято перо ме твори.
Тази връзка с Небето ми стига
и пределна я чувствам дори.

НЕ ВЯРВАЙ НА ЛИСТА!

Не вярвай на дърво, което
се хвали с хиляди листа,
но плод най-сладък от Небето
не е родило с възрастта.

Че някога Христос премина,
в умората усетил глад,
и пред разлистена смокиня
потърси Свойта Благодат.

Уви! Безплодно бе дървото.
Създателя си наскърби.
И Той прокле го със горкото
над най-греховните съдби.

“От теб довека плод да няма,
но ялово си остани!
Че от листата ти измама
очи човешки ще плени...”

За Мене си дърво омразно.
В земята щедра – паразит.
Щом спира гладният напразно
и с теб не може да е сит...”

Не вярвай на дърво, което,
изгуби Живата Вода.
Изсъхнало е то. Проклето.
И няма в Царството следа.

Защото смисълът едничък
под този Свят Небесен свод,
е Господ Бог да заобичаш,
и раждаш Неговия Плод!

КОРОНАТА НА ДЯКОНА!

Короната на Божиата Слава
с венец от тръни само ще платиш.
И даже скръб дъха ти да вгорчава –
пелина приеми като сладкиш.

Не страдай, щом на други им е сладко,
че всяко нещо има си цена.
А времето на този свят е кратко –
във улея хързулната шейна.

И някак най-добре е там, накрая,
щом Съдникът прониже те с очи –
да Му речеш: О, Боже! Вече зная
защо съдба ми даде, да горчи!

Венец защо ми даде от бодили,
и кръст, на който да се прикова...
И аз, ако за всичко имах сили –
от Тебе чудо Свято е това!

Приятелю! За този миг дочакан
живей, копней – с венеца си трънлив!
И Бог ще види в тебе древен дякон,
дори в смъртта – от живите по-жив!

ПРИЯТЕЛИ! ОБИЧАЙТЕ ИСУС!

Земята ще трепери – в трус след трус!
Светът ще тъне в блатото на звяра...
Приятели! Обичайте Исус!
Живейте само с Неговата Вярa!

Измамата е с лъскав станиол
и лесно лековерните привлича.
Да страда ли беднякът, че е гол,
когато злият с гибел се облича?

Не гледайте на блазнещото „днес“,
щом мъдрост има в думата „довека“.
Без съвест, добродетелност и чест,
какво отатък ще спаси човека?

Смъртта с косата бясна ще коси,
а Бог от Кръста с Благост ще спасява!
Небето Свята Правда ще роси,
а адът ще избълва дим и лава!

И с Избора – да бъдем или не
на този свят Невястата Христова,
ще паднем някой ден на колене
пред Бога или змийската отрова.

Аз искам във последния си час
да ви съгледам – ангели във бяло!
И някъде, в най-светлото у вас,
как моето сърце се е раздало!

НЯКОЙ С НЕГОВИТЕ РАНИ

Не се страхувай, ако в рани
духът ти страда и кърви.
Че днес е време на тирани
и този свят към ад върви.

Тълпите в участта си клета
се връзват в примки от лъжи.
А в дребните царе-ментета
олово с бесове тежи.

Отново Ирод поругава
със бич смирения Агнец.
Пилат присъдите издава,
с лукава маска на светец.

И Кръстът, верният, що пази,
печат му става, и Завет,
че Свят над всичките омрази,
в Христос надмогва всеки гнет.

Кръвта на Господ се пролива
от ден на ден, от век на век.
И всяка капчица е жива
от звяра да роди Човек.

Но трябва Виа Долороса
да бъде твойт скръбен път,
че всичките ти дни защо са,
без Бог да призове светът?

Какво оттатък ще те сгрява,
сред древните на Бог души,
щом днес не трупаш ти жарава,
над злия, свикнал да греши?

Победата е там, на Кръста!
И всяка рана – лъч и зов
да дръпнеш от съдбата пръстна
човеци в Божия Покров.

И те, пред Господа събрани,
да славят Милост без предел,
че някой с Неговите рани
от този свят ги е отнел...

ПАЗЕТЕ ВСИЧКИТЕ СИ КОСТИ!

Дано във думите ми прости
божествен лъч се отрази –
човек остане ли без кости,
като змия ще запълзи.

По пътя си ще криволичи
напред-назад, насам-натам,
и всяка пръст ще заобича,
понеже в нея вижда храм.

А няма нищо по-проклето
от зъл и гнусен змийски род
да властва дълго под небето,
лъжата сложил за хомот.

Че той ще съблазни и други
без вяра, чест и идеал,
да станат същите влечуги
на същия безбожен хал...

Така се раждат на земята
от много стари времена
или потомство на змията,
или на първата жена...

И сто пъти по сто години
на този свят да съм живял,
против ужасните гадина
аз Меча Божий бих въртял.

Да чуют думите ми прости
дори пленените души:
Пазете всичките си кости,
и нека зло не ги строши.

Че Бог с Десницата Си Свята
от дявола не се бои,
и Път ни даде в Светлината,
та всяка съвест да стои.

И всеки Него да прослави,
тъй както слави Го Христос!
Бъдете в Любовта Му здрави!
В Духа спасени! Кост до кост!

КОГАТО ЗАГОРЧИ ПЕЛИНЪТ

Когато загорчи пелинът
и скръб в сърцето ти боли,
а пътят, още неизминат,
до тънък процеп се смали –

спомни си Виа Долороса
и Господ с дървения кръст
как твоята душа износва,
подложен на безумна мъст.

Дали със силен вик към Бога
ще искаш Той да се смили
и всичката ти изнемога
за Своя Син да отдели?

А после да ти стане леко,
като на пухкаво перце...
Такъв ли е зовът, човеко,
на страдащото ти сърце?

Не си ли във Завета камък,
готов довека да тежи,
щом пътят, който води в Храма,
перце не ще да удържи?

Когато злите те проклинат,
и виждат в примера ти съд,
започва да горчи пелинът
и става тесен твойт път.

А Бог в сърцето ти съглежда
порасналия с вяра Син,
готов с пресвятата надежда
до Кръст да прокърви... Амин!

ВЕРЕН В ПЪТЯ СИ

Духът на този свят не дишам
и мразя древната змия.
Живея с вяра, някак скришом,
и верен в Пътя си вървя.

От всяка загуба – печеля.
С горчив пелин съм се опил.
Избирам камък за постеля –
на Яков страшния Ветил.

По стари друми и пътеки
следя пророци и царе.
И виждам вярата у всеки,
готов за Бога да умре.

От пергамента на равина
до паднал воин в тежка бран –
събирам цялата картина
на този смисъл изживян.

Така у мене оцелява
Небесният и светъл Път –
живота си да дам за Слава,
която ще съзра отвъд.

А тук – честит или излишен –
със моя Бог ще устоя,
щом Злото в този свят не дишам
и мразя древната змия.

ЧУДОТО НА ЕЛИСЕЯ

“Тогава той отсече едно дръвце, та го
хвърли там; и желязото изплава...”
(4 Царе 6:6)

Отдавна Истината сея
и щедро пръскам семена,
а чудото на Елисея
ми носи мир и светлина.

Такова чудо нека радва
на Господ вярното сърце.
Изплува ли желязна брадва,
потъва във Йордан дръвце.

Но тази трепетна размяна
не става просто ей така –
душа, във висините взряна,
да би потънала в река.

С печал и скръб да се насити,
когато грешните по път
се видят мъдри и честити
на новия и светъл път.

В една Йоанова тъмница
духът ми вдън да се смири,
че Господ от желязо птица
готов е в миг да сътвори...

Амин! За този миг копнея!
Най-долу, Боже, ме задръж,
та чудото на Елисея
да преживея неведнъж...

ХРИСТОВИЯТ СВЕТЛИК

Когато мъки ме изгарят
със ситни въглени тъга,
аз помня Кой е Господарят,
и кой – Заветният слуга.

Една от Неговите рани
с един живот не бих платил,
дори да страдам от тирани
и техен прицел да съм бил.

Не би стояла на везната
тревичката пред планина,
свещица дребна пред звездата,
дарила ни със Светлина.

И нека всякак ме смирява
съдбата с тежести безброй,
реша ли да приема слава,
когато Славата е Той...

Над вретището ми извезан
блести Христовият светлик:
Един слуга е безполезен
дори до сетния си миг.

В живота, от тревоги тъжен,
дано това го утеши,
че делото, пред Бога длъжен,
не би могъл да превиши.

ПРЕДСТАРТОВО БРОЕНЕ

Духът ми вече уморен е.
Пръстта ужасна го гнети.
Едно предстартово броене
започнал е да си шепти.

Каквото имаше да свърши
го стори с Божията мощ.
Не се огъна и прекърши,
но претърпя стрела и нож.

Светът, уви, не го послуша
и думите му не прие,
затънал в злото си до гуша
от дяволското битие.

Пресъхнаха сълзите вече
от наскърбените очи.
Мечтая да съм там, далече,
където грохот не бучи.

Където мъст не пълни яма
и трупове не падат в ров,
но радва се духът с голяма
и Свята Божия Любов.

Но колко още? Ден, година
над мене Бог ще отброи?
Старее вдъхнатата глина
и кретайки, едвам стои.

И чакам, към Небето вперен,
да чуя онзи тръбен звук,
след който моят зов намерен
не ще остане вече тук.

Че даже и звезда, когато
горивото си изцеди,
избухва в мрака необятно
и смайва всичките звезди.

За този миг дъхът ми стене
и вярното сърце тупти.
С едно предстартово броене
Христос от мен да полети.

ЧЕТЕТЕ СЛОВОТО! ЧЕТЕТЕ!

Четете Словото! Четете!
Творецът ви е дал очи!
Едно разлистило се цвете
цъфти от слънчеви лъчи.

В прегръдките на Светлината
живейте всеки ден и час,
че Господ е платил цената
да бъде жив във всички нас.

Четете Словото! Четете!
Пълнете с вяра всеки ред.
Че с Кръв невинна в редовете
се ражда Святият Завет.

И който в стъпките Христови
повдигнал кръста си, върви,
разчупил плътските окови
Небесен Дух ще улови.

Четете Словото! Четете!
Победа то ще ви дари!
Не ще ви плашат враговете,
щом Огънят у вас гори.

И някъде оттатък Кръста,
към Божието Царство мост,
ще се равнявате по ръста
на възкресения Христос.

КЪМ НЕБЕСНИЯ ПЪТНИК!

(трапеза на увещание)

Не се осланяй на покоя си,
държи ли го суетна връв.
Добрите хора носят пояси,
попръскани с Небесна Кръв.

А тези пояси са Истина,
родена не от този свят,
с които вярата пречистена
се пълни с Мир и Благодат.

Събирай своите съкровища
високо, в блясъка отвъд,
далече от лъжата, тровеща
човеци с похотлива плът.

Не ще те плашат съпротивите
на дух, заложил в пръст и тлен,
че Господ крепост е на живите,
в които с Огън е роден.

Той Смисъл, Прицел и Съдба ти е
във всички временни беди.
Достигнал с Него до Разпятие –
на Кръст пребъдвай, и бъди!

Че някога, докоснал Славата,
на Град от мрамор и рубин,
Христос ще заблести в жаравата
на твоето сърце... Амин!

НЕ СЪМ ОТТУК!

Не съм оттук, и съм до време.
По дух и прицел – странник клет.
И нося си в сърцето бreme –
със огъня да срещам лед.

А в този сблъсък, тъй трагичен,
отеква ударът у мен.
Или ще бъда заобичан,
или с омраза заклеямен.

Светът е страшната арена
на сили, вкопчени в двубой.
Следа съм, вече подарена.
За някой – смут, за друг – покой.

И в този жребий непреборен
до смърт духът ми ще кърви.
Ще страда пришълецът горен,
но пътя си ще извърви.

И не с тълпи, но с двама-трима
да би на Хълма удържал,
за сетнината си незрима
не ще изпита скръб и жал.

Не съм оттук, но съм до време.
Началото е там, отвъд,
където в Божието стреме
се сплитат вяра, зов и път.

ПРИШИЙ НА РАМЕНАТА СИ КРИЛА!

В земя на болка, скръб и теглила,
където злото клетници посича,
приший на рамената си крила
и ангел им бъди, да ги обича...

Дарявай ги с небесна доброта,
но не за благодарност и отплата,
тъй както през отворена врата,
лъчите си разлива светлината.

И знай това, че жертвата добра,
дошла от Бог за страдащите хора,
в утехата прибавя им пера,
с които те да литнат към простора.

И ангели да бъдат по копнеж,
въздигнали пределната си вяра.
Едно такова чудо да съзреш –
осмисля в дело силата на дара.

В земя на болка, скръб и теглила,
слугата Бога ангелски да слави.
Пришил на рамената си крила
добро да стори... И да го забрави!

ЕДИНСТВЕНО С ХРИСТОС

Врагът ми праща вятър и вълни
и злобата си яростен стоварва,
но никога не ще да потъмни
сърце, което в своя Господ вярва.

Привързано е то с небесна връв,
по-здрава от веригите на ада,
и няма как един рикаещ лъв
да ми отнеме вечната награда.

Ще гледа той ранената си паст
от Меча, който остро го прониза,
защото против тъмната му власт
не земна плът, но мълния възлиза.

И няма да го скрият пещери,
дори дълбоки дупки из недрата,
когато Бог му каже: „Трепери!
Възмездие ти нося за отплата!“

Врагът ми праща вятър и вълни.
Сигнал, че твърде малко му остана.
Дори да би успял да ме рани,
превръща се на почит всяка рана.

А болката ми? Тя е само знак,
че още съм на Пътя и живея,
и в битката с невидимия враг
единствено с Христос ще надделея...

НАЙ-ТРЕПЕТНИЯТ БЛЯН

Когато Исус ни е Образът скъп
и Смисъл жадуван в съдбата,
да бъдем готови на болка и скръб
ни учат заветни словата.

Животът прилича на здрав вълнолом
и всички стихии събира,
но не на земята е Вечният Дом
за който сърцето пулсира.

За него се плаща най-скъпа цена –
делата от Правда и Вяра.
С пророческа твърдост да счупим стена
и с Дух да прогоним поквара.

Ще срещнем по пътя си примки, лъжи,
и химни ще пеем в тъмница.
А някъде горе над нас ще кръжи
Любов, като властна орлица.

Привързани в нейните светли крила
ще стигнем до Вечност висока,
защото единствено тя е била
в живота ни вярна посока.

И някъде горе Спасителят скъп
в разцвета на Своята младост,
ще каже: “Живяхте привремена скръб,
но влизате в Моята радост!

Изтрих от очите ви всяка тъга,
а тук ви очакват утехи.
И всички Светии ви гледат сега,
облечени в празнични дрехи...”

О, щастие бяло! Най-трепетен блян!
Пристигай в душите ни вече!
Че само към Господ духът ни е взрян,
а времето сякаш изтече!

На земно и тленно обърнахме гръб
и вечни са в нас сетивата.
Защото Исус ни е Образът скъп
и Смисъл жадуван в съдбата.

ПУСНИ МЕЧТАТА ДА ЛЕТИ!

Пусни мечтата да лети.
Недей да я държиш безкрила.
Че днес човешките мечти
безумна страст е приземила.

Да търсят по света навред
със страст на ровеща къртица –
в хазарта печеливш билет
или от тотото шестица.

Пусни мечтата да твори.
Завет ѝ дай – да го възлюби.
Човек за горното гори,
когато долното изгуби.

И в сноп лъчи от светлина
с един сърцето си зарича –
за него да плати цена
и всякога да го обича.

Пусни мечтата да искри
и Дух да проси от Престола.
Най-скромна да е там дори –
тя няма да се върне гола.

Ще слезе с приказен висон
и с вяра в теб ще се огледа.
Да бъдеш първият ѝ стон
или последната победа.

Пусни мечтата да лети,
че тя е вярната ти птица,
дори светът да я гнети
или превърне в мъченица.

Че някога, на стълп от Храм,
ще пише нейде в необята:
Човекът стане ли голям –
последвал е докрай мечтата...

В НЕБЕТО БЛАГАТА СЪБИРАЙ!

Когато зловонният цирей
набъбва от власт и пари,
в Небето богатства събирай
до дребна стотинка дори.

Че горе крадецът го няма
Небесния дял да краде.
Копае той в тъмното яма
и лепкави примки преде.

Безумният граби и трупа.
И цифри пресмята с молив.
Но Някой отгоре под лупа
изследва живота му крив.

Там вижда молеца подмолен
как грешна душата лъсти.
А изборът – тлъст и охолен –
с фалшива покана блести.

Да бъде високо в елита
с цената на скверен залог.
За кратко нагоре полита,
а после остава без Бог.

Богатството търси човека
и с възел сърцето държи.
А който го има – довека –
сам себе си цял му дължи.

Но ти продължавай, не спирай
и цял за Исуса гори!
В Небето благата събирай
до сетна минута дори!

ИЗКАЧВАМЕ ВЪРХА

Изкачваме Върха. Полека.
Далечен Врѣх. Непостижим.
На Него – Бога и Човека –
до дѣх живота си дѣлжим.

И уж е лесно от хартия
да помним Святия Завет,
но много мѣничко са тия,
които да вървят напред.

Тежи човешката природа
и дѣрпа в долното, назад –
към плѣтска суета и мода,
обзела грешния ни свят.

Към земни планове човешки
за кулите от прѣст и кал...
И уж невинните ни грешки,
в които крие се провал.

А кой ще стигне с Него горе,
до облак Свят над планина,
където Сам Отец говори
със Своя Син във Светлина,

където Моисей с Илия
докосват в слава Своя Цар...
Така е лесно на хартия –
и Храм, и Вѣра, и Олтар...

Но всяка страшна съпротива
събира се на този Пѣт.
На него слабият погива,
щом няма Дух, а само плѣт.

Щом търси дребните заслони
от всеки бурен ураган,
а после сам сълзите рони,
от зъл противник поруган.

Дано Духът да ни прекърши
и гордостта ни да смири,
че скоро времето ще свърши
за земни страсти и игри.

А горе ще е само оня,
следовник верен на Христа,
вървял със силата на коня
и с Дух удържал тежестта.

Изкачваме Върха. Полека.
Дано докрай Го изкачим.
Че там, на тясната пътека,
сме в битка с паднал херувим.

И само Господ от сърцето
лукавия ще съкруши,
преди отворено Небето
сърцата ни да утеши.

ВЪЗДИГНАТ В БОЖИЯТА СЛАВА

Тежат Заветните слова
и няма как да бъдат леки.
Оттатък ти ще си това,
което тук не става всеки.

Щом семето посееш в пръст,
очаквай там и да поникне.
Човекът духом вдига ръст,
когато Вечното обикне.

Светът се вижда със очи,
а Храмът се съглежда с вяра.
И чак отвъд ще проличи
тежиш ли в жертва на кантара.

Едното гърло и стомах
не струват колкото сърцето.
Щом тук оставаш сиромаш
богат си горе на Небето.

И нека хич не те смуги
божественият ултиматум.
Защото Бог за теб плати
и ти изкупен си, до атом...

На Него днес принадлежи
живяното от тебе време.
А който себе си дължи –
превърща се на Свято семе.

Посято в Дух, посято в Кръст,
живот да носи на мнозина...
Отхвърлил тление и пръст,
търси Едемската градина!

Тежат Заветните слова!
Амин на всяко Слово тежко!
Божествената синева
не е за битие човешко.

Христос пронизва я с лъчи
и Своите по Дух познава!
Със Него днес се облечи,
въздигнат в Божията Слава!

СЛОВО ЗА ХОДАТАИ

Поемете от скръбния скръб.
На безсилния давайте сила.
Всяка мъка, понесли на гръб,
във живота и вас е морила.

Помъдрувайте с мъдрия в зов,
но бъдете за простия – прости.
И тогава – за Свят благослов –
ще приемете ангел на гости.

Всяка стъпка по пътя нелек
нека бъде в следите на Бога.
Че така се изгражда човек –
превъзмогнал над страх и тревога.

Да узнае, че светли слова
се откриват наяве в делата.
И изпитан във всичко това –
ще намери най-щедра отплата.

Ходатаят е винаги там,
гдето капка утеха не стига.
И раздал от сърцето си плам
смазва иго и чупи верига.

Като страж, незаспиващ на пост,
да остане в стоенето верен.
С най-великия знак, че Христос
е потърсен и вече намерен.

ДУМИ ОТ НАСТОЙНИКА

Настойник съм на Свят Ковчег,
напълнен със Сребро и Злато.
И често питат ме: “Човек,
защо не поживя богато?”

Царете с толкова блага
кръстосват с яхтите морета,
а ти къде си досега
с душа, която в мъки крета?”

Е, имам отговор за вас,
сърца, от този свят пленени!
Велика Кръв с най-чудна власт
трепти във бурните ми вени!

Тя тегли ме във Вечен Храм
и скъпоценно ме насища.
А щом за всички се раздам –
душите стават на огнища.

Във тях Среброто е Завет,
а Златото – пречиста Вяра.
И всеки Дар, отгоре взет,
се връща духом при Олтара.

Небесното не става тлен.
И пръст пред Бога не възлиза.
А аз, на Него посветен,
бих дал последната си риза.

Години – хиляди дори
не струват даже час пред Трона,
където огнена искри
на Господ Святата Корона.

Пред Мантията Му снишен
да мога в миг да коленича,
ще бъда всякак утешен
от Оня, Който ме обича.

И в този най-трагичен век,
когато мразят всичко Свято,
настойник съм на Свят Ковчег,
напълнен със Сребро и Злато.

Вземете даром, без пари,
Благата щедри от Небето,
и Господ нека ви дари
Самия Себе Си в сърцето!

Амин и Амин!

ПОИСКАШ ЛИ ДА БЪДЕШ ПТИЦА!

Земята земното привлича.
Светът от светското бучи.
Затвор безрадостен наднича
от потъмнелите очи.

И трябва в мислите искрица
сърцето да възпламени...
Поискаш ли да бъдеш птица –
нагоре с вяра погледни.

През болки, мъки и несгоди,
през всички страшни теглила,
поискай Господ да те води,
и Той ще ти даде крила.

Да бъдеш в Неговото ято
от светли, праведни души.
И вътре в теб да бъде лято,
когато Той те възвиши.

Че няма смисъл нищо друго
и верен избор няма друг.
Светът е пленник на влечуго,
от хиляди години тук.

Земята в бесовски отрови
прибира пръстните безчет.
И къртът безнадеждно рови
и търси в глината Завет.

Уви! От плътската природа
не никнат вечните крила,
а полетът към небосвода
е само вятър и мъгла.

И трябва клетникът навярно
да преживява трус след трус,
преди сърцето благодарно
да вдигне поглед към Исус.

Това е истинският прицел
във свят на примки и тъми.
Поискаш ли да бъдеш птица –
крила от Господ приемеи.

ЗА ВСЕКИ КАМЪК НА ХРИСТА!

При удар глината се пука,
но камъкът ще устои.
Издържа той на Злото чука,
защото в него Дух струи.

И съска в мъка несравнима
една обречена змия,
че тези камъни ги има
навред по цялата земя.

Отвътре те са пълни с Огън
и всеки е като скрижал,
преминал скръб и изнемога,
но в тежки битки оцелял.

В съдба велика и голяма
те следват Зов непобедим,
че с тях Исус изгражда Храма
на Новия Ерусалим.

И той завинаги ще свети
във идещите векове.
Под него ще въздишат клетки
осъдените зверове.

В стени и стълпове Небесни,
събрани като Свят Олтар,
от тези камъни чудесни
Синът приготвя славен Дар.

На Свят Отец във висината
чеда на Вяра да дари,
и Вечен Дух на Светлината
със тях в Небето да гори.

Това е Смисълът в куплети,
за всеки камък на Христа.
Да бъде твърд, и да засвети
на Господа във Святостта.

Че идва Миг, така изстрадан,
у Бога да се съгради,
получил своята награда
при вековечните звезди.

ЖЕТВАТА НА СЕЯЧА

Сеяч от любовта си жъне
благословените жита.
А вярата му като сън е
и чака зов на сутринта.

Във свят щастлив да се събуди,
последния си сноп събрал,
и сред треви и пеперуди
да си почине отмалял.

В десницата тежи умора.
Сърцето за покой шепти.
Светът е нива, пълна с хора,
но не у всеки лъч трепти.

Понякога духът му плаче
и своята участ тих скърби.
Защо на Словото сеяч е,
а жъне мъничко съдби?

Кълваха от труда му врани
и едър бурен се роди,
а бяха семена отбрани,
поени с живите води.

Навярно е усилено време,
всемирна битка за души,
когато и едничко семе,
покълнало ще го теши.

И тридесет или стократно
ще връща на Небето плод,
че времето е безвъзвратно
било за смърт или живот.

Сеячът сее семената
и скоро ще се приюти
високо горе, в Светлината,
преминал бисерни врати.

Дай Боже, снопът да е верен,
и в делото да няма срам,
а той пред Теб да се намери,
като слуга за Твоя Храм!

ТРЪНЛИВИЯТ ВЕНЕЦ

Трънливият венец се носи
безмълвно, тихо, и без гняв.
Спестяваш всичките въпроси
дали си крив или си прав.

Във свят на озверели псета,
събрали в ямата души,
не чакай ангел със пинсета
от болката да те лиши.

Помни на Господ Бог словата
от времената на Адам,
че тръни ще роди земята
и плевели ще никнат там.

И няма плътската природа
омразата да ти спести,
дори когато в небосвода
Зорница върху теб блести.

С венец и четири пирона
заради Святите слова
се плаща златната корона
върху Христовата глава.

Трънливият венец се носи,
но ти с любов се усмихни,
че виждаш във скръбта защо си
през всичките усилни дни.

Исус у теб ще се познае –
на Кръст, но като Камък твърд.
Че Смиълът свещен това е:
С Венеца Му да вкусиш смърт!

АМИН!

Не бързай да печаташ със “Амин”,
защото лесно от дъха излита,
но пресата на тъмен исполин
над теб ще натежи, да те изпита.

Че думата заявка е за власт,
каквато просто няма у човека.
Изява тя е на Небесен Глас,
дошъл да бъде Истина довека.

Но първом на Исус “Амин” бъди –
свидетел, който всякога е верен.
Защото ако Той те потвърди –
Върхът Му в тебе вече е намерен.

А Кръстът Му се носи ден и нощ,
щом жива е повелята Му Свята.
И само със такава пълна мощ,
“Амин” готов е да се запечата.

И сбъдват се тогава словеса,
защото Дух велик ги сътворява –
с един печат от Вечни небеса,
дошъл да бъде Божията Слава.

Амин и Амин!

ВЕЧНИТЕ КОНТУРИ

В живот от ветрове и бури,
не съм във вярата титан,
но следвам Вечните контури
на Пример Свят и очертан.

От тях блестят лъчи, които
човекът следвал би едвам,
защото в дребното им сито
умира старият Адам.

И ставам в пътя си белязан,
в ръка Небесна уловен.
От тъмни духове наказан,
от Светъл Дух благословен.

Пръстта от мене си отива.
Раздялата ми става меч.
Нищожен – този свят се свива
все по-далеч, и по-далеч.

И в стръмнината несъзрима,
от всяка крачка изцеден,
все още като зов ме има,
отричан и непобеден.

Дано Отец да ми притури
в скръбта утехата една,
дарил ми Вечните контури
на Примера от Светлина.

СВЯТАТА ПОБЕДА

В теб се борят два човека...
Кой от тях ще победи?
Този, с вечната пътека
към високите звезди,

или другият, всепръстен,
в куп от страсти окован,
цял от грехове задръстен
като боклучав казан...

Кой душата ти вълнува?
Кой сърцето ти държи?
Всеки избор скъпо струва,
щом човек го продължи...

И във битието тленно
свети Правдата една –
преходно и скъпоценно
се намират във война.

Мирни договори няма
в съдбоносната вражда.
Може да си пръст от яма
или злато без ръжда,

но за блясъка си златен
цял живот ще иждивиш.
Виж! Христос е благодатен!
Бързай да Му угодиш!

Той на Кръста те изстрада
и надежда ти дари,
че след битката – с награда
в тебе ще се сътвори...

НЕГОВИЯТ ВЕЧЕН ДАР

Последваш ли Живота ярък
на нашия Небесен Цар –
бъди за всички не подарък,
а Неговият Вечен Дар.

Подаръкът е твърде земен
и се купува със пари.
Във него няма вечно семе
и Обич Свята не гори.

А Дарът с вяра се приема
и даром дава се навред,
без страх от острата дилема
дали богат си или клет.

Че някога сред светилата
на Божия Свещен Олтар,
ще свие трепетни крилата
животът ти, превърнат в Дар.

И благослов, от Огън жарък,
сърцето ти ще разгори.
“За хората не бе подарък,
но като Дар се подари!

От Мене наследи Вселена
и стълп у нея Ми бъди,
защото тя е подарена
на жертви, станали звезди!”

В ЖИВОТА НА БОГА!

Влез със вяра в Живота на Бога
и не казвай, че просто си жив.
Даже звярът си има бърлога,
но без разум е всякога див.

Във Небето през Порти се влиза
с Път Христов, озарен в Светлина,
но при днешната дяволска криза
ще платиш най-висока цена.

Куп съблазни Спасителя скриват
и духът е в затвор окован.
Сребролюбците с догми убиват.
Богохулството няма таван.

А тогава, щом искаш да зърнеш
онзи Път, от Исус вдъхновен,
трябва взор към Отец да извърнеш,
та да бъде светът поразен.

Да притеглиш Небесното в близост
и да разпнеш себичната плът.
Всичко горно в света да е низост.
Всичко долно – да бъде върхът.

От презряното Правда да свети
и с гръмлива тръба да звучи,
за да имаш лъчи за нозете
със събудени в мрака очи.

Превъзмогнал над всяка измама,
да се върнеш щастлив у Дома,
там, където противници няма,
нито зло сред ужасна тъма.

Там, където изчезва тревога
и дъхът не е тъжно горчив...
Влез със вяра в Живота на Бога
и пребъдвай в Завета Му! Жив!

ТАНЦУВАЙ, С ВЯРА ОКРИЛЕН!

**“И Давид играеше пред Господа
с всичката си сила...” (2 Царе 6:14)**

Пред Господ твоя Бог танцувай,
препасан с лен, като Давид!
И в Него винаги ликувай,
от праведната Кръв умит!

Че днес Спасителят скъсява
годините на този свят,
и всяка мимолетна слава
изчезва като лъх назад.

Остават Любовта Му Свята
и Правдата като скала,
със нас да бъдат на земята,
повдигнем ли към тях чела.

Награда някой щом получи,
от радост истинска цъфти,
и бликва му в душата ручей,
готов задълго да шурти.

А щом вода така се движи,
когато чиста се възлей,
оставил всичките си грижи,
духа си в Бога разлюлей.

Бъди Му благодатна птица!
Бъди Му горския елен!
И с дух, избавен от тъмница,
танцувай, с вяра окрилен!

Че тръпнат ли нозете боси
по избуялата трева –
Давидовият Бог те носи
из Свойта Вечна синева!

ТОВА Е ПРАЗНИКЪТ ЧУДЕСЕН!

Не искам коледни елени,
а само Божият елен –
в тревите буйни и зелени
с водата жива утолен.

Че той е вярата ми Свята
в един Небесен светъл Цар,
дошъл да бъде на земята
най-щедрият и Вечен Дар.

И днес когато с чужда вяра
светът в наздравии звъни,
и е записал в календара
измислени суетни дни,

със Божия елен в сърцето
ще славя Господ като Ден,
че Той дари ми битието –
да бъда в Него осветен.

Една Зорница да ми свети
със Витлеемските лъчи
и с ангелите й заветни
рождествен химн да прозвучи.

Роди ни се Спасител чуден!
Зора от Бог ни посети!
И нека всеки, в зов събуден,
Вестта Му блага извести!

Еленът – в небеса възнесен
за Извора Му да пъхти...
Това е Празникът чудесен!
И в него весели се ти!

ПЕРИ СИ ДРЕХАТА!

Пери си дрехата! Пери
на Бога в Истината Свята!
Дори да блесне... И дори
петно да няма в белотата.

Че битието и до днес
ни учи с мъдрост извисена.
По пътя си навън излез
и... дрехата е омърсена.

Дали от прах или от кал
ще се изцапа неизбежно.
И ти ще страдаш, осъзнал,
че хич не ти е белоснежно.

Пери си дрехата! Пери!
И нека съхне на простора!
Лъжата щом ги покори –
добри се смятат всички хора.

На Господ светлият висон
изглежда летва немислима.
И няма смисъл от поклон,
щом всеки егото си има.

Но идва съдбоносен час
духът отвъд да се пресели,
и там да го попита Глас
дали си дрехата избели...

Дано тогава е честит
през Портите да влезе в Слава,
и с поглед светъл и открит
Исус да гледа до забрава.

Пери си дрехата! Пери!
Не давай тя да стане дрипа!
Че който духом се смири –
сега във шепите си хлипа.

Сега стои на колене,
за да измоли Милост блага,
и в Праведната Кръв поне
от злия пъкъл да избяга.

Че в свят на грях преумножен
това е Святата утеха:
Да бъдеш във Христос блажен,
изпрал едничката си дреха!

ЗАРИЧАМ СИ УТЕХА СВЯТА

Привършва старата година,
отдавна грохнала в злини.
А аз, щом в новата премина,
копнеж скръбта ми ще смени.

Че бъдното, така далече,
със още малко приближи...
И в тежката умора вече
дано духът ми издържи.

Товар на младини се носи
със бързината на елен.
В сърцето не горчат въпроси
и жребият не е солен.

Но слагат дългите години
един печат неумолим,
и някак възрастта тежи ни,
когато в пътя си вървим.

Последвах пример и посока.
Оставих диря и искри.
И в битка яростно жестока
духът ми с рани се покри.

В света не ще се излекува
и няма болката да спре,
но пътя щом си пропътува,
оттатък ще се прибере.

Заричам си утеха Свята
и зов от светли небеса,
че от теглото на земята
сребрее моята коса.

И там, през новата година,
във Миг, от Бога отреден,
при моя Цар да си замина
в Града Му Свято утешен.

ВЯРА ЗА СЛУГА

Недей да се стремиш към слава,
дори да дойде изведнъж,
че нея Сам я заслужава
един единствен Разпнат Мъж.

Че тя е огън, който свети,
но може да опожари,
и в сива пепел под нозете
превърнала се би дори.

Върха докоснеш ли за кратко,
падни на дъното, смирен,
че там горчивото е сладко
и с Божий лъч си озарен.

Помни, че горе на Небето
Исус е на мнозина брат,
и с тях се слива неусетно
в една пречудна Благодат.

Не ще Го видиш със корона,
да търси почит като Цар.
В сърца човешки му е Тронът,
и там е властен Господар.

Възнесен Свят над Галилея,
въздигна се със бял висон.
За Цар такъв – докрай копнея,
и Той в душата ми е стон.

На Него подобава Слава,
но Той обръща я в Любов,
готов до днес да се снишава
до най-страдалческия ров.

И в Него Сам Отец събира
високото с дълбочина,
та грешните да изнамира,
платил най-святата цена.

Недей да се стремиш към слава,
но паднал тих на колене,
моли Исус да те дарява
със вяра за слуга поне.

И вътре в тебе ще нахлува
безкраен Мир като река,
че там смиреният векува
на Бога в Святата ръка.

ЖИВЯХ ГОСПОДНАТА ГОДИНА!

Не съм столетник дългобрад.
Пътувам към шестдесетина.
Но с Божията Благодат
живях Господната Година.

Дванайсет месеца е тя.
Дванайсет Порти с Плод Небесен.
И всяка вътре в мен блестя
по Пътя Свят и безтелесен.

Недейте пита за цена.
Тя само Богу днес е явна.
С духа си нося планина,
а с тялото съдба безславна.

Сърцето ми докосва връх.
Душата в дъно е смирена.
И в битка до последен дъх
стоя на своята арена.

Дървото горе ражда Плод,
но долу трудно Той се ражда,
защото Вечният Живот,
за Правда Божия е жажда.

Разтворил шепите си в Дар,
раздавах Този Плод без мяра,
но тръгнал беше на пазар
народът в своята поквара.

Годината ми не съзря,
дори сърце да я изстрада.
Духът ми пред Олтар горя,
а после и от злобна клада.

За всички Верни бях Тръба,
а за неверните – плашило.
Но как да задържат в торба
заострено от Бога шило?

Пробива си през мрака път
и пак душите изнамира...
Година Божия! Без плът!
В която Светлина извира!

През Портата на Исахар
във Миг жадуван ще премина,
че тя ми е от Бога Дар –
един от цялата Година.

Дано и Верните край мен
Духът със Порти да споходи,
и да отидат в свят блажен
без скърби, болки и несгоди.

И бисерни пред Бога Свят
в дълбок поклон да коленичат,
че в Неговата Благодат
живяха, за да се обичат...

Амин и Амин!

С ЕДНАТА РЕВНОСТ НА ИЛИЯ

Смразяващия леден вятър
преборва само огнен дух.
Достатъчни са обич Свята
и вяра, стоплена в кожух.

Да помниш как един Илия
в най-страшна битка победи,
и всяка яростна стихия
посрещна с пламенни гърди.

И днес, като във дните стари
беснее гордият Ваал.
Владеят вълците кошари
и всеки сам се е оял.

Над тях гримирана и властна
крещи проклета Езавел,
и бди за ерес най-опасна
всред демоничния картел.

Съпрузи има си мнозина.
И всеки е като Ахав,
готов със мерзости дузина
да следва вълчия си нрав.

Да иска, да ламти, да трупа
разкъсал агнета безчет,
и да заслужи златна купа
на някой дяволски банкет.

Не питай Господ, Съдията
дали греха им е простил,
но със кожух и обич Свята,
качи се горе, на Кармил.

И там, присвил в нозе челото,
за Милост Бога призови,
че доста е на дните Злото,
щом цялата земя кърви.

И може би сърна ще скочи
във облака, от Правда бял,
че зима дълга се проточи
и стига вятър е вилнял...

Дошло е времето за тия,
които Зло не угаси,
с едната ревност на Илиа
Небето в Миг да извиси.

СМИСЪЛЪТ ДА ПИША

Безкраен Дух трепти върху ми.
Лъчи от Светлина шепти.
Пораждат те у мене думи
и в миг отварят ми врати.

С крила могъщи да премина
във свят, от Истина роден,
и там за птиците малцина
да бъда в Слово обдарен.

Любов в мелодия и рима
сърцето да пресътвори,
и Вечност чиста и незрима
на верните да подари.

Мечтите са въздишки бели
на уморените от скръб.
Те търсят чудните предели
на своя Утешител скъп.

Мирът Му светъл да ги гали,
а Изворът да ги пои.
И Огън жив да ги разпали,
та всеки Свят да устои.

Дали от стихове прозира
как много ги обича Той?
В сърцата им с Любов се вира
и мигом дава им покой.

С безкрайна нежност ги зарежда
и храни с ангелския хляб.
Да имат вяра и надежда
и никой да не бъде слаб.

Това е Смисълът да пиша,
когато Дух ме озари.
У мене Той Си има ниша
и в нея всякога гори.

Да бъде бляскава Менора,
която в тъмното блести
и всичките летящи хора
у Себе Си да приюти...

ВЕНЕЦЪТ НА ПРАВДАТА

(пророческо насърчение
за Сионовото състезание)

Притихнала е синевата
с Любов от Вечния Сион.
Прегърнал на Исус словата,
бегачът тръгва в маратон.

И той на попрището тича,
Венец от Правда закопнял.
С Любов Христова да обича,
докрай сърцето си раздал.

Съперници по вяра няма,
но радва се, когато в миг
у себе си съзира двама
да следват Божия Светлик.

Единият е той, бегачът,
но другият е Сам Христос...
След миг очите ще заплачат,
а устните мълвят въпрос:

“От Тебе ли получих Сила
да тичам в пътя си напред?
Не е ли вярата ми скрила,
че Ти Си силният атлет?

И горе Вечната награда
по право Твоя е, нали?
А пък на мене ми се пада
да съм след Теб, като че ли...”

Исус се спира и усмихва
на тези бликнали слова.
И в отговора Му притихва
възвишената синева.

“На Правдата Венец съм златен!
Награда съм Самият Аз!
Протичай Пътя безвъзвратен
със Мен до сетния си час!

Щом Аз съм първи, ти си втори!
Пребъдвай в Моите следи!
Че Славата те чака горе
за нов Живот да те роди...”

Игрище има във съдбата.
И състезание в Сион.
Но винаги на небесата
Един е с титла шампион.

Дано след Него всеки тича
със Сила в своите гърди,
та някога да заприлича
на вековечните звезди...

ПОРТАТА КЪМ РАЯ

Живял в Завета Свят на Бог,
ще дам отчет за всички мнаси.
И там, пред погледа Му строг,
дано докажа вярността си.

Дано торбата ми тежи
от Благодат преумножена,
че верният слуга дължи
на Царя мисия свещена.

Понесох гвоздеи, стрели.
Голгота вярата понесе.
И въпреки, че ме боли,
духът ми плодовит до днес е.

За всяка дума или ред
си имах враг да ми враждува.
Но следвам ли велик Завет,
до края болката си струва.

Малцина с Примера Христов
да станат камъни от Храма,
ще бъдат моят благослов
след битка тежка и голяма.

Че всяка мнаса ражда плод
и Слава на Исус отдава,
дори с най-скръбния живот
в земя, от ледове корава.

И все едно ми е дали
живях отричан или мразен...
Все още късен дъжд вали,
а аз не съм останал празен.

Когато Слънцето с лъчи,
сърцето провери накрая,
в един живот ще проличи
каква е Портата към Рая.

НАТАНАИЛ СИ ТИ!

Във свят безбожен и неверен,
с лъжа душите поразил,
бъди с очи в Небето вперен
като един Натанаил.

Че слизат ангели отгоре,
тъй както Господ обеща,
да бъдат Вечната опора
от нашия Любящ Баща.

Не всеки може да ги види
със бляскавите им крила.
Затъват хората в обиди
и оскотяват в теглила.

В борба за хляба си насъщен,
в тревоги, в скърби, в земен гнет,
безверието ги затръшва
в тъмницата на враг проклет.

Да носят с месеци, години,
окови с тежки железа.
И няма “Господи, прости ни!”
дори в търкулната сълза.

Когато се промъкне здрачът
и властват мрак и тъмнина,
безмълвни ангелите плачат
пред всяка сторена злина.

Човекът с Дух се окрилява
и с вяра може да лети,
но трябва му сърце в жарава...
И от жаравата – мечти.

Ръце нагоре да протяга.
В молитвен зов да се крепи.
Да лепне по очите влага
и да не може да заспи.

Едва тогава чудо Свято
ще сбъдне новия му ден.
В сърцето ще нахлуе лято
с крила от ангел озарен.

И в Славата на Бог двамина
ще имат светли небеса,
да ходят в Райската градина
сред чудни капчици роса.

Небе, отворено от вяра,
в душата синьо ще трепти.
Строшил тъмницата на звяра,
помни: Натанаил си ти!

НЕ ИЗЛИЗАЙ ОТ СВЯТАТА КНИГА!

Не излизай от Святата Книга!
С нея бягаш от светския плен.
Тя духа ти високо въздига
и го прави в лъчи просветен.

А пък нейните светли корици,
що задържат свещен стихослов,
са крилата на верните птици,
полетели със Дух от Любов.

Не излизай от Святата Книга.
Тя родена е в пламенна пещ.
Нека Хлябът от нея ти стига –
бял и дъхав, олтарно горещ.

Че със Правдата щом те засити,
имаш Сила за славни дела,
да си пратен от Бога вестител
до човеците с куп теглила.

Не излизай от Святата Книга!
Меч двуостър от нея блести.
С нея чупиш желязна верига
и събаряш тъмнични врати.

А душите, от мрака пленени,
вкусват чудната в Дух свобода,
за да следват със Слово родени
пътеводната светла Звезда.

Не излизай от Святата Книга,
но довека във нея бъди!
Тя на Господ е благото иго
и се носи със волни гърди.

Тя е Смисълът, който си струва
до последния дъх или стон,
щом със нея човекът пътува
от земята до Хълма Сион.

ЕЗИКЪТ НА ХРИСТОС

**“Огън дойдох да хвърля на
земята; и какво повече да
искам, ако се е вече запалил?”
(Лука 12:49)**

Езикът на Христос, Небесен,
докрай в живота си учи,
че той се лее като песен,
и като музика звучи.

Не са ти нужни преводачи
и речник даже не търси.
Пред Бог, когато някой плаче,
Той винаги ще го спаси.

Любов на всичките езици
е Огън, даващ топлина.
“Обичай” щом ти бъде прицел
ти знаеш думичка една.

След нея следвай втора, трета,
изпълнени от Вечен Дух,
и за човешката несрета
не ставай сляп, не бивай глух.

Че всяка дума е родена
на Бога в огнената пещ,
и у човека осветена,
тя вече прави го горещ.

Каквото на Исус сме дали,
Той много повече е дал...
Небесен Огън да запали –
така сред всички е живял.

И с думи живи ни зарече,
с Език, в Делата Му пресвят.
Пристига Царството Му вече,
а тук мнозина още спят...

Учете думите, учете,
че скоро ще настъпи ден,
със жителите на Небето
да водим разговор свещен.

И който знае им Езика,
ще бъде сам един от тях...
Духът му от възторг ще блика.
Сърцето ще е пълен мях.

Езикът на Христос, Небесен,
в живота щом е опознал,
на Бог в Олтара е принесен
и ненапразно е живял.

НЕ ИЗСТИВАЙ, СЪРЦЕ!

Не изстивай, сърце! Не изстивай!
Даже болката в теб да кърви.
Греховете със прошка покривай
и за Злото от тях забрави!

Не изстивай, сърце! Не изстивай!
В ледовете от огън пламти!
Сред безумните Смисъл откривай
и на него копнеж посвети!

Не изстивай, сърце! Не изстивай!
Че студът е от смърт по-жесток.
Всяка чаша горчива изпивай
с ходатайствена Сила от Бог.

Не изстивай, сърце! Не изстивай!
В саможертва Христова гори!
Плач ли носиш – сълзите проливай!
Мир ли имаш – той нека искри!

Не изстивай, сърце! Не изстивай!
На студените – себе си дай!
За души неспасени отивай
и във най-мразовития край.

Не изстивай, сърце! Не изстивай!
Даже в сняг да е скрита пръстта.
С тази мисъл в надежда заспивай:
Твоят Огън е Дух от Христа!

НА ГОСПОД В САМОТНИЯ ПЪТ

Потеглил на Господ в самотния Път,
припомняй си Истина Свята,
че той е противен на грешната плът,
понеже я хапе змията.

И тръни те драскат с най-остри бодли,
и с хули светът те проклина.
А точно тогава най-много боли
от тази Адамова глина.

Не ще я премахнеш, но с Дух претърпи,
каквото ще има да става.
Гневът ти правдив е. Отвътре кипи.
Но нека духът се смирява.

На стара епоха във края си ти.
До време и тя ще премине.
А Пътят нагоре свещен ще блести,
защото към Бога един е.

И няма от Вечното други следи
по пътища криви и прави.
Потеглил със Вяра – следовник бъди
и Господ не ще те остави.

Ще счупиш прегради и тежки стени.
Ще смачкаш суетни забрани.
А в тебе залогът за славните дни
ще бъдат Христовите рани.

Потеглил на Господ в самотния Път,
ще стигнеш до бисерни двери,
и там, след премеждия страшни, духът
покоя си Свят ще намери...

ПЪТНИК В ГОСПОДНА ГОДИНА

Няма порив за вчера, нито зов за преди.
 Никой минало няма да върне.
 Нося Смисълът Вечен – да оставя следи
 и добрият ти взор да ги зърне.

Днес със стъпката плаха, утре с крачки напред
 ще започне духът да пътува.
 Само Вярата е нужна и посока в Завет,
 та животът докрай да си струва.

Пътят твърдо се следва, без да гледаш встрани,
 даже вятърът гняв да стовари...
 Гласове ще прошепнат: Остани, остани!!!
 И от загуби скръб ще те пари.

Ще те викат от мрака приземени мечти,
 но съдбата ти друга е вече.
 Щом светът те намрази – няма как да прости.
 Затова отпътувай далече...

До предела Енохов, до води на Река,
 и до огнена в Дух колесница.
 Само Пътят не спирай, но върви все така
 под лъчите на Вечна Зорница.

Двете думи Заветни са Начало и Край.
 Между тях светъл лъч се простира.
 Всяка бъдна надежда на Небето отдай
 и вървежът ти нека не спира.

Нося Смисъл в сърцето. С вековечни следи,
 но ги зърнаха само малцина.
 Ако следваш Исуса, Верен Нему бъди,
 като пътник в Господна година...

КОРОНА НА СВЯТА ГЛАВА

Като някакъв точен мотив,
достоверен, но рядко тълкуван,
виждам често венеца трънлив
на Главата Христова рисуван.

И изпълват ме скръбни слова
от надвиснали тежки въпроси:
Заслужава ли тази Глава
точно този венец да си носи?

Той не е ли същинският срам
на епоха от сляпа омраза?
Тръни черни на Бог ли да дам,
щом на кръст се отричам от “аз-а”?

Кой ръце ще протегне с печал,
та на Господ смирено да каже:
“Щом за мен от Любов Си умрял,
дай ми тръните... Всичките даже!

Нека аз да усетя скръбта!
Нека в мен тази злоба се влива!
А за Тебе – венец от цветя
своя чист аромат да разлива.

Да Си в радост от полския крем!
Във възторг от уханната Смирна!
А Небесен копнеж по Едем
Радостта Ти да прави неспирна...

Твоят Ум, безпределно свещен,
заслужава лъчиста корона.
А пък тръните – те са за мен,
за да имам надежда пред Трона.

Нека този венец понеса,
както Ти на Голгота го носи!
И ще имам над мен небеса,
та духът ми Сам Теб да изпроси...”

Тази вяра отдавна пламти
и в сърцето ми ражда пожари.
Трън не ще ме с омраза смуги,
нито с ярост безбожните твари.

Имам Свята над мен синева!
Имам Цар всред Небесната Слава!
И Корона на Свята Глава
в златен блясък Сион озарява!

ЖИВОТ, НА БОГА ПОСВЕТЕН

Чеда по плът се раждат лесно,
дори за кратко да тежи.
И в битието им телесно
родител грижа им дължи.

В съдбата радост са голяма.
Осмислят ценните неща.
Девојката е вече мама.
Младежът станал е баща.

Светът така се подмладява
във всички земни векове.
Една щафета се предава
на дъщери и синове.

Но нека прочитът ми вече
по Дух да продължи натам,
защото този стих изрече
съдбите с първия Адам.

Че има друг Живот, Небесен,
във който ражда се човек.
А той изобщо не е лесен,
и даже никак не е лек.

Душата там се ражда в Слово,
и Слово храни Младенец.
Свят Дух от битието ново
се лее в устни на светец.

Не пита никой как се дава
Живот, на Бога посветен,
и колко бързо възрастява
човекът, в Правдата роден.

Остава зад завеса скрита
каква е скъпата цена
да храниш щедро, до насита,
сърцата с Вечна Светлина.

Една Табита с Обич Свята
Небесни дрехи да тъче,
на Благият Отец децата
със чист висон да облече.

А Павел с болките родилни
да ражда Зрелия Христос
в онези войни, духом силни,
които бдят на своя пост.

Това е чест неизразима,
дошла от бъдното до днес.
Животът Вечен ще го има,
тъй както има Блага Вест.

Но някой трябва да положи
сърце и огън в Божий Храм.
Да има Слово, и да може
душите да се раждат там.

Чеда по плът се раждат лесно.
Чеда за Господа – на Кръст.
Че само в раждане Небесно
човек престава да е пръст.

И зная, че съдба такава
Отец отгоре ми дари –
Живот духът ми да раздава,
и от Живота да гори...

ДЪРВО ЗА ГОСПОД БОГ БЪДИ!

Дърво, което ражда Плод –
 такъв бъди с Господен блясък.
 Събирай Вечния имот,
 че земният е пръст и пясък.

Пред Бога той е суета.
 Черупка за затвора тленен.
 А щом зове те Святостта –
 бъди в живота скъпоценен.

В Заветна Книга всеки ден
 съкровище по Дух се сбира.
 И поглед твърде извисен
 докрай делата ти съзира.

Бъди в Небесното богат
 сред свят на плевели и плява,
 че в Божията Благодат
 пребъдва онзи, който дава.

И в Ден на теглена черта
 не ще делът ти срам покрива,
 но в свят, невидим за тварта,
 душата ти ще е щастлива.

Дърво за Господ Бог бъди!
 От хора не търси отплата!
 Оставяй своите следи
 високо горе в небесата!

Че сторените добрини
 ще бъдат твоята награда,
 щом Плод си раждал в скръбни дни,
 когато даващият страда.

Събирай Вечния имот,
дори Голгота да ти струва,
и мълния от небосвод
дървото в Дар ще разцелува...

НЕВЯСТАТА НА МЛАДОЖЕНЕЦА

С усърдие на мъдра мравка,
предала себе в Завет,
една невидима моавка
дълга си изпълнява Свет.

Протегнала ръце към нива,
на жетвата в последен час,
с надежда истинска и жива
издирва скъпоценен клас.

Пред нея жънаха жетвари
сред ечемичено море,
и в него, кой каквото свари,
успя на куп да събере.

А тя с грижливите си длани
след тях по залеза върви,
та класовете разпиляни
за своя Бог да улови.

Жетвар не ще я забележи.
Светът не ще я оцени,
готов за хиляди годежи
на младоженци и жени.

Но няма като нея друга,
най-предана в сърце и зов,
да дойде в жетвата от Юга
при своя Вечен благослов.

Износила на гръб товара
с пожънатите класове,
докрай да устои със Вяра
във Онзи, Който я зове.

Една моавка, тъй смирена
пред господаря си Вооз,
е днес Невястата дарена
на Младоженеца Христос.

ТЪРПИ, СЪРЦЕ!

Сърцето колко ме боли
навярно само то си знае,
но още може куп стрели
за Вярата си да изтрае.

И още зло ще претърпи
от рани, гдето се не виждат,
когато плътските тълпи
го хулят, мразят и обиждат.

Мишена станало е то
и болката без ропот носи.
Не питам: Докога? Защо?
Спестявам тъжните въпроси.

Причината е вътре в мен
и с нея враг обезумява,
тъй както бухал в слънчев ден
от Светлината ослепява.

И със опърлени очи
души надъхва за вендета...
Търпи, сърце! И премълчи
скръбта от своята несрета.

Тя има смисъл по-висок
и прицел много по-далечен.
На Злото му е даден срок
и той изобщо не е вечен.

Привременно ще ме гнети,
но после в миг ще ме изгуби.
Тупти, сърце! Докрай тупти,
щом Кръст Заветен те възлюби...

Дори един рикаещ лъв
духа си против теб да свъси,
ти тласкаш земната си кръв,
а Бог с Небесна те поръси.

И чак оттатък, в някой ден,
ще видиш своята награда,
когато бъде утешен
юнецът в жертвената клада.

ХРИСТОС Е СЪВЪРШЕНАТА УТЕХА!

“...станахме до днес като измет
на света, измет на всичко...”
(1 Коринтяни 4:13)

Доволни са църковните метли,
че всяка в миг словата ми измете.
И мен, ако от мъка ме боли –
то празник е честит за враговете.

Бунището превърнах на амвон
и там реших мечтите си да лея –
за твърде благодатния Сион
и Смисъла оттатък Галилея.

Да бъда измет стана ми съдба.
На църквите – отречен и омразен.
Започнах си самотната борба
от вяра пълен, и от слава празен.

Ридание и скръб не доживях
да ги дочуя в моите палачи.
Тъй чужди са на гърления смях
злините, от които някой плаче.

Горях в неугасимия си плам.
И книгите ми смачкани горяха.
Ръце протягах, искайки да дам,
когато на пазар пари звънтяха.

Разбрах тогава... Пропаст ме дели
от куп души, пред вярата ми клети.
Обичат те с църковните метли
излъсканата сграда да им свети.

Изметен съм... И нека съм такъв!
Позор за всеки устав и доктрина.
Но вярвам, че над мене капка Кръв
по-силна е от клетви на мнозина.

И даже, от света опозорен,
ще нося козинявата си дреха,
защото в дух, от Бога озарен,
Христос е свършената утеха...

ТАЗИ ЧУДНА ИЛИЕВА ВЯРА!

Самотата е дом на Светия.
Тишината е Божий тефтер.
А със Огъня Свят на Илиа
се отключва Небесен безмер.

От Кармил се докосват звездите.
В пещерата духът е смирен.
И Йордан си отдръпва водите,
щом си с Вечност от Бога дарен.

Ветровете върхът укротява
и от тях не възниква беда.
А под смриката Ангелът дава
бяла питка и стомна с вода.

Цяло адово войнство трепери
от излъскан със Правдата Меч,
и с присъда от Святите сфери
над Ваал иде гибелна сеч.

Сред нищожни под слънцето сили –
има Сила със Вяра и Дух.
В колесница жребец ще изцвили
и ще пламне от Святост кожух.

За да блесне светилник в Олтара
и остави всевечни следи...
Тази чудна Илиева Вяра
нека блика у моите гърди!

ЛЮБОВТА НА ДОБРИТЕ ДУШИ

Безусловната обич е скъпа.
Тя е чудо, родено от зов.
В нея всяко сърце се окъпва
от роса на свещен благослов.

Надживява най-страшните бури
и зарежда се с пламък висок.
А във нейните светли контури
просиява ръката на Бог.

Безусловната обич е струна.
В миг докосната – чиста трепти.
Тя е дух, от Твореца целунат,
и е ключ към Небесни врати.

Тя раздава, без нищо да иска,
и стопява грамади от лед.
Във нозете на клетник е ниска,
а в очи на молител – Завет.

Безусловната обич е птица.
Тя в Небето със вяра гнезди.
И със кротост на бяла девица
сее семе и ражда звезди.

Като Дъх от Дъха на Твореца
или лъч, сътворен от лъчи,
тя е Вечният блян на светеца
да докосне Олтара с очи.

И живот изживял като песен,
своя дар във поклон да сниши
пред нозете на Царя Небесен –
Любовта на добрите души...

ЖИВЕЙ СЪС ПРАВЕДНАТА ВЯРА

Получиш ли от Бог таланти
не ги заравяй във пръстта,
че тя свалила е гиганти,
били в небесните места.

На дар, получен от Небето,
не слагай никога цена,
че ще потънеш неусетно
във ямата на Сатана.

Не пускай слава да те блазни,
че земна гордост кърми тя,
и дните ти ще станат празни,
като изсъхнали цветя.

Ласкателите дръж далече
с измамливите гласове,
че словото им остър меч е,
готово да те прикове.

На шепотник не хващай вяра
и клюките му отречи,
че той е като плъх в хамбара,
готов да цвъка и цвърчи.

Лика си опази от бръчки
и дрехата си от петна,
а пък изсъхналите пръчки
сравни с невярната жена.

Един Учител в небесата
си имай от зори до мрак,
и Пастир Го зови в душата –
Заветен, Истинен и Благ.

Смири живота си пред Трона,
ръце протегнал към Отец,
и вместо земната корона
търпи трънливия венец.

Живей със Праведната Вяра
във свят от пепел, прах и дим,
и Господ сам ще те докара
до Царството Си невредим...

БЛАГА ВЕСТ ОТ МАЛТА

Змия от ръката си Павел изтръска.
Ухапа го земната твар.
А гледката беше тъй страшна и дръзка,
че пламна в душите пожар.

“Навярно убиец е! Дял му се пада!
Делата си в смърт да плати!
Щом зло е извършил – ще стигне до ада,
за него отворил врати.

Настига такива най-бързо съдбата,
дори прекосили море.
Защото отровна го клъвна змията
и той всеки миг ще умре...”

Но време минава, а Павел си диша,
без болка, дори без оток...
И чува се там сред туземците скришом:
“На гости дошъл ни е бог!”

Такава е слабата вяра туземна –
от плътски очи се мени.
И някак не може природата земна
с Небесна човек да плени.

А малко е нужно... Да чуе сърцето,
че то е в живота врата.
Исус щом похлопа, отваряй! И ето –
дошла е при теб Вечността.

Дошла е прегръдката – нежна и Свята
Небесна Любов да дари.
И няма тогава да хапе змията,
та твоя живот да мори...

ДВА КРЪСТА

Със страх не гледай към Голгота
и не помръквай от вина.
Два Кръста имаш във живота
и с тях ще заплатиш цена!

“Как два?” – ще ме попиташ явно.
“Та Господ имаше един...
И Той Си го понесе славно,
защото беше Божий Син!”

Е, нека ти явя тогава
от Бога Святите слова,
че праведният заслужава
да има поглед за това.

Когато сам си вдигнеш Кръста
да следваш Божия Христос,
разпъваш в тебе всичко пръстно
в себеотричане и пост.

Духът ти трябва да царува,
а пък плътта да бъде роб,
дори и мъка да ти струва
страстта, положена във гроб.

Това е Кръстът, заобичан,
когато в Огъня гориш,
и искаш чист и несебичен
по пътя с Господ да вървиш.

Но после идва друга Слава
от втория по-страшен Кръст,
когато някой те предава
да бъдеш прицел в хорска мъст.

Когато чашата горчива
е пълна с хули и злини,
и Юда гвоздей в теб забива,
нарочил те със куп вини.

Тогава, тихо, без въпроси,
смириваш дух, сърце и зов,
че този втори Кръст се носи
към враговете с благослов.

И чак, когато с Правда Свята
преминеш скръбния си ад,
с два Кръста Бог те запечатва
във Вечната Си Благодат.

СВЕЩЕНИЯТ ЗАЛОГ

Без Вярa дух не оцелява
във свят враждебен и жесток,
но в битка тежка и корава
расте Свещеният залог.

А в него всичко се залага –
надежди, болки и мечти,
и скритата в очите влага,
готова в скръб да залюти.

Богатство някъде се трупа,
но не е тук, и не е днес,
а мъдрият не става глупав
да търси в земното прогрес.

Той помни Смисъла в залога –
сам себе си да сложи в дар,
дори до пълна изнемога
от дълголетния пожар.

Наградата е дял Небесен
и Слава в бъдни времена.
А в Път, като изпята песен,
залогът Свята е цена.

Защото с Вярa скъпо струва
животът, Богу подарен.
И ден от жертви – с век векува
във свят, високо сътворен.

Така духът се утвърждава
и сбъдва себе си при Бог,
когато верен се отдава
и бди в Свещения залог.

НАЙ-ИСТИНСКАТА ПРОЛЕТ

Най-истинската Пролет ще се случи.
Ще долети на ангелски крила.
Светът за нея няма да научи,
останал в непрогледната мъгла.

Сърца ще се въздигнат като птици
във новия си цветен необят.
Дъга ще свети в грейнали зеници
с една непреживяна Благодат.

Завинаги сълзите ще пресъхнат
и радост от искри ще ги смени.
А Вечният Живот, отгоре вдъхнат,
ще влезе във безкрайните си дни.

И с дрехи от висон, ефирно бели,
душите ще прегърнат своя Цар.
За Него всички скърби преживели,
и себе си превърнали във Дар.

Най-истинската Пролет ще пристигне.
Жадувана утеха в тъжен свят.
И Верните Си Господ ще въздигне –
да бъдат млади, както Той е млад.

Да бъдат Свети, както Той е Свята,
молитвено изречена мечта.
О, Господи! Вземи ни в небесата
и Пролет ни бъди във Вечността!

СВЯТА СЛЕДА

Както жадният моли за глътка вода,
за да смъкне от устни пожара,
потърси във живота си Свята следа
като смисъл за Истинска Вяра.

Че Агнецът на Кръста прободен кърви
и не спира Любов да излива.
Ако Него душата ти в миг улови –
до безкрая ще бъде щастлива.

Погледни към Небето с простора висок
и смали го до капка червена,
и ще знаеш каква е от Святия Бог
Любовта, на света подарена.

Всичко земно се губи в суетни следи.
Неизбежно потъва в забрава.
Но когато в Духа Си Христос те роди –
най-прекрасната Вечност ти дава.

Тя е порив на извор и копнеж на поток
да си влее водите в морето,
а задъхана вяра да направи отскок
до космичния зов на сърцето.

Изявена от думи – тази Свята следа
нека стане ти сбъдване! Нека!
Там, където си вече изгряла звезда,
а Агнецът е Царят довека...

ИСУСЕ! В МЕН СЕ НАРИСУВА!

Художникът с бои рисува.
Христос – със Святите слова.
Но кой и как това тълкува –
въпрос на верни сетива.

Картината е твърде суха
и Дух от нея не струи.
Остава сляпа, няма, глуха
зад изветрелите бои.

В словата Образът се ражда
и следва Светлия Си Път –
да бъде на сърцето жажда
и в Правда да блести умът.

Дано докоснал би мнозина
и в Него полетят мечти,
че днес Христовата картина
е дорисувана почти.

И утре, щом Отец съзре ни,
и види Своя Светъл Син,
от Мир и Благодат огрени
ще влезем в Дом небесно-син.

И лъч прекрасен ще ликува
във всеки благодарен глас:
Исусе! В мен се нарисува
и Вечно Твой съм вече аз!

ТЯ, ВЯРАТА...

“Моето иго е благо,
и Моето бремя е леко...”
(Матей 11:30)

Тя, Вярата, е много лека,
когато пръст не ѝ тежи.
Издига в светлото човека
и там мечтите му държи.

Преборва страхове, прегради,
и стига до Престол дори.
В крилата ѝ, орлово-млади,
Небесният копнеж гори.

Тя, вярата, е много тежка,
когато я пришпори плът.
Пълзи под слабостта човешка
в широкия от гибел път.

Стреми се към живота сладък,
избрала лесните неща,
но във световния упадък
докрай поглъща я нощта.

Тя, Вярата, е огледало...
И в нея Образът е зов.
Сърцето, Кръста си избрало,
пребъдва във Духа Христов.

Човекът, в Пътя щом пътува,
докосва Святия залог,
че всичко Вярата си струва,
когато я притегля Бог...

ИСУС СЕ РАЖДА ДА ОБИЧА!

Духът Господен зов изрича
и Святост в думите искри.
Исус се ражда да обича
и чудеса да сътвори!

Съдбата с прицел е далечен
и следва стръмния възход –
да стигне светлия и Вечен,
на Бога посветен Живот.

Една надежда всеки има
на този стар и грешен свят,
че само с Вярата незрима
остава истински богат.

И колкото и да раздава,
пак празен няма да е той,
защото Божията Слава
е пълна със блага безброй.

Понесен, Кръстът я докосва.
Юнецът в жертвата тежи.
И все едно какво му коства
Завета Свят да удържи.

Голгота е Врата към Бога.
Христос е Камъкът с крила.
И всяка земна изнемога
в Духа победа е била.

А Той все още зов изрича
и всички в Себе Си зове.
Исус се ражда да обича
във дъщери и синове...

Да бъде чистият им Огън
и в тях да разгори пожар,
преди да ги яви пред Бога
във Възкресение и Дар.

ОСТРА ПОСОКА

Живея с Хляба си насъщен
и давам къшеи навред.
Светът ме гледа зъл и смръщен,
за всяка Правда късоглед.

Крещи, че дарът ми не струва.
Така е. Той е без цена.
И няма как да се търгува
в сергиите на Сатана.

Смущавам с пример неудобен.
В матрицата – опасен сшив.
Отнасям клетви и прокоби,
за светските стандарти крив.

Това е острата посока,
която следвам нощ и ден.
И няма как да стана стока,
щом Богу в Дух съм посветен.

А даже цял живот да страдам,
нагърбен с временна печал,
не търся земната награда
и в тленното не искам дял.

Светът не може да ме купи
със своя образ дяволит.
И моя дух не ще пречупи
понеже в Канара съм скрит.

Живея с кредо, за което
сърцето ми с любов тупти.
А щом докосва те Небето –
ела, последвай ме и ти!

ТОВАР ОТ СВЯТА ПЛАНИНА

От остри копия прострелян,
но следвал вярната си цел,
пред моя Господ безпределен
достигнах сетния предел.

И нека никой да не счита,
че вече съм за Него сух,
но как се носи да попита
в сърцето планина от Дух.

Слуги са слизали мнозина
от Хълма с чудна Благодат,
и всеки Пътя си премина
на този зъл, неверен свят.

Със своя Пример да бележат
отколешните векове,
и Кръста си да мъкнат тежък,
и да преборват зверове.

Когато твърдостта пребъдва
у камък, сътворен за Храм,
умората не е присъда,
но знак, че той е вече там...

И миг, преди да си заmine
при всички други светила,
Духът му дава да почине
от свършените си дела.

Това е скромната ми Вяра,
надмогнала над грях и плът –
дарих се, и остана в Дара
Живот на Истинския Път.

И нека ми спестят въпроси
пред Бога как платих цена,
защото Той е, Който носи
товар от Свята планина.

КОГАТО С ГОСПОД В МИР ЖИВЕЯ...

Да лъжа просто не умея,
но следвам Правдата една –
когато с Господ в Мир живея,
със дявола съм във война.

И няма начин на земята
да пазя неутралитет.
Творецът е проклетел змията,
а аз не ща да съм проклет.

Доколкото и както мога
на Злото твърд ще съм отпор.
Света да примирявам с Бога –
това е светлият ми взор.

Да бъда на мнозина Слово
ми стана смисъл и съдба.
И с Меч – отново и отново
да влизам в Святата борба.

Тежи в ръцете ми умора
от Примера Исус Христов,
и търся в Аарон и Ора
подкрепа в братската любов.

Но тях през този век ги няма.
Прославиха се в древен миг.
А днес търговците във Храма
са най-последен Амалик.

Но Господ още ми е Знаме
и винаги ще е такъв –
в сърцето като огнен плам е,
и във духа ми като Лъв.

Оставам Негов, без принуда,
но с Вяра, Избор и Завет.
Понесъл всеки следващ удар –
отричан, хулен, неприет.

Но пак вдовица от Сарепта
духа ми с обич ще дари,
защото в скромната ѝ лепта
Христос царува и гори.

Какво пък? В бъдното се смея
от Врѣх на Свята планина...
Когато с Господ в Мир живея,
със дявола съм във война.

НЕ ИСКАМ КРЪСТНАТА РАЗМЯНА!

(По Галатяни 2:20)

Не искам Кръстната размяна –
за мен Живот, за Него – смърт,
но нека с Вяра поругана
пребъдвам в Камъка Му твърд.

Човекът е това, което
в Духа е приживе събрал,
и сам приема под Небето
от Бога писания дял.

Да си потърся келепира
отдавна нямам интерес.
Един живее, друг умира,
понесъл жребия злочест.

И нека ме пропусне слава,
когато в скърбите съм сит.
Честта не всякога се дава
да прави верния честит.

Умира ли Христос на Кръста,
до Него ще умирам там.
Отровата ще пия гъста
от злите тръни на Адам.

Не искам Кръстната размяна
в живота ми да проличи.
Лишен от сладката Осанна,
в “Разпни Го” нека ми горчи.

ПОТЕГЛИШ ЛИ С ХРИСТОВА ВЯРА

Потеглиш ли с Христова Вярa
по трудния и стръмен Път,
като пелинова отвара
започва да горчи светът.

Тогава те боли от думи
и ножове, забити в гръб.
А вихър от отпор безумен
вещае постоянна скръб.

Не иска мракът да те губи
и с гняв те плаши, за да спреш.
Но ти вървиш, в Исуса влюбен,
готов от обич да умреш.

Понеже болката си струва
и тя прилича на цена,
когато Път се пропътува
със претърпяната злина.

Пръстта е избор на мнозина,
Духът – на няколко едва.
И тази истинска картина
не се нуждае от слова.

В Завет Христос я запечата
и Себе Си превърна в Път –
да следва Верният следата,
в която чезне всяка плът.

И без залог за надпревара,
ни слава с лаврови листа,
потеглиш ли с Христова Вярa
стигни ахайските места.

Че който лентата пресича –
намира светлия финал,
защото Господ го обича
и Той е Вечният му Дял.

ПЛАМЪКЪТ ХРИСТОС

Христос не е въображаем,
но Пламък, силен да гори.
Поискай Му Любов назаем
и Той Небе ще ти дари.

От теб е нужна Вяра само –
едно синапово зрънце,
и тя като дърво голямо
ще стане в твоето сърце.

Ще кацат в клоните му птици
и ще се раждат плодове.
Ще пръска Правдата искрици
и Бог за Святост ще зове.

А ти на Пламъка й траен
живот и сила покори,
че Той е Смисълът безкраен,
когато в теб се възцари.

О, ГОСПОДИ! В ДУШАТА ТЕ ЖИВЯХ!

Животът ще премине като сън
в пределите на спомен и забрава.
И тленната черупка ще е пън,
без извори под почвата корава.

Душата, като птица без кафез,
към синьото крилата ще разпери.
Платила скъпо с пътя си злочест
за блясъка на бисерните двери.

Оттатък няма скръб да й горчи
и смут не ще й чувствата помита.
Но грейнала в небесните лъчи
ще бъде утешена и честита.

Че в бъдното – вовеки и веков –
с едничката си вяра преминава.
Потърсила горещата Любов,
като искра от тлееща жарава.

От цвете мирис, и от арфа звън...
От житен клас зрънцата златозарни...
Животът ще премине като сън,
преди да стигне сферите олтарни.

И чак тогава, в светлия си смях,
човекът към Твореца ще извика:
„О, Господи! В душата Те живях!
И в нея без предел Духът Ти блика!“

ДЪЛГЪТ ПРЕД БОГ

Недей помръква плах и клет!
Не казвай: Господ ме остави!
Търси Небето, най-напред,
и всичко ще ти се прибави!

Със покрив, дреха, късче хляб
животът нека ти достига.
Човекът се усеща слаб,
когато дърпа го верига.

На бирника, ако дължиш,
дългът пред Бог свещен остава.
Нагоре погледни и виж
длъжникът как се издължава.

Че капката Христова Кръв
до днес е от света по-скъпа.
А Господ те потърси пръв
и в Извора Си те окъпа.

Плода Му раждай и блести
с лъчи в безбожната тъмница.
Небесния си дълг плати
до най-последната жълтица.

И срещнал Святите очи,
пред Него ще притихнеш в Слава...
Души тогава научи,
на Вярност и Любов такава!

ГОРИ ОТ ОГЪНЯ, ГОРИ!

Гори от Огъня, гори,
от Святия Творец разпален,
дори светът да те мори
с хомот корав и образ кален.

Духът надмогва планини.
От бури страшни се калява.
И няма Зло да промени
сърцето ти в съдба такава.

Гори от Огъня, гори,
че с него пишат се скрижали.
А ти в словата се смири,
че те Завета са ти дали.

Светило в пламъка трепти.
С лъчи душите осветява.
И Вярата до Бог лети –
жар-птица в Неговата Слава!

Гори от Огъня, гори!
В сърцето Той Печат е Вечен!
Не се купува със пари,
но зов открива го, изречен...

В един живот, като пожар,
да станеш приносът на клада –
Небесният възкръснал Цар
ще бъде твоята награда...

ЛЮБОВ, ОТ ВЕЧНИЯ РОДЕНА

(Стих за моите приятели)

Дори със жребия Христов
над мен да се стоварва бичът,
събирам искрена Любов
от тези, гдето ме обичат.

И знам, че тя ще устои
гореща и непоклатима,
защото помощ не брои
и в нужда винаги я има.

Живях през всичките лета,
от нея всякога споходен.
Обичаше ме Любовта
със своя Ореол Господен.

И като жертва се дари
на Бога Вечен пред Олтара.
С последния си плам дори
горя от Истинската Вяра.

Не ще духът ми изплати
с дела Небесната подкрепа.
Очи притворя ли – блести
към мен протегнатата шепа.

А аз дарявам й слова,
от пещ висока в необята...
Не бе ли чудото това,
творено от Десница Свята?

Светът ще свърши... Не и тя!
Любов, от Вечния родена!
Защото цял живот блестя
и в даровете бе Вселена.

Остави своите следи...
Лъчи си сътвори за Слава.
В сърца, родени за звезди,
с една Зорница за жарава...

ДОЛОРОСА Е ПЪТЯТ!

Да навеждам главата, от тъга среброкоса,
пак пребъдвам Господен, като Кръст и Завет.
Долороса е Пътят... И трепти Долороса
във стиха ми изстрадан. До последния ред.

Ще ме мъчи навярно изживяното време,
че света не спечелих, и си нямам медал.
Но защо ми е блясък, щом е толкова земен,
и събира възторга на суетната кал?

Днес Пилат се обича. И въздигат Варава.
Съвестта се изпира във вода от леген.
Аз не искам корона, и не драпам за слава,
но се моля за твърдост до последния ден.

Монте Карло не търся. И Дубай не копнея.
Много евтина примка за човешката плът.
Елеон ме привлича. И блести Галилея,
а Христос ми е Вяра, и за Вярата – Път.

Кръст един да износя ще е чудо едничко,
за което си струват сто години от скръб.
Нямам нищичко земно, но пък Бог ми е всичко.
От благата по-ценен, от живота по-скъп.

И се моля не с думи, но с разпалена вяра:
Боже, дай ми да ходя с Твоя Син до смъртта!
Долороса е Пътят! Долороса е Дарът!
А Голгота е Смисъл и последна Врата!

Нека нея премина. Като връх вековечен!
Като Песен Небесна, що със дух съм изпял!
И тогава ще бъде със Исуса облечен –
не напразно родил се, не напразно живял...

ПОСЛЕДЕН ЗОВ ОТ ЛЮБОВТА

Когато Вяра го извика
Завет един да възвести,
орелът носи скръб велика,
защото в горното лети.

Оттам очите му съзират
рова на падналия свят –
народи в ужас да примират
от демоничния диктат.

Че днес на земните престоли
царуват твари без морал –
влечуги, Правдата проболи,
и искащи от Злото дял.

Лъстиви, гнусни, късогледни,
със вяра в сатанинска стръв,
а във сърцата – людоеди,
проливащи невинна кръв.

Лети орелът и въздиша.
Светът не ще го приюти.
А той в Небесната си ниша
все още дълго ще лети.

И само просветени птици,
събрани духом на ята,
ще видят в тъжните зеници
последен зов от Любовта.

Зовът крила да си намери
човекът, от света пленен,
и стигне бисерните двери,
за Вечния Живот роден.

А този полет невъзможен
да сбъдне Вяра би могла,
че в свят бунтовен и безбожен
се оцелява със крила...

В ХРИСТОС КАТО ЗВЕЗДА ИЗГРЕЙ!

На една приятелка във Вярата!

Когато Злото днес разбива
сърцата като динамит,
с душа, от Свята Правда жива,
вдигни си Вярата за щит.

През нея гледай на съдбата
и всички плашещи неща,
че залез идва на земята,
като предвестник на нощта.

Вържи се здраво със лъчите,
с които Господ те плени
и всеки бесовски мъчител
от теб ще бяга настрани.

Не ще те с нищо прелъстява
измамливият грешен свят.
Човекът в Божиата Слава
с блага Небесни е богат.

Каквото и да ти се случва
завинаги това помни,
че земният живот приключва
и Вечният ще го смени...

С покоя твърд на Канарата
Мига жадуван доживей,
и щом докосне те Зората
в Христос като звезда изгрей!

СТИХ ОСТАВЯМ ВИ КРАТЪК!

Стих оставям ви кратък,
но разпален от плам.
Радостта ни оттатък
е скръбта ни отсам...
И Мирът ни в Небето
долу става война,
за която сърцето
плаща Свята цена.

Няма никаква драма,
че сме малко на брой.
Само адската яма
гълта слепи в порой.
Тухли стават мнозина,
а пък Бисер – Един.
Дух надмогва над глина,
щом е в Божия Син.

Стих оставям ви кратък...
Нека бъде ви жар!
Има Верен остатък
на Небесния Цар!
Той с могъща Десница
всеки мрак ще смути,
а до Него девица
в бял висон ще блести!

С ДВА КАМЪКА – УРИМА И ТУМИМА!

“И видях престоли; и на тях,
които бяха насядали на тях,
бе дадено да съдят...”
(Откровение 20:4)

Когато имаш Вяра несломима
и тя в Завета денонощно бди,
с два камъка – Урима и Тумима –
докосва Господ твоите гърди.

Уримът е Сапфирът син в Небето.
Тумимът е червеният Рубин.
И щом си ги възлюбил във сърцето
на този свят си Божият Амин.

Свидетелят правдив на Съдията
за бъдните велики векове,
когато обдарен със тога Свята
ще съдиш всички тъмни врагове.

С какъв ли път Уримът се постига
и за Тумима плаща се цена?
Не е ли днес приготвена верига
за тъмното влечуго Сатана?

Животът си превърна ли в присъда
и Примерът в излъскан Божий Меч?
Извика ли: „О, Боже! Твой ще бъда
че Правдата Ти огън в мен е веч...”

Мечтата ти тогава ще е синя
а дрехата – попръскана от Кръв,
и в този свят, подобен на пустиня,
ще бъдеш смел и силен като лъв.

С два камъка – Урима и Тумима –
ще следваш Господ с пламнали гърди,
защото имаш Вяра несломима
и тя в Завета денонощно бди...

ЗАВЕТЕН УРОК

Послушай словата ми, верни и вечни,
и нека ти бъдат Заветен урок.
Любящите хора зоват се сърдечни,
защото ги движи Ръката на Бог.

В беда – милостиви, в блага – всеотдайни,
разпалват сърцата, докосват съдби.
И винаги биват по своему тайни,
далече от всички човешки хвалби.

Събират съкровища в ракли Небесни
и никой от обич не чувства щета.
Преборват тъгата с молитви и песни
и тяхната битка е кръст за плътта.

Добро ги увлича, и Вярност ги пази.
По стръмна пътека оставят следи.
Надмогват над хули, загърбват омрази,
и винаги плуват сред живи води.

На Господ слова са, и хлябове бели.
Дъхти от делата им Зов от Сион.
И греят в душите им светли предели
до Царя, седящ на Преславния Трон.

Любящите хора са Святото семе,
родило на Бога най-славния Плод –
Христос да явяват на точното време
и в Него да бъдат Любов и Живот.

ОЖИВЯЛ ЗАВЕТ

Завет да изявява с думи
е връх в таланта на поет,
но тегне истинна върху ми
съдба от всеки писан ред.

Защото живият Светия,
от чиста вяра зареден,
не търси Господ на хартия,
но в Дух и Сила всеки ден.

Перо поих, но не в мастило.
И Слово раждах – не от пръст.
Христос сърцето приютило –
прегърна Неговия Кръст.

И Той словата сътворени
за Правда нека ми вмени,
че бяха бисери, дарени
от праведните висини.

Да бъда къшей Хляб Небесен
или от жертвата Солта –
такъв, над думите надвесен,
искри разпалвах от жарта.

Навред по хълмове и друми
да знаят хората с крила:
Завет се изявява с думи,
но оживява от дела...

СМИСЪЛЪТ ПРАВДИВ!

Аз нямам много градове
в които искам да се върна.
Един сърцето ми зове.
Един копнея да прегърна.

През бисерните му врати
да вляза в някой Миг жадуван
и там Заветът да блести
от Пътя, с Вяра пропътуван.

Скръбта блаженство да смени.
В река от Мир да се изкъпя.
И в Божиите висини
с дела достойни да пристъпя.

Да видя Вечния си Цар
със златозарната корона.
И станал Негов – в Дух и Дар,
с надежда да стоя пред Трона.

Това е Смисълът правдив,
и нека той ми бъде песен.
Един Исус си имам. Жив!
Най-свят в живота ми нелесен.

И Град един влече ме там,
където, заплатил цената,
да бъда онзи Стълп на Храм
във Царството на Светлината.

ЗАВЕТНА ПРАВДА

Една Заветна Правда зная
и тя ме води в този свят –
светецът придобива Рая,
щом вкуси личния си ад.

С душа разпъвана, горена,
на Злото среща яростта,
избрал свещената арена
на древна обич към Христа.

Под злия поглед на Нерона
не трепва, твърд като скала.
Търпи трънливата корона
за праведните си дела.

Приема гвоздеи ръждиви
и бич понесъл би дори,
готов за неколцина живи
като светилник да гори.

И вкус на загуба не сеща
обрулен до последен плод.
Кръвта му с Вяра е гореща,
а жертвен – целият живот.

И нека никой не прочита
стиха ми, с думи натъжен,
че в участ, от очите скрита,
светецът в Бога е блажен...

ОРЕЛЪТ В НЕБЕСАТА СИ ЛЕТИ!

Орелът в небесата си лети
и гледа от високо към земята.
А полета му пръст не ще прости,
отровена с езика на змията.

Крилата свил на древните скали
със мъдра самота се утешава.
Че долу, сред влечуги и бодли,
душите гинат в преходната слава.

Съдбата си от Вечното приел,
се рее в своя порив недостъпен.
Тъй тъжно е в света да си орел...
Тъй чудно е в лъчи да си окъпан.

Не го достига земната стрела
и прицел на стрелец не го намира.
Могъщи са небесните крила,
кръстосали нашир и дълж Всемира.

Природата на грешното тежи,
а глината със глина се привлича.
И само дух над този свят кръжи,
когато верен Святото обича.

С надеждата, че литнали в лъчи,
ще го последват малките врабчета,
и всяко към Небето ще цвърчи,
получило Крилата на Завета.

Орелът в небесата си лети.
Увелича в зов, и в Истина въздига.
Души да окрилява със мечти
това му стига... Да, това му стига!

ДОМЪТ, СТРОЕН НА КАНАРА!

Дори да прегори земята
от вятър с огнени стрели,
Домът, строен на Канарата,
пожар не ще изпепели.

И даже Злото да бушува
не ще го никак потъмни,
че в този Дом Христос царува
и Верен ще го съхрани.

Светът стихийно се разпада
и рухvat слава и стремеж.
В една неумолима клада
изгаря земният градеж.

Едва малцина с Вяра Свята
се съградиха във Христа,
а Той им стана Твърдината,
и Знамето, и Радостта.

Напразно лее се основа,
суетен слага се бетон,
когато Святостта Христова
не е защита и заслон.

Грехът предаден е на огън.
А огънят – на злия ад.
И само преданият Богу
остава с Дом под Благодат.

Дори да прегори земята
до пепел в тъмните недра,
пребъдва Свят във висината
Домът, строен на Канара...

ИДВАЙ МИГ, И В ДУШАТА МИ СПРИ!

Във съвремие грозно и сиво,
сред моралния срыв и погром,
аз не искам да гледам на живо
светско шоу от Белия дом.

Очевидец да бъда мечтая
как с войските на бели коне,
слиза моят Спасител от Рая,
а светът е превил колене.

Тази гледка навярно си струва
сто години сърце да тупти,
за да види как Господ царува
и Небесната Слава блести.

Че от всички царе на земята
само Той е Възвишен и Свят.
И от Него блести Светлината,
и от Него струи Благодат.

Нека мракът изчезне довека!
Нека Злото стопи се съвсем!
Моят Господ е Богът в Човека,
Който днес е Врата към Едем!

Всичко Вечно и чудно красиво
на народите Той ще дари!
Него искам да гледам на живо!
Идвай Миг, и в душата ми спри!

ЕЛМАЗЪТ НА ВЯРАТА

Дори с присъда дълголетна
да глташ хорските злини,
помни, че Вярата Заветна
не може да се промени.

Елмаз е тя, от Дух изваян,
по-твърд от земния чакъл.
И с него невредим до края
да следваш Господ би могъл.

А Той до Кръст ще те изпита
и с Него сам ще вкусиш смърт,
но даже и в душата свита
Елмазът ще остане твърд.

И нека да не ти дотяга,
че зло те блъска до откат.
Достигнеш ли на Бог до прага –
оттатък с Него си богат.

Елмазът в бъдното е Слава.
Не ще я нищо помрачи.
Дори сега от пръст и плява
пелин в сърцето да горчи.

Ще дойде час и миг Небесен
да кажеш с благодарен глас:
О, Боже! С Твоя Дух чудесен
ти мен превърна на Елмаз...

КРЪСТЪТ, ДАРЪТ И ПЪТЯТ!

Кръстът иска от мен да го нося,
свойта воля до смърт приковал.
И живот не за мен да изпрося,
но за грешника, Бог не познал.

Дарът иска от мен да го сея
като Огън по целия свят,
и с Любов сиромаша да сгрея,
изнурен в нечовешкия хлад.

Пътят иска от мен да не спирам
и да стигна до Вечна Врата –
там, където предел изнамира
всяка искрена Вяра в Христа.

Господ иска от мен да съм Верен
в Кръста, в Дара и в стръмния Път.
И накрая, след Врѣх изкатерен,
като лѣч да се стрелна отвѣд...

ТОЙ НИ Е ДАРЪТ, ВО ВЕКИ ВЕКОВ!

Когато от тежка умора е слаб
духът ми мечтае за риба и хляб,
и иска едното ми вярно сърце
блага от Господните Святи ръце.
Че с риба човек е до дъно смирен,
а с хляба – от Вечния Огън дарен.

Че всеки в живота си Бога познал,
и риба е вкусвал, и хляба е ял
да следва Исуса и тръгне напред,
изпълнен със Сила от Славен Завет.
Че Той ни е Дарът вовеки веков
със Своята щедра и чудна Любов.

Изпълнен със Вяра след Него тръгни
и Хляб ще си имаш за всичките дни.
Със риба ще бъдеш за Господа сит –
от Него нахранен, и в Него честит.
Че слязъл от светли над нас небеса
Той с Божие Слово твори чудеса.

Амин и Амин!

КОГАТО НОЩТА СЕ ПРЕВЪРНЕ НА ДЕН

Тъмнее светът от безбожната яма,
в която царува жестокият мрак.
А в нея човекът Спасител си няма –
добър и загрижен, чудесен и благ.

Фалшив е животът, и сляпо сърцето
щом никак не вижда Небесни следи.
И става тъмничен затвор битието
с окови в нозете, с решетка в гърди.

А Вяра е нужна от семе едничко.
И плач като песен, и зов като трус.
В човешкото нищо Небесното всичко
да дойде със Святия Глас на Исус.

Провижда тогава слепецът Небето,
отворил за Бога щастливи очи.
Христос го докосва, въздига, и ето –
той има посока, слова и лъчи.

Един Вартимей от духа му ликува
и тръгва на Господ по Пътя свещен.
А всичко в живота му вече си струва,
когато нощта се превърне на Ден.

ГЪЛЪБЪТ, КАЦНАЛ НА ТВОЕТО РАМО

Послушай, о Господи, тази молитва,
която в духа ми към Тебе политва!
Че нея слугата Ти Верен изрича,
готов да Те следва, и да Те обича!

Това ми е Вярата в чудото само
от Гълъба, кацнал на Твоето рамо –
с Крилата Си бели и мен да въздига
където човека по плът не достига.

И горе, в онези простори безкрайни,
да зървам отключени Вечните тайни,
и духом да влизам през Портите Свети
където са в Правдата всички богати.

Да бъда в Ковчега последен на Ноя
и Ти да го пазиш висок над пороя.
Чедата на Яков, за Теб оцелели,
да имат утеха в Небесни предели.

А спре ли се Гълъбът с лист от маслина,
ще зная, че старото вече премина,
и там, на земята, от зло изцелена,
царуват звездите на чудна Вселена.

Но аз нека бъда покрит сред перата,
готов да посрещна Века на Зората.
Това ми е Вярата в чудото само
от Гълъба, кацнал на Твоето рамо...

www.vedrin-poetry.org
Copyright © Ясен Ведрин, 2025
© Всички права запазени